

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1554/97

z dnia 22 lipca 1997 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) pomoc dla producentów powinna być wykorzystywana przede wszystkim do zapewnienia wyższych i bardziej stabilnych dochodów; w związku z powyższym, wszelkie kwoty wstrzymane w celu osiągnięcia założeń grup producentów ustanowionych w art. 7 ust. 1 lit. a)-d) rozporządzenia (EWG) nr 1696/71⁴, muszą zostać doprowadzone do właściwego pułapu; w związku z powyższym, art. 7 ust. 1a tego rozporządzenia musi zostać odpowiednio zmieniony;
- 2) zwiększenie pomocy do innych odmian chmielu prawdopodobnie spowodowałoby znaczne zwiększenie obszaru pod uprawę tych odmian, wywierając niekorzystny wpływ na jakość produkcji; prawdopodobnie ze względu na nadmierną podaż i słaby popyt wystąpiłby znaczny spadek cen takich odmian, co z kolei zmusiłoby grupy producentów do skorzystania z przysługującego im prawa weta i ponownego wykupu chmielu; taki chmiel może nie znaleźć nabywców na rynku, wskutek czego w rękach grup producentów znalazłyby się duże zapasy odmian gorszej jakości; mogłoby to prowadzić do destabilizacji rynku; aby zapobiec wystąpieniu takiej sytuacji, grupy producentów powinny podjąć decyzję, jakie odmiany chmielu ich członkowie mają prawo uprawiać; w tym celu, należy zmienić art. 7 ust. 1 lit d) oraz art. 7 ust. 3 lit. b) akapit pierwszy;
- 3) art. 7 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 ustanawia zobowiązanie, dotyczące zasadniczo producentów, będących członkami grup producentów oraz uznanych grup producentów, będących członkami zrzeszeń producentów, do sprzedaży całości swojej produkcji za pośrednictwem tych grup lub zrzeszeń; stosowanie tej zasady okazało się stwarzać problemy producentom wspólnotowym, związane z tym, że

¹ Dz.U. nr C 127 z 24.04.1997, str. 11.

² Opinia wydana dnia 18 lipca 1997 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 29 maja 1997 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105).

większość tych producentów jest członkami tej samej grupy; okres przejściowy, ustanowiony w ostatnim punkcie wymienionego przepisu, w którym członkowie uznanej grupy mają prawo, pod warunkiem otrzymania na to upoważnienia od tej grupy, samodzielnie sprzedawać całość lub część swojej produkcji, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i pod nadzorem tej grupy, traci moc dnia 31 grudnia 1996 r.; w związku z powyższym, należy podjąć decyzję w sprawie ustaleń, które mają obowiązywać od dnia 1 stycznia 1997 r., a art. 7 ust. 3 lit. b) powinien zostać odpowiednio zmieniony;

- 4) wycofanie uznania grup producentów byłoby szkodliwe, w szczególności że organizacje te prawidłowo wykonują wszystkie inne swoje zadania, na przykład w zakresie zarządzania pomocą dla producentów i osiągania celów wspomnianych powyżej; w związku z tym, członkom uznanych grup producentów należy zapewnić możliwość prowadzenia samodzielnego zbytu całości lub części swojej produkcji bez podlegania w związku z tym jakiegokolwiek obniżce wysokości pomocy tytułem kary, o ile mają upoważnienie do prowadzenia takiego zbytu od grupy, której są członkami oraz pod warunkiem, że grupa ta ma prawo monitorowania cen negocjowanych między producentami, a pośrednikami i prawo weta odnośnie do tych cen; w tym samym kontekście, producenci, którzy sobie tego życzą, powinni mieć prawo do sprzedawania części swojej produkcji za pośrednictwem innej grupy producentów, wyznaczonej przez grupę, której są członkami, w odniesieniu do tych produktów, które ze względu na pewne swoje cechy szczególne nie są objęte działalnością handlową ich własnej grupy;
- 5) każda grupa producentów ma własne, swoiste cechy charakterystyczne w zakresie warunków produkcji i zbytu; w związku z tym, grupa jest najlepiej przygotowana do podejmowania w każdej chwili decyzji w imieniu swoich członków w zakresie doraźnych działań, jakie należy podjąć w celu dostosowania produkcji do aktualnych warunków rynkowych; uznanie tej swobody sugeruje, że wskazane jest wprowadzenie pewnej elastyczności w zakresie budżetu i zarządzania tych grup;
- 6) w tym celu konieczne jest wypłacanie pomocy w okresie żniw plonów będących ich przedmiotem, bez wprowadzania rozróżnień na grupy odmian produktu; wynika z tego konieczność zarzucenia metody obliczeń, ustanowionej w art. 12 ust. 5 lit. a) i b), opierających się na deklaracjach ze strony Państw Członkowskich; zasada ta winna zostać zastąpiona pomocą o stawce zryczałtowanej, uzależnionej od liczby hektarów, obliczonej na podstawie średnich historycznych; w wypadku wystąpienia zakłóceń rynku, pomoc można ograniczyć, obejmując nią tylko część upraw chmielu; w takich wypadkach, powinna również zachodzić możliwość zróżnicowania wysokości pomocy; ust. 6 wspomnianego powyżej artykułu powinien zostać zmieniony, a ust. 7 powinien zostać skreślony;
- 7) grupy producentów powinny mieć możliwość decydowania o możliwości wypłacania swoim członkom pomocy o stawce zryczałtowanej w pełnej wysokości, proporcjonalnie do obszaru upraw, czy tylko ich część, w granicach 80%-100%; art. 7 ust. 1 lit. e), odnoszący się do systemu zarządzania pomocą powinien zostać odpowiednio dostosowany;
- 8) grupy producentów powinny mieć możliwość zatrzymania do 20% pomocy w celu dążenia do osiągnięcia założeń określonych w art. 7 ust. 1 lit. a)-d), głównie lub wyłącznie w związku z zamiarem zmiany odmian, jeśli nadal zachodzi taka

konieczność; niezależnie od innych działań specjalnych istnieje możliwość wprowadzenia badań w zakresie zdrowia roślin; badania takie winny się skupiać na wykorzystaniu technik i metod przyjaznych dla środowiska; w tym celu, można stosować wyrazy „Zintegrowana Ochrona Plonów”;

- 9) w przypadku, gdy grupy producentów nie zbywają całości produkcji swoich członków, powyżej wspomniana opcja staje się rozwiązaniem obowiązującym; określający to przepis powinien zostać ujęty w art. 12 ust. 5;
- 10) wstrzymaną pomoc można akumulować przez maksymalny okres pięciu lat; na końcu tego okresu, wszystkie zgromadzone kwoty wstrzymanej pomocy muszą zostać wydane; określający to przepis powinien to zostać ujęty w art. 12 ust. 5;
- 11) w celu racjonalizacji i uproszczenia, płatności powinny być od tego czasu dokonywane tylko raz w roku i powinny obejmować zarówno pomoc dla producentów, jak i pomoc na rzecz zmiany odmian; płatności powinny być dokonywane wkrótce po żniwach, a w każdym wypadku do dnia 31 grudnia danego roku; jednak w odniesieniu do 1996 r. data ta już minęła, w związku, z czym należy znaleźć odpowiednie rozwiązanie w tym zakresie; w tym celu należy zmienić art. 17;
- 12) należy wprowadzić zasadę oceniania wprowadzanych działań i ich wpływu na sytuację ekonomiczną w omawianym sektorze, a także w razie konieczności sformułować odpowiednie wnioski; określający to przepis powinien to zostać ujęty w art. 18,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 7:
 - a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) koncentrowania podaży i stabilizacji rynku przez zbywanie całości produkcji członków lub, jeżeli jest to konieczne, skupu chmielu po cenach wyższych niż ustanowione w art. 7 ust. 3 lit. b);”
 - b) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wspólnego dostosowywania tej produkcji do wymogów rynku i udoskonalania produktu przez przestawianie produkcji na inne odmiany chmielu, reorganizację upraw, prowadzenie działań promocyjnych oraz prowadzenie badań w zakresie produkcji, marketingu i zintegrowanej ochrony;”
 - c) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wspierania racjonalizacji i mechanizacji działań w zakresie uprawy i żniw chmielu w celu podniesienia zyskowności produkcji i poziomu ochrony

środowiska;”

d) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) podejmowania decyzji, jakie odmiany chmielu mogą uprawiać członkowie grupy i przyjęcie wspólnych przepisów w zakresie produkcji;”

e) ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zarządzania systemem pomocy, przewidzianej w art. 12 przez przydzielanie odpowiedniej części pomocy każdemu członkowi grupy, proporcjonalnie do obszaru upraw, z zastrzeżeniem stosowania ust. 5 niniejszego artykułu;”

f) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Grupy producentów mogą wykorzystywać do 20% pomocy na realizację działań, mających na celu osiągnięcie celów, określonych w ust. 1 lit. a)-d);”

g) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zamieścić w swoich statutach zobowiązanie, nałożone na producentów, którzy są członkami grup oraz na uznane grupy producentów, które są członkami zrzeszeń, do:

- przestrzegania wspólnych przepisów w zakresie produkcji oraz decyzji w sprawie odmian, które należy uprawiać,
- zbywania całości swojej produkcji za pośrednictwem grupy lub zrzeszenia.

Zobowiązanie to nie ma zastosowania do produktów, będących przedmiotem umów sprzedaży, zawartych przez producentów przed ich wstąpieniem do grup, pod warunkiem, że grupa została powiadomiona o istnieniu tych umów i zatwierdziła je.

Jednakże, jeżeli grupa producentów upoważnia do tego, oraz zgodnie z nałożonymi przez nią warunkami, jej członkowie mogą:

- zastąpić zobowiązanie do przekazania całej swojej produkcji do zbycia za pośrednictwem grupy producentów prowadzeniem jej samodzielnego zbycia, zgodnie z wspólnymi przepisami zawartymi w statucie grupy i mającymi na celu zagwarantowanie grupie producentów prawa do monitorowania cen sprzedaży, które grupa ta musi zatwierdzić, przy czym w braku takiego zatwierdzenia producent ma prawo żądać od grupy przejścia chmielu po wyższej cenie;
- zbywać, za pośrednictwem biur innej grupy producentów, wyznaczonej przez własną grupę, produkty, które ze względu na pewne swoje cechy szczególne nie są objęte działalnością handlową

jego własnej grupy.”;

2. Skreśla się art. 9;
3. Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Rada, na wniosek Komisji działając zgodnie z procedurą głosowania, określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania art. 8.

2. Szczegółowe zasady stosowania art. 8 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.”;

4. W art. 12:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. a) W regionach Wspólnoty, w których uznane grupy producentów są w stanie zapewnić swoim członkom godziwe dochody i w sposób racjonalny regulować podaż, pomoc przyznaje się wyłącznie takim grupom producentów.

b) W konkretnym przypadku, gdy dany producent prowadzi działalność w innym Państwie Członkowskim niż to, w którym działa grupa, której jej członkiem, pełna kwota pomocy jest wypłacana bezpośrednio temu producentowi przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego, w którym prowadzi działalność.

c) Na pozostałych obszarach pomoc przyznaje się również poszczególnym producentom.”;

- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. a) Pomoc na hektar jest taka sama dla wszystkich grup odmian. Przez okres pięciu lat, począwszy od żniw w 1996 r., wynosi ona 480 ECU/ha.

b) W przypadku gdy pomoc przyznawana jest uznanej grupie producentów zgodnie z ust. 3 akapit pierwszy, grupa ta ma prawo zdecydować, czy wypłacać corocznie pełną kwotę pomocy swoim członkom, proporcjonalnie do obszaru ich upraw, czy tylko część tej kwoty, wynoszącą co najmniej 80%, w zależności od tego, czy w danej grupie nadal są nie rozpatrzone wnioski o zmianę odmian chmielu pod uprawą, względnie inne cele, do których osiągnięcia dąży się zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a)-d).

c) W przypadku, gdy pomoc przyznawana jest uznanej grupie producentów, a organizacja ta nie zbywa całej produkcji swoich członków, zatrzymuje ona corocznie 20% pomocy dla producentów,

aby umożliwić sobie osiągnięcie celów określonych w lit. b).

- d) Wstrzymaną pomoc można akumulować przez maksymalny okres pięciu lat; na końcu tego okresu wszystkie zgromadzone kwoty wstrzymanej pomocy muszą zostać wydane.
 - e) W przypadku określonym w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, dany producent musi zapłacić grupie producentów, której jest członkiem, kwotę stanowiącą równowartość kwoty zatrzymanej zgodnie z lit. b) lub c) powyżej.”;
- c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku, gdy sprawozdanie, określone w art. 11, wykazuje, że zachodzi ryzyko stworzenia nadwyżek strukturalnych lub zakłóceń w zakresie struktury podaży na wspólnotowym rynku chmielu, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, ma prawo skorygować kwotę pomocy, podaną w ust. 5, w drodze:

- a) przyznania pomocy jedynie dla części obszaru uprawy chmielu, zarejestrowanej na dany rok, korygując pomoc, gdy zachodzi taka potrzeba; lub
 - b) uznania za nie kwalifikujące się pomocy te obszary uprawy chmielu, które są dopiero w pierwszym lub w drugim roku produkcji.”;
- d) skreśla się ust. 7;

5. Skreśla się art. 12a;

6. Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, art. 92, 93 i 94 Traktatu stanowią inaczej, art. 92, 93 i 94 Traktatu stosuje się do produkcji i handlu produktami, określonymi w art. 1 ust. 1.”;

7. Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Rozporządzenia w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do rynku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 od daty wprowadzenia w życie ustaleń określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Pomoc przyznana przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8 stanowi wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88¹. Objęta jest ona sporządzanymi corocznie prognozami wydatków, określonych w art. 31 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2328/91².

Art. 1 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 stosuje się względem pomocy określonej w niniejszym ustępie.

Pomoc wypłaca się zgodnie z art. 21 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88³.

3. Państwa Członkowskie wypłacają pomoc producentom w najkrótszym możliwym terminie po żniwach i nie później niż dnia 15 października 1997 r. za żniwa 1996 r., natomiast poczynając od żniw 1997 r., w okresie między dniem 16 października a dniem 31 grudnia danego roku gospodarczego, w którym złożone zostały wnioski o tę pomoc.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4256/88 z dnia 19 grudnia 1988 r., ustanawiające przepisy wykonawcze dla rozporządzenia nr 2052/88/EWG w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Sekcja Orientacji, (Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2085/93 (Dz.U. nr L 193 z 31.07.1993, str. 44).

² Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 r. w sprawie poprawy efektywności struktur rolnych (Dz.U. nr L 218 z 6.08.1991, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2387/95 (Dz.U. nr L 244 z 12.10.1995, str. 50).

³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r., ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3193/94 (Dz.U. nr L 337 z 24.12.1994, str. 11).”;

8. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie nawzajem wszelkie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Procedurę przesyłania, oceniania i rozpowszechniania takich informacji przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Komisja zobowiązuje się sporządzić, w terminie przed dniem 1 września 2000 r., na podstawie tych informacji, ocenę omawianego sektora dla Rady Unii Europejskiej; do oceny tej Komisja może dołączyć wnioski, o ile uzna to za stosowne.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1997 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lipca 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1257/1999

z dnia 17 maja 1999 r.

w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego⁵,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) wspólna polityka rozwoju obszarów wiejskich powinna towarzyszyć innym instrumentom wspólnej polityki rolnej oraz je uzupełniać, a zatem uczestniczyć w osiągnięciu celów polityki, ustanowionych w art. 33 ust. 1 Traktatu;
- 2) zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. a) Traktatu, podczas wypracowywania wspólnej polityki rolnej oraz specjalnych metod służących jej realizacji, należy brać pod uwagę szczególny charakter gospodarki rolnej, który wynika ze struktury społecznej rolnictwa oraz ze strukturalnej i naturalnej nierówności między różnymi regionami rolniczymi;
- 3) zgodnie z art. 159 Traktatu, przy wdrażaniu wspólnej polityki należy brać pod uwagę cele wymienione w art. 158 i 160, dotyczące wspólnej polityki w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej oraz uczestniczyć w ich osiągnięciu. Działania na rzecz rozwoju rolnictwa powinny zatem mieć wkład do tej polityki w regionach opóźnionych w rozwoju (Cel 1) oraz w regionach stojących w obliczu trudności strukturalnych (Cel 2), jak zostały określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1260/1999, z dnia 21 czerwca 1999 r., ustanawiającym przepisy ogólne w sprawie Funduszy Strukturalnych⁶;
- 4) działania zmierzające do wspierania rozwoju struktur rolnych zostały wprowadzone do wspólnej polityki rolnej już w 1972 r. Przez prawie dwie dekady podejmowano próby

¹ Dz.U. C 170 z 4.06.1998, str. 7.

² Opinia wydana dnia 6 maja 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 407 z 28.12.1998, str. 210.

⁴ Dz.U. C 93 z 6.04.1999, str. 1.

⁵ Dz.U. C 401 z 22.12.1998, str. 3.

⁶ Dz.U. L 161 z 26.06.1999, str. 1.

zintegrowania rolniczej polityki strukturalnej w szerszym kontekście społecznym i gospodarczym obszarów wiejskich. Reforma polityki z 1992 r. położyła nacisk na wymiar środowiskowy rolnictwa jako największego użytkownika ziemi;

- 5) polityka rolna jest aktualnie realizowana za pomocą wielu złożonych instrumentów;
- 6) w najbliższych latach, rolnictwo będzie musiało dostosować się do nowych realiów i dalszych zmian w zakresie ewolucji rynku, polityki rynkowej i zasad handlu, wymagań i preferencji konsumentów oraz kolejnego rozszerzenia Wspólnoty; zmiany te wpłyną nie tylko na rynki rolne, ale także ogólnie na lokalne gospodarki obszarów wiejskich; polityka rozwoju obszarów wiejskich powinna mieć na celu przywrócenie oraz podniesienie konkurencyjności obszarów wiejskich, a zatem powinna mieć też udział w utrzymaniu i tworzeniu nowych miejsc pracy na tych terenach;
- 7) powinno się zachęcać i wspierać ten rozwój poprzez reorganizację i uproszczenie istniejących instrumentów rozwoju rolnictwa;
- 8) taka reorganizacja powinna brać pod uwagę doświadczenie zdobyte podczas stosowania istniejących instrumentów, a zatem powinna być oparta o te instrumenty, którymi są instrumenty wdrażane w ramach obecnych celów priorytetowych promujących rozwój obszarów wiejskich poprzez przyspieszenie dostosowania struktur rolnych w ramach reformy wspólnej polityki rolnej oraz ułatwiających rozwój i dostosowanie struktur rolnych (Cele 5a i 5b), ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r., w sprawie zadań Funduszy Strukturalnych i ich skuteczności, oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi⁷ oraz z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 4256/88, z dnia 19 grudnia 1988 r., ustanawiającym przepisy wykonawcze dla rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) Sekcja Orientacji⁸, a także instrumenty wdrażane jako działania dodatkowe dla reformy wspólnej polityki rolnej z 1992 r., wprowadzone rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2078/92, z dnia 30 czerwca 1992 r., w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymaganiami ochrony środowiska i utrzymania obszarów wiejskich⁹, rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2079/92, z dnia 30 czerwca 1992 r., ustanawiającym wspólnotowy program pomocy dla wcześniejszych emerytur w sektorze rolnym¹⁰ oraz z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2080/92, z dnia 30 czerwca 1992 r., ustanawiającym wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie¹¹;
- 9) ramy zreformowanej polityki rozwoju wsi powinny objąć wszystkie obszary wiejskie Wspólnoty;

⁷ Dz.U L 185 z 15.07.1988, str. 9. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem nr 3193/94/(Dz.U L 337 z 24.12.1994, str. 11).

⁸ Dz.U L 374 z 31.12.1988, str. 25. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem nr 2085/93/EWG (Dz.U L 193 z 31.07.1993, str. 44).

⁹ Dz.U L 215 z 30.07.1992, str. 85. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji nr 2272/95/(Dz.U L 288 z 1.12.1995, str. 35). Rozporządzenie skorygowane rozporządzeniem Komisji nr 1962/96/(Dz.U L 259 z 12.10.1996, str. 7).

¹⁰ Dz.U L 215 z 30.07.1992, str. 91. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie Komisji 2773/95/(Dz.U L 288 z 1.12.1995, str. 37).

¹¹ Dz.U L 215 z 30.07.1992, str. 96. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji nr 231/96/(Dz.U L 30 z 8.02.1996, str. 33).

- 10) trzy istniejące działania towarzyszące wprowadzone w 1992 r. przez reformę wspólnej polityki rolnej (rolno - środowiskowe, wcześniejsze emerytury i zalesianie) powinny zostać uzupełnione systemem dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania i obszarów podlegających ograniczeniom ekologicznym;
- 11) inne działania na rzecz rozwoju rolnictwa powinny tworzyć część programów zintegrowanego rozwoju dla regionów objętych Celem 1, oraz mogą stanowić część programów na rzecz regionów objętych Celem 2;
- 12) na obszarach wiejskich działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich powinny towarzyszyć polityce rynkowej i ją uzupełniać;
- 13) wsparcie rozwoju rolnictwa z EFOGR powinno opierać się o jednolite ramy prawne ustanawiające działania nadające się do wsparcia, ich cele oraz kryteria uznania iż spełniają warunki;
- 14) biorąc pod uwagę zróżnicowanie wspólnotowych obszarów wiejskich, polityka rozwoju powinna być zgodna z zasadą pomocniczości. Powinna ona zatem być tak dalece zdecentralizowana jak to możliwe, a nacisk musi być położony na udział i podejście „oddolne”; kryteria kwalifikujące do wspierania rozwoju rolnictwa nie powinny wykraczać poza zakres konieczny dla osiągnięcia celów polityki rozwoju rolnictwa;
- 15) spójność z innymi instrumentami wspólnej polityki rolnej i innymi wspólnymi politykami wymaga jednakże, aby pewne podstawowe kryteria wsparcia zostały ustanowione na poziomie wspólnotowym; w szczególności powinno się unikać nieuzasadnionego zakłócania konkurencji, wynikającego z działań na rzecz rozwoju rolnictwa;
- 16) w celu zapewnienia elastyczności i uproszczenia procedury prawnej, Rada powinna przyznać Komisji wszystkie niezbędne uprawnienia wykonawcze zgodnie z art. 202 tiret trzecie Traktatu;
- 17) strukturę rolnictwa we Wspólnocie cechuje istnienie dużej ilości gospodarstw, którym brakuje warunków strukturalnych, aby zapewnić odpowiednie dochody i warunki życia rolnikom i ich rodzinom.
- 18) Celem wspólnotowej pomocy inwestycyjnej jest zmodernizowanie gospodarstw rolnych i poprawa ich rentowności;
- 19) warunki wspólnotowe dotyczące uprawnienia do pomocy inwestycyjnej powinny być uproszczone zgodnie z istniejącymi warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 950/97 z dnia 20 maja 1997 r., w sprawie poprawy efektywności struktur rolniczych¹²;
- 20) przyznawanie szczególnych korzyści młodym rolnikom może ułatwić nie tylko założenie przez nich gospodarstw, ale także dostosowanie strukturalne ich gospodarstw po ich założeniu;

¹² Dz.U. L 142 z 2.06.1997, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem nr 2331/98/(Dz.U. L 291 z 30.10.1998, str. 10).

- 21) ewolucja i specjalizacja rolnictwa wymaga właściwego poziomu szkolenia ogólnego, technicznego i ekonomicznego dla osób zaangażowanych w działalność związaną z rolnictwem czy leśnictwem, szczególnie w zakresie nowego podejścia do zarządzania, produkcji i wprowadzania do obrotu;
- 22) szczególny wysiłek jest potrzebny dla kształcenia rolników i informowania ich o metodach prowadzenia gospodarki rolnej przyjaznych dla środowiska;
- 23) uwzględniając doświadczenie nabyte przy wykonywaniu rozporządzenia (EWG) nr 2079/92, powinno się zachęcać do wcześniejszego przechodzenia na emeryturę w rolnictwie w celu poprawy wydajności gospodarstw rolnych;
- 24) wsparcie dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania powinno przyczynić się do ciągłości korzystania z użytków rolnych, zachowania terenów wiejskich, utrzymania i promowania trwałych systemów gospodarki rolnej;
- 25) klasyfikacja obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania powinna być dokonana na podstawie wspólnych kryteriów;
- 26) nie ma potrzeby nowego klasyfikowania obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania na poziomie wspólnotowym;
- 27) w celu zapewnienia skuteczności systemu wsparcia i zapewnienia osiągnięcia celów tego systemu powinny zostać ustanowione warunki dotyczące uprawnienia do uzyskania dodatków wyrównawczych;
- 28) w przypadkach ograniczeń w rolniczym użytkowaniu na obszarach z ograniczeniami ekologicznymi, może być niezbędne udzielenie wsparcia rolnikom w celu rozwiązania szczególnych problemów wynikających z tych ograniczeń;
- 29) w nadchodzących latach powinno się położyć nacisk na instrumenty rolno - środowiskowe dla wsparcia trwałego rozwoju obszarów wiejskich i w celu reakcji na rosnące społeczne zapotrzebowanie na usługi środowiskowe;
- 30) powinno się kontynuować, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2078/92 istniejące wsparcie rolno - środowiskowe dla ukierunkowanych działań środowiskowych, uwzględniając doświadczenie zdobyte przy wdrażaniu tego systemu, tak jak zostało to szczegółowo opisane w sprawozdaniu Komisji przygotowanym zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2078/92.
- 31) program pomocy rolno - środowiskowej powinien być kontynuowany w celu zachęcania rolników by służyli społeczeństwu jako całości poprzez wprowadzanie lub kontynuowanie stosowania praktyk gospodarki rolnej zgodnych z rosnącą potrzebą ochrony i poprawy środowiska, zasobów naturalnych, gleby, różnorodności genetycznej i utrzymania stanu krajobrazu i obszarów wiejskich;
- 32) powinno się zachęcać do poprawy przetwarzania i obrotu produktami rolnymi poprzez wspieranie inwestycji w tym zakresie;

- 33) wsparcie takie może być w znacznym stopniu oparte na istniejących warunkach ustanowionych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 951/97, z dnia 20 maja 1997 r., w sprawie poprawy warunków przetwarzania i obrotu produktami rolnymi¹³;
- 34) należy zapewnić, aby takie inwestycje były rentowne i aby rolnicy mieli udział w korzyściach ekonomicznych z podjętego działania;
- 35) leśnictwo jest integralną częścią działań w zakresie rozwoju obszarów wiejskich i leśnictwa, dlatego powinno być zawarte w ramach systemu wsparcia rozwoju rolnictwa; wsparcie dla leśnictwa nie powinno zakłócać konkurencji i powinno być neutralne względem rynku;
- 36) działania związane z leśnictwem powinny być przyjęte w świetle przedsięwzięć Wspólnoty i Państw Członkowskich na poziomie międzynarodowym, oraz powinny opierać się na planach zalesiania Państw Członkowskich; działania takie powinny uwzględniać także szczególne problemy związane ze zmianą klimatu;
- 37) działania dotyczące leśnictwa powinny być oparte na działaniach podejmowanych zgodnie z istniejącym systemem ustanowionym w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1610/89, z dnia 29 maja 1989 r., ustanawiającym przepisy wykonawcze dla rozporządzenia (EWG) nr 4256/88 w odniesieniu do systemu rozwoju i optymalnego wykorzystania terenów leśnych na obszarach rolnych we Wspólnocie¹⁴, oraz rozporządzeniem Rady (EWG) nr 867/90, z dnia 29 maja 1990 r., dotyczącym poprawy warunków przetwarzania i obrotu produktami leśnymi¹⁵;
- 38) zalesienie użytków rolnych jest szczególnie istotne z punktu widzenia użytkowania gleby i środowiska, a także jako wkład do rosnących dostaw niektórych produktów leśnych; wsparcie zalesiania na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 2080/92 powinno być zatem kontynuowane, uwzględniając doświadczenie zdobyte podczas wdrażania tego systemu, tak jak opisane jest to szczegółowo w sprawozdaniu Komisji przedstawionym zgodnie z art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia;
- 39) dopłaty powinny być przyznawane na działania służące utrzymaniu i poprawie stabilności ekologicznej lasów na niektórych obszarach;
- 40) wsparcie powinno być przyznawane innym działaniom związanym z gospodarką rolną oraz ich konwersją; wykaz działań powinien zostać zdefiniowany na podstawie doświadczenia oraz z uwzględnieniem potrzeby rozwoju rolnictwa częściowo w oparciu o działalność nie związaną z rolnictwem i usługami, tak aby odwrócić trend pogarszania się warunków ekonomicznych i społecznych oraz wyludnienia się terenów wiejskich; powinny być wspierane działania w celu usunięcia nierówności i promowania równych szans dla kobiet i mężczyzn;
- 41) rośnie popyt konsumentów na produkty rolne i środki spożywcze produkowane metodami ekologicznymi; tworzy się zatem nowy rynek na produkty rolne; rolnictwo ekologiczne poprawia trwałość działań gospodarki rolnej i ma dlatego udział w ogólnych celach niniejszego rozporządzenia; szczególne działania wspierające rozwój

¹³ Dz.U L 142 z 2.06.1997, str. 22.

¹⁴ Dz.U. L 165 z 15.06.1989, str. 3.

¹⁵ Dz.U. L 91 z 6.04.1990, str. 7.

rolnictwa mogą dotyczyć produkcji, przetwarzania i obrotu produktami rolnymi produkowanymi metodami ekologicznymi;

- 42) działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich uprawnione do wsparcia wspólnotowego powinny być dostosowane do prawa wspólnotowego, a także powinny być zgodne z innymi wspólnotowymi politykami oraz z innymi instrumentami wspólnej polityki rolnej;
- 43) ze wsparcia na mocy niniejszego rozporządzenia powinny zostać wyłączone niektóre działania uprawnione do wsparcia w ramach innych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w szczególności te mieszczące się w zakresie systemu wsparcia wspólnej organizacji rynku, poza wyjątkami uzasadnionymi obiektywnymi kryteriami;
- 44) w obliczu istniejącej pomocy grupom i zrzeszeniom producentów w kilku wspólnych organizacjach rynku nie ma już potrzeby udzielania szczególnego wsparcia grupom producentów w ramach rozwoju rolnictwa; dlatego system pomocy istniejący na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 952/97, z dnia 20 maja 1997 r., w sprawie grup i stowarzyszeń producentów¹⁶, nie powinien być kontynuowany;
- 45) finansowanie wsparcia wspólnotowego dla działań towarzyszących, a także innych działań na rzecz rozwoju rolnictwa, na obszarach innych niż Cel 1 powinno pochodzić z Sekcji Gwarancji EFOGR; podstawowe zasady finansowe ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1260/1999 zostały odpowiednio dostosowane.
- 46) finansowanie wsparcia wspólnotowego dla działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich na obszarach objętych Celem 1 powinno nadal pochodzić z Sekcji Orientacji EFOGR, za wyjątkiem trzech istniejących działań towarzyszących oraz wsparcia dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania i obszarów z ograniczeniami ekologicznymi;
- 47) w odniesieniu do wsparcia działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich objętych programowaniem Celu 1 i Celu 2, rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 powinno stosować się, w szczególności do zintegrowanego programowania tych działań; jednakże zasady dotyczące finansowania powinny uwzględniać gwarancje finansowe w działaniach objętych Celem 2;
- 48) działania na rzecz rozwoju rolnictwa nie objęte programowaniem w ramach Celu 1 lub Celu 2 powinny zostać objęte programowaniem rozwoju rolnictwa podlegającym szczególnym zasadom; poziom pomocy dla takich działań powinien być zróżnicowany zgodnie z ogólnymi zasadami ustalonymi w art. 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999, uwzględniając w odpowiednim stopniu wymagania społecznej i ekonomicznej spójności; odtąd poziom wsparcia powinien być zróżnicowany podobnie jak między obszarami Celu 1 i Celu 2 oraz innymi obszarami; poziomy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu są najwyższymi poziomami pomocy wspólnotowej;
- 49) oprócz programów rozwoju rolnictwa Komisja powinna mieć możliwość zlecenia przeprowadzania badań na temat rozwoju rolnictwa ze swojej własnej inicjatywy, bez względu na inicjatywę rozwoju rolnictwa przewidzianą w art. 19 i 20 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999;

¹⁶ Dz.U. L 142 z 2.06.1997, str. 30.

- 50) powinny zostać ustalone właściwe zasady kontrolowania i oceny wsparcia rozwoju rolnictwa, przy użyciu jasno zdefiniowanych wskaźników uzgodnionych i przyjętych przed rozpoczęciem wdrażania programu;
- 51) działania na rzecz rozwoju rolnictwa powinny być uprawnione do wsparcia ze strony Państwa Członkowskiego bez żadnego współfinansowania wspólnotowego; w obliczu znacznego wpływu gospodarczego takiej pomocy oraz w celu zapewnienia spójności ze środkami uprawnionymi do wsparcia wspólnotowego, a także dla uproszczenia procedur, powinny zostać ustalone szczegółowe zasady pomocy państwowej;
- 52) powinna istnieć możliwość przyjęcia zasad przejściowych w celu ułatwienia przejścia od istniejących systemów wsparcia do nowych systemów wsparcia rozwoju rolnictwa;
- 53) nowy system wsparcia przewidziany w niniejszym rozporządzeniu zastępuje istniejące systemy wsparcia, które zatem powinny zostać uchylone; w konsekwencji trzeba też będzie uchylić odstępstwa dotyczące obecnych systemów wsparcia dla regionów peryferyjnych oraz wysp Morza Egejskiego; nowe przepisy wprowadzające odpowiednią elastyczność, dostosowanie i odstępstwa, w celu uwzględnienia szczególnych potrzeb tych regionów, zostaną ustalone, gdy działania na rzecz rozwoju rolnictwa zostaną objęte programem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKRES I CELE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa ramy wsparcia wspólnotowego dla trwałego rozwoju rolnictwa.
2. Działania na rzecz rozwoju rolnictwa będą towarzyszyć innym instrumentom wspólnej polityki rolnej oraz je uzupełniać i mieć przez to udział w osiągnięciu celów zapisanych w art. 33 Traktatu.
3. Działania na rzecz rozwoju rolnictwa:
 - są zintegrowane z działaniami promującymi rozwój i dostosowanie strukturalne regionów opóźnionych w rozwoju (Cel 1), oraz
 - towarzyszą działaniom wspierającym gospodarcze i społeczne przekształcenie obszarów stojących w obliczu trudności strukturalnych (Cel 2)

w danych regionach, uwzględniając szczególne cele wsparcia wspólnotowego zgodnie z celami ustanowionymi w art. 158 i 160 Traktatu oraz w rozporządzeniu (WE) nr 1260/1999 i zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 2

Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich, związane z działalnością gospodarki rolnej i jej przekształceniem może dotyczyć:

- poprawy struktur gospodarstw rolnych i struktur służących przetwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu produktów rolnych,
- przekształcenia i reorientacji potencjału produkcji rolniczej, wprowadzenia nowych technologii i poprawy jakości produktów,
- zachęcania do prowadzenia produkcji innej niż produkcja żywności,
- trwałego rozwoju lasów,
- zróżnicowania działalności w celu wprowadzenia uzupełniających bądź alternatywnych form działalności,
- utrzymania i wzmocnienia żywych struktur społecznych na obszarach wiejskich,
- rozwoju działalności gospodarczej, utrzymania i tworzenia miejsc pracy w celu zapewnienia lepszego wykorzystania istniejącego potencjału,
- poprawy warunków pracy i życia,
- utrzymania i promocji niskonakładowych systemów gospodarki rolnej,
- zachowania i promocji wysokiej wartości przyrody oraz zrównoważonego rolnictwa respektującego wymagania w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego,
- zlikwidowania nierówności i promocji równych szans dla kobiet i mężczyzn, w szczególności poprzez wspieranie projektów zainicjowanych i wdrażanych przez kobiety.

Artykuł 3

Wsparcie jest udzielane działaniom na rzecz rozwoju rolnictwa, które zostały zdefiniowane w tytule II na warunkach w nim określonych.

TYTUŁ II

DZIAŁANIA NA RZECZ ROZWOJU ROLNICTWA

ROZDZIAŁ I

INWESTOWANIE W GOSPODARSTWA ROLNE

Artykuł 4

Wsparcie inwestycji w gospodarstwach rolnych służy wzrostowi dochodów z rolnictwa oraz poprawie warunków życia, pracy i produkcji.

Takie inwestycje służą realizacji co najmniej jednego z następujących celów:

- zmniejszenie kosztów produkcji,
- poprawa i przebazowanie produkcji,
- poprawa jakości,
- zachowanie i poprawa środowiska naturalnego, warunków higienicznych oraz warunków utrzymania zwierząt,
- wspieranie zróżnicowania działalności gospodarstwach rolnych.

Artykuł 5

Wsparcie inwestycji jest udzielane gospodarstwom rolnym:

- których rentowność można wykazać,
- które spełniają minimalne normy dotyczące środowiska, higieny i warunków utrzymania zwierząt, oraz
- kiedy rolnik posiada odpowiednią wiedzę i umiejętności zawodowe.

Artykuł 6

Wsparcie nie jest udzielane inwestycjom, które mają za cel wzrost produkcji, dla której nie można znaleźć żadnego normalnego rynku zbytu.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie ustalają całkowitą sumę inwestycji kwalifikujących się do wsparcia.

Całkowita kwota wsparcia, wyrażona w procentach wielkości kwalifikującej się inwestycji jest ograniczona do maksymalnie 40% lub 50% na obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania. Jeśli inwestycje podejmowane są przez młodych rolników określonych w rozdziale II, to wówczas wielkość wsparcia może osiągnąć najwyżej 45% lub 55% na obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania.

ROZDZIAŁ II

PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI PRZEZ MŁODYCH ROLNIKÓW

Artykuł 8

1. Pomoc młodym rolnikom w celu ułatwienia im podejmowania działalności w rolnictwie będzie przyznawana pod następującymi warunkami:

- rolnik ma mniej niż 40 lat,

- rolnik posiada odpowiednią wiedzę i umiejętności zawodowe,
- rolnik rozpoczyna prowadzenie gospodarstwa rolnego po raz pierwszy,
- w zakresie gospodarstwa:
 - (i) można wykazać jego rentowność, oraz
 - (ii) spełnione są minimalne normy dotyczące środowiska, higieny i warunków utrzymania zwierząt,
- oraz
- rolnik ten jest kierownikiem gospodarstwa.

Szczególne warunki mogą zostać zastosowane w sytuacji, gdy młody rolnik nie jest wyłącznym kierownikiem gospodarstwa. Warunki te muszą być jednak równoważne z tymi, które musi spełnić młody rolnik, który zaczyna prowadzić gospodarstwo i jest jego wyłącznym kierownikiem.

2. Ustanowienie pomocy może obejmować:

- jednorazową premię do wysokości nie wyższej niż określona w Załączniku,
- dotację na spłatę pożyczki zaciągniętej w celu pokrycia kosztów, które pojawiły się w związku z rozpoczęciem prowadzenia gospodarstwa; skapitalizowana wartość dotacji na spłatę oprocentowania nie może przekraczać wartości premii.

ROZDZIAŁ III

SZKOLENIE

Artykuł 9

Wsparcie kształcenia zawodowego przyczynia się do zwiększenia wiedzy i umiejętności zawodowych rolników i innych osób zaangażowanych w działalność rolną lub leśną, oraz ich przekwalifikowania.

Szkolenia są szczególnie nastawione na:

- przygotowanie rolników do jakościowej reorientacji produkcji, stosowania praktyk produkcji zgodnych z zasadami utrzymania i poprawy stanu krajobrazu, ochrony środowiska naturalnego, normami higieny i warunkami utrzymania zwierząt, a także do nabycia umiejętności potrzebnych im do zarządzania rentownym gospodarstwem, oraz
- przygotowanie właścicieli lasów i inne osoby zaangażowane w działalność leśną do stosowania praktyk zarządzania lasem, służących poprawie funkcji gospodarczych, ekologicznych i społecznych lasów.

ROZDZIAŁ IV

WCZEŚNIEJSZE EMERYTURY

Artykuł 10

1. Wsparcie przechodzenia na wcześniejszą emeryturę w gospodarce rolnej przyczynia się do realizacji następujących celów:

- zapewnienie dochodu starszym rolnikom, którzy decydują się na zaprzestanie gospodarowania,
- zachęcenie do zastępowania takich starszych rolników przez rolników, którzy mogą poprawić, w miarę potrzeb, rentowność pozostawionych im gospodarstw rolnych,
- wydzielenie użytków rolnych dla produkcji nierolniczej, tam gdzie gospodarka rolna przy zachowaniu rentowności nie jest możliwa.

2. Wsparcie przechodzenia na wcześniejszą emeryturę może obejmować również działania służące zapewnieniu dochodu pracownikom rolnym.

Artykuł 11

1. Osoba przekazująca gospodarstwo:

- zaprzestaje całkowicie prowadzenia komercyjnej gospodarki rolnej; może ona jednak kontynuować niekomercyjną gospodarkę rolną i utrzymać użytkowanie budynków,
- ma nie mniej niż 55 lat, ale nie osiągnęła jeszcze normalnego wieku emerytalnego w momencie przekazywania gospodarstwa, oraz
- prowadziła gospodarstwo rolne przez 10 lat poprzedzających przekazanie gospodarstwa.

2. Przejmujący gospodarstwo:

- zastępuje przekazującego gospodarstwo i staje się kierownikiem tego gospodarstwa lub przejmuje całość lub część przekazywanego gruntu. Rentowność przekazywanego gospodarstwa musi ulec poprawie w czasie i zgodnie z warunkami, które zostaną określone, uwzględniając w szczególności wiedzę i umiejętności zawodowe przejmującego gospodarstwo, wielkość areałów, ilość pracy lub dochód, zależnie od regionu i rodzaju produkcji,
- posiada odpowiednią wiedzę i umiejętności zawodowe, oraz
- podejmuje się prowadzić działalność rolniczą w gospodarstwie przez co najmniej 5 lat.

3. Robotnik rolny:

- zaprzestaje całkowicie pracy na roli,

- ma nie mniej niż 55 lat, ale nie jest jeszcze w normalnym wieku emerytalnym,
- poświęcił co najmniej połowę swego czasu pracy w ciągu poprzednich pięciu lat na pomoc rodzinie w prowadzeniu gospodarstwa lub pracę jako robotnik rolny,
- pracował w gospodarstwie rolnym osoby przekazującej gospodarstwo przez okres równoważny co najmniej dwóch lat pracy w pełnym wymiarze czasu, w ciągu ostatnich czterech lat poprzedzających przejście na wcześniejszą emeryturę osoby przekazującej gospodarstwo, oraz
- objęty jest systemem zabezpieczenia społecznego.

4. Przejmujący gospodarstwo, który nie jest rolnikiem, może być dowolną osobą lub organem, który przejmie całość lub część ziemi i będzie ją użytkował do celów nierolniczych, takich jak leśnictwo, tworzenie rezerwatów ekologicznych w sposób zgodny z zasadami ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego terenów wiejskich.

5. Warunki określone w niniejszym artykule mają zastosowanie przez okres, w którym osoba przekazująca gospodarstwo otrzymuje wsparcie w postaci wcześniejszej emerytury.

Artykuł 12

1. Najwyższe kwoty wsparcia ze strony Wspólnoty zostały ustanowione w Załączniku.
2. Okres udzielania wsparcia w przejściu na wcześniejszą emeryturę nie przekracza 15 lat dla osoby przekazującej gospodarstwo i 10 lat dla robotnika rolnego. Wsparcie takie jest udzielane osobom, które przekazały gospodarstwo rolne nie dłużej niż do ukończenia przez nie 75 lat i robotnikom rolnym nie dłużej niż do osiągnięcia przez nich normalnego wieku emerytalnego.

W przypadku gdy osoba, która przekazała gospodarstwo rolne otrzymuje od Państwa Członkowskiego normalną emeryturę, wsparcie w postaci wcześniejszej emerytury zostaje przyznane jako dodatek, uwzględniający wysokość krajowej emerytury w tym państwie.

ROZDZIAŁ V

OBSZARY O MNIEJ KORZYSTNYCH WARUNKACH GOSPODAROWANIA I OBSZARY Z OGRANICZENIAMI EKOLOGICZNYMI

Artykuł 13

Wsparcie dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania i obszarów z ograniczeniami ekologicznymi będzie przyczyniać się do realizacji następujących celów.

- a) *Rekompensata dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania z przyczyn naturalnych:*
 - w celu zapewnienia korzystania z użytków rolnych i przyczynienia się przez to do utrzymania aktywnej gminy wiejskiej,

- w celu utrzymania terenów wiejskich,
- w celu utrzymania i wspierania systemów gospodarki rolnej, która w szczególności uwzględnia wymagania związane z ochroną środowiska.

b) *Rekompensata dla obszarów podlegających ograniczeniom ekologicznym:*

- w celu zapewnienia prowadzenia gospodarstwa rolnego w sposób uwzględniający wymagania w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego na obszarach z ograniczeniami ekologicznymi.

Artykuł 14

1. Rolnicy na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania mogą uzyskać wsparcie w postaci dodatków wyrównawczych.

2. Dodatki wyrównawcze są przyznawane na każdy hektar gruntów użytkowanych rolniczo przez rolników, którzy:

- prowadzą działalność rolniczą na minimalnym areale, który zostanie określony,
- podejmują się prowadzić działalność rolniczą na obszarze o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, przez przynajmniej pięć lat od pierwszej wypłaty dodatku wyrównawczego, oraz
- stosuje dobrą praktykę gospodarki rolnej, zgodną z potrzebą ochrony środowiska naturalnego i utrzymania terenów wiejskich, w szczególności poprzez zrównoważoną gospodarkę rolną.

3. Tam, gdzie w zastosowaniu odpowiednich przepisów dyrektywy Rady 96/23/WE¹⁷, zostaną wykryte w zwierzętach ze stada bydła należącego do producenta, pozostałości substancji zakazanych przez dyrektywę 96/22/WE¹⁸ lub pozostałości substancji, które ta dyrektywa dopuszcza, ale zastosowanych w sposób nieuprawniony, lub tam gdzie substancja lub produkt niedozwolone przez dyrektywę 96/22/WE lub też dozwolone przez tą dyrektywą, ale przechowywane w sposób nieuprawniony, zostaną znalezione w dowolnej formie w gospodarstwie producenta, wówczas producent nie otrzymuje dodatków wyrównawczych przez jeden rok kalendarzowy od momentu wykrycia substancji określonych powyżej.

W przypadku powtarzającego się naruszenia tych zasad rolnik może nie otrzymywać dodatków przez okres do pięciu lat od momentu, w którym zostało wykryte powtórne naruszenie, długość tego okresu jest uzależniona od tego, jak poważne jest to naruszenie.

W przypadku utrudnień ze strony właściciela zwierząt lub ich zarządcy podczas dokonywania inspekcji i pobierania próbek niezbędnych dla realizacji krajowych planów monitorowania pozostałości różnych substancji, a także podczas wykonywania kontroli zgodnie z dyrektywą 96/23/WE, stosuje się kary przewidziane w pierwszym akapicie.

Artykuł 15

¹⁷ Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10.

¹⁸ Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 3.

1. Dodatki wyrównawcze ustala się na poziomie, który:
 - jest wystarczający dla skutecznego kompensowania istniejących utrudnień, oraz
 - nie prowadzi do nadmiernej kompensacji.
2. Dodatki wyrównawcze są należycie zróżnicowane, uwzględniając:
 - sytuację i cele rozwoju poszczególnych regionów,
 - dotkliwość każdej trwałej naturalnej przeszkody utrudniającej prowadzenie gospodarstwa rolnego,
 - poszczególne problemy środowiskowe, które należy rozwiązać,
 - rodzaj produkcji oraz, w miarę potrzeb, strukturę ekonomiczną gospodarstwa.
3. Dodatki wyrównawcze zostają ustalone na poziomie między najwyższymi i najniższymi kwotami, które są przedstawione w Załączniku.

Dodatki wyrównawcze wyższe niż najwyższa kwota mogą być przyznane pod warunkiem, że średnia kwota wszystkich dodatków wyrównawczych przyznanych na poziomie programowania nie przekracza kwoty najwyższej. Państwo Członkowskie może przedstawić łącznie kilka programów regionalnych, w celu wyliczenia średniej kwoty.

Artykuł 16

1. Płatności w celu zrekompensowania poniesionych kosztów lub utraconych dochodów mogą zostać przyznane rolnikom, którzy podlegają ograniczeniom przy prowadzeniu działalności rolnej na obszarach, na których istnieją ograniczenia ekologiczne w wyniku wprowadzenia ograniczeń na użytki rolne na podstawie wspólnotowych przepisów ochrony środowiska naturalnego, jeśli i w takim zakresie, w jakim płatności są niezbędne dla rozwiązania specyficznych problemów wynikających z powodu stosowania tych przepisów.
2. Płatności ustala się na poziomie, który zapobiegnie nadmiernej kompensacji; jest to szczególnie istotne w przypadku płatności na obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania.
3. Maksymalne kwoty wsparcia wspólnotowego są ustanowione w Załączniku.

Artykuł 17

Obszary o mniej korzystnych warunkach gospodarowania to:

- tereny górskie (art. 18),
- inne obszary o mniej korzystnych warunkach gospodarowania (art. 19), oraz
- obszary podlegające specyficznym utrudnieniom (art. 20).

Artykuł 18

1. Tereny górskie to takie, które charakteryzują się znacznymi ograniczeniami możliwości użytkowania ziemi i znacznym wzrostem kosztów pracy w związku z:

- istnieniem, z powodu wysokości, trudnych warunków klimatycznych, co skutkuje skróceniem okresu wegetacji,
- występowaniem, na niższych wysokościach, stromych pochyłości obejmujących większą część terenów uprawnych, uniemożliwiających użytkowanie normalnych maszyn lub wymagających bardzo drogiego specjalistycznego sprzętu, lub
- kombinacją dwóch powyższych czynników, gdzie każdy z tych czynników osobno jest mniej uciążliwy, ale istnienie obu równocześnie powoduje zwiększenie utrudnień.

2. Obszary na północ od 62 równoleżnika i niektóre obszary sąsiadujące będą traktowane w taki sam sposób jak obszary górskie.

Artykuł 19

Obszary o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, którym grozi zaprzestanie użytkowania ziemi i gdzie konieczna jest ochrona terenów wiejskich, obejmą obszary rolnicze, które są jednorodne z punktu widzenia naturalnych warunków uprawy i których dotyczą wszystkie poniższe charakterystyki:

- obecność terenów o małej produktywności, trudnych w uprawie i z ograniczonym potencjałem produkcyjnym, który nie może być zwiększony, chyba że przy poniesieniu nadmiernych kosztów i które są odpowiednie przede wszystkim dla ekstensywnej hodowli zwierząt gospodarskich,
- produkcja, która wynika z małej produktywności środowiska naturalnego, jest znacznie niższa od przeciętnej w odniesieniu do głównych dokonań gospodarczych w rolnictwie,
- niska lub zmniejszająca się populacja zależna od działalności rolniczej; przyspieszenie wyludnienia zagroziłoby zaś stabilności funkcjonowania tego terenu i ciągłości zaludnienia.

Artykuł 20

Obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania mogą obejmować też inne obszary, na których istnieją pewne specyficzne utrudnienia, a na których działalność rolnicza powinna być kontynuowana; w miarę potrzeb i z zastrzeżeniem niektórych warunków, w celu zachowania lub poprawy stanu środowiska, utrzymania terenów wiejskich, zachowania potencjału turystycznego tych obszarów lub w celu ochrony linii brzegowej.

Artykuł 21

Całkowita wielkość obszarów określonych w art. 16 i 20 nie może przekraczać 10% obszaru danego Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ VI

AGRO - ŚRODOWISKO

Artykuł 22

Wsparcie metod produkcji rolniczej zaprojektowanych w celu ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich (agro-środowisko) przyczynia się do osiągnięcia celów polityki Wspólnoty w odniesieniu do rolnictwa i środowiska.

Wsparcie takie promuje:

- sposoby użytkowania użytków rolnych zgodnych z zasadami ochrony i poprawy jakości środowiska, krajobrazu i jego elementów, zasobów naturalnych, gleby i różnorodności genetycznej,
- przyjazną dla środowiska ekstensyfikację rolnictwa i nisko intensywne systemy wypasania,
- zachowanie środowisk rolnych o wysokiej wartości przyrodniczej, które są zagrożone,
- utrzymanie krajobrazu i cech historycznych użytków rolnych,
- stosowanie planowania środowiskowego w praktyce rolniczej.

Artykuł 23

1. Wsparcie jest przyznawane rolnikom, którzy zobowiążą się do stosowania praktyk agro-środowiskowych przez okres co najmniej pięciu lat. W miarę potrzeby, dla szczególnych rodzajów zobowiązań określany jest dłuższy okres, uwzględniający ich skutki środowiskowe.

2. Zobowiązania agro-środowiskowe obejmują więcej niż tylko stosowanie zwyczajnej dobrej praktyki rolniczej.

Zobowiązania agro-środowiskowe zapewniają usługi, których nie wspierają inne środki, takie jak wsparcie rynkowe lub dodatki wyrównawcze.

Artykuł 24

1. Wsparcie w zakresie zobowiązań agro-środowiskowych przydziela się corocznie i obliczane jest na podstawie:

- utraconych dochodów,
- dodatkowych kosztów wynikających z tego zobowiązania, oraz
- potrzeby zapewnienia zachęty finansowej.

Koszt znacznych niedochodowych prac niezbędnych dla wypełnienia zobowiązań może być

także uwzględniony przy obliczaniu poziomu corocznego wsparcia.

2. Maksymalne kwoty wsparcia Wspólnoty na rok zawarte są w Załączniku. Kwoty te wyliczane są w oparciu o powierzchnię gospodarstwa, do której stosuje się zobowiązanie agro-środowiskowe.

ROZDZIAŁ VII

POPRAWA PRZETWARZANIA I WPROWADZENIA DO OBROTU PRODUKTÓW ROLNYCH

Artykuł 25

1. Wsparcie dla inwestycji ułatwia poprawę i racjonalizację przetwarzania i wprowadzenia do obrotu produktów rolnych i przez to przyczynia się do wzrostu konkurencyjności i wartości dodanej tych produktów.

2. Wsparcie to przyczyni się do realizacji co najmniej jednego z poniższych celów:

- zorientowanie produkcji zgodnie z przewidywalnymi trendami rynkowymi lub zachęcenie rozwinięcia nowych rynków zbytu na produkty rolne,
- poprawa lub racjonalizacja kanałów wprowadzających do obrotu lub procedur przetwórczych,
- poprawa przedstawienia i przygotowania produktów albo zachęcenie do lepszego wykorzystania lub zlikwidowania produktów ubocznych lub odpadów,
- zastosowanie nowych technologii,
- uprzywilejowanie innowacyjnych inwestycji,
- poprawa i monitorowanie jakości,
- poprawa i monitorowanie warunków zdrowotnych,
- ochrona środowiska.

Artykuł 26

1. Wsparcie jest udzielane osobom ostatecznie odpowiedzialnym za finansowanie inwestycji w przedsiębiorstwach:

- których rentowność można wykazać, oraz
- które spełniają minimalne normy dotyczące środowiska, higieny i warunków utrzymania zwierząt.

2. Inwestycja musi służyć poprawie sytuacji w sektorze podstawowej produkcji rolnej, którego to dotyczy. Musi też gwarantować producentom takich podstawowych produktów

odpowiedni udział w wynikających z niej korzyściach gospodarczych.

3. Muszą zostać wykazane wystarczające dowody potwierdzające, że można znaleźć normalny rynek zbytu dla tych produktów.

Artykuł 27

1. Inwestycja dotyczy przetwarzania i obrotu produktami objętymi załącznikiem I do Traktatu, z wyłączeniem produktów rybnych.

2. Inwestycje odpowiadają kryteriom selekcji ustalającym priorytety i wskazującym, jakie rodzaje inwestycji nie są uprawnione do wsparcia.

Artykuł 28

1. Następujące rodzaje inwestycji są wyłączone ze wsparcia:

- inwestycje na poziomie handlu detalicznego,
- inwestycje w zakresie przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów pochodzących z państw trzecich.

2. Całkowita kwota wsparcia, wyrażona jako procent wartości kwalifikującej się inwestycji, jest ograniczona do maksymalnie:

- a) 50% w regionach objętych Celem 1;
- b) 40% w innych regionach.

ROZDZIAŁ VIII

LEŚNICTWO

Artykuł 29

1. Wsparcie dla leśnictwa przyczynia się do utrzymania i rozwoju gospodarczych, ekologicznych i społecznych funkcji lasów na terenach wiejskich.

2. Wsparcie takie promuje w szczególności jeden lub więcej z poniższych celów:

- zrównoważona gospodarka leśna oraz rozwój leśnictwa,
- utrzymanie i poprawa stanu zasobów leśnych,
- powiększenie powierzchni obszarów leśnych.

3. Wsparcie takie udzielane jest tylko lasom i obszarom znajdującym się w posiadaniu właścicieli prywatnych, ich stowarzyszeń, gmin lub stowarzyszeń gmin. Ograniczenie to nie ma zastosowania w odniesieniu do działań przewidzianych w art. 30 ust. 1, tiret szóste.

4. Wsparcie takie przyczynia się do realizacji przedsięwzięć podejmowanych przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie na poziomie międzynarodowym. Opiera się ono o programy leśne na poziomie krajowym lub niższym lub o inne równoważne narzędzia, które powinny uwzględniać zobowiązania podjęte na Konferencjach Ministerialnych w sprawie ochrony lasów w Europie.

5. Działania proponowane na podstawie niniejszego rozporządzenia na obszarach zaklasyfikowanych jako obszary o wysokim lub średnim ryzyku pożarów leśnych na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2158/92, z dnia 23 lipca 1992 r., w sprawie ochrony lasów wspólnotowych przed pożarami¹⁹, muszą stosować się do planów ochrony lasów przedstawionych przez Państwa Członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2158/92

Artykuł 30

1. Wsparcie dla leśnictwa dotyczy jednego lub więcej z poniższych działań:

- zalesienie terenu nie kwalifikującego się na mocy art. 31, pod warunkiem, że takie zalesienie jest dostosowane do lokalnych warunków, także środowiskowych,
- inwestycje w lasach mające na celu znaczne zwiększenie ich wartości gospodarczej, ekologicznej i społecznej,
- inwestycje w celu poprawienia i racjonalizacji zbiorów, przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów leśnych; inwestycje związane z użyciem drewna jako surowca będą ograniczone do prac poprzedzających przetwórstwo przemysłowe,
- promocja nowych rynków zbytu dla zastosowania i wprowadzenia do obrotu produktów leśnych,
- zakładanie stowarzyszeń właścicieli lasów w celu pomocy ich członkom w prowadzeniu zrównoważonej i efektywnej gospodarki leśnej,
- przywracanie potencjału produkcji leśnej, zniszczonej przez klęski żywiołowe i pożary oraz wprowadzanie właściwych instrumentów zapobiegawczych.

2. Przepisy ustanowione w rozdziałach I i VII, z wyjątkiem art. 7 akapit drugi, stosuje się odpowiednio do inwestycji.

Artykuł 31

1. Udziela się wsparcia na zalesianie użytków rolnych, pod warunkiem, że takie zalesienie będzie dostosowane do lokalnych warunków, w tym także środowiskowych.

Wsparcie takie, oprócz kosztów sadzenia, może obejmować:

- roczną dopłatę do hektara zalesionej ziemi dla pokrycia kosztów utrzymania, przez okres do pięciu lat,

¹⁹ Dz.U. L 217 z 31.07.1992, str. 3. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem nr 308/97 (Dz.U. L 51 z 21.02.1997, str. 2).

- roczną dopłatę do hektara w celu pokrycia utraty dochodu wynikającego z zalesienia, przez okres do 20 lat dla rolników lub ich zrzeszeń, którzy uprawiali tę ziemię przed jej zalesieniem lub dla każdej innej osoby prawa prywatnego.
2. Wsparcie dla zalesiania terenów rolniczych, podejmowanego przez władze publiczne, pokrywa jedynie koszty założenia.
3. Wsparcie dla zalesiania terenów rolniczych nie jest przyznawane:
- rolnikom korzystającym ze wsparcia w postaci wcześniejszej emerytury,
 - w odniesieniu do sadzenia choinek świątecznych.
- W przypadku szybko rosnących gatunków hodowanych w krótkim okresie, wsparcie w celu zalesiania jest udzielane jedynie w odniesieniu do kosztów sadzenia drzewek.
4. Najwyższa kwota wsparcia wspólnotowego na rok w postaci rocznej premii przyznawanej dla pokrycia utraty przychodu zawarta jest w Załączniku.

Artykuł 32

1. W celu:
- utrzymania i poprawy stabilności ekologicznej lasów, tam gdzie rola ochronna i ekologiczna tych lasów stanowi interes publiczny i gdzie koszty działań na rzecz utrzymania i odnowy lasów przekraczają dochód z leśnictwa;
 - utrzymania pasów przeciwpożarowych poprzez działania rolnicze,
- płatności dla poszczególnych środków będą przyznawane beneficjentom pod warunkiem, że w sposób trwały zostaną zapewnione wartości ochronne i ekologiczne lasów, a działania, które mają zostać zrealizowane zostaną przewidziane w umowie zawierającej także specyfikację kosztów.
2. Płatności są ustalane między maksymalnymi i minimalnymi kwotami wyszczególnionymi w Załączniku, przy uwzględnieniu rzeczywistych kosztów działań, jak wcześniej zastrzeżono to w umowie.

ROZDZIAŁ IX

WSPIERANIE DOSTOSOWANIA I ROZWOJU OBSZARÓW WIEJSKICH

Artykuł 33

Wsparcie zostaje udzielone na środki, które odnoszą się do działalności rolniczej i jej przekształcania oraz do działalności wiejskiej, której nie dotyczą inne środki określone w niniejszym tytule.

Środki takie dotyczą:

- melioracji gruntów,
- reparcelacji,
- tworzenia usług związanych z obsługą i prowadzeniem gospodarstwa rolnego,
- wprowadzania do obrotu produktów rolnych dobrej jakości,
- podstawowych usług na rzecz gospodarki i ludności wiejskiej,
- odbudowy i rozwoju obszarów wiejskich oraz ochrony i zachowania dziedzictwa wsi,
- zróżnicowania działalności rolniczych i działalności zbliżonych do rolniczych w celu zapewnienia wielozawodowości lub dochodów alternatywnych,
- gospodarki zasobami wodnymi wsi,
- rozwoju i poprawy infrastruktury związanej z rozwojem rolnictwa,
- zachęcania do prowadzenia działalności związanej z turystką i rzemiosłem,
- ochrony środowiska w powiązaniu z rolnictwem, leśnictwem i zachowaniem krajobrazu, a także z poprawy warunków utrzymania zwierząt,
- przywrócenia rolniczego potencjału produkcyjnego zniszczonego klęskami żywiołowymi oraz wprowadzenia odpowiednich instrumentów zapobiegawczych,
- techniki finansowej.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY WYKONAWCZE

Artykuł 34

Szczegółowe zasady stosowania tego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

Zasady te mogą w szczególności definiować:

- warunki wsparcia inwestycji w gospodarstwach rolnych (art. 4-7), uwzględniając konieczne ograniczenia wynikające z zastosowania art. 6.
- okres i warunki poprawiania rentowności gospodarstwa rolnego oraz warunki użytkowania i przekazywania ziemi w przypadku wcześniejszej emerytury (art. 11 ust. 2),
- warunki przyznawania i obliczania dodatków wyrównawczych dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, uwzględniając przypadek komunalnego

użytkowania gruntów rolnych (art. 14 i 15) oraz wypłat rekompensacyjnych na obszarach podlegających ograniczeniom ekologicznym (art. 16),

- zasady regulujące przyznawanie zobowiązań agro-środowiskowych (art. 23 i 24),
- kryteria selekcji dla inwestycji mających na celu poprawę przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych (art. 27 ust. 2),
- zasady regulujące działania dotyczące leśnictwa (rozdział VIII).

Zgodnie z tą samą procedurą, Komisja może odstąpić, w stosunku do najbardziej odległych regionów, od przepisów art. 28 ust. 1 tiret drugie, pod warunkiem, że przetwarzane produkty są przeznaczone na rynek w tym regionie.

TYTUŁ III

ZASADY OGÓLNE, PRZEPISY ADMINISTRACYJNE I FINANSOWE

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Podrozdział I

Wsparcie z EFOGR

Artykuł 35

1. Wsparcie Wspólnoty dotyczące wcześniejszych emerytur (art. 10-12), obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania i obszarów podlegających ograniczeniom ekologicznym (art. 13-21), agro-środowiska (art. 22-24) i zalesiania (art. 31), finansowane jest z EFOGR Sekcji Gwarancji w całej Wspólnocie.

2. Wsparcie Wspólnoty dla innych działań na rzecz rozwoju rolnictwa finansowane jest przez EFOGR:

- Sekcję Orientacji na obszarach objętych Celem 1,
- Sekcję Gwarancji na obszarach nie objętych Celem 1.

3. Wsparcie dla działań określonych w art. 33 tiret siódme i dziewiąte jest finansowane przez EFOGR na obszarach zakwalifikowanych jako obszary Celu 1 i 2 oraz obszary przejściowe, o ile finansowanie ich nie jest zapewnione przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR).

Artykuł 36

1. W odniesieniu do wsparcia na rzecz rozwoju rolnictwa działania określone w art. 35 ust. 2:

- na obszarach objętych Celem 1, rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 stosuje się jako uzupełnione szczegółowymi zasadami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu,
- na obszarach objętych Celem 2, rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 stosuje się jako uzupełnione szczegółowymi zasadami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, chyba, że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

2. W odniesieniu do wsparcia działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich finansowanych przez EFOGR Sekcją Gwarancji, stosuje się szczególne zasady rozporządzenia (WE) nr 1258/1999²⁰ i przepisy przyjęte przy jego wykonywaniu, chyba, że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

Podrozdział II

Zgodność i spójność

Artykuł 37

1. Wsparcie na rzecz rozwoju obszarów wiejskich przyznawane jest jedynie dla działań zgodnych z prawem wspólnotowym.
2. Działania takie są zgodne z innymi politykami wspólnotowymi i przedsięwzięciami realizowanymi w ramach tych polityk.

W szczególności żadne działanie, które podlega zakresowi niniejszego rozporządzenia, nie jest uprawnione do wsparcia z innych systemów wsparcia wspólnotowego, jeżeli jest to niezgodne z warunkami szczegółowymi zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.

3. Zapewnia się spójność z innymi wdrażanymi działaniami w ramach innych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w szczególności między środkami na rzecz rozwoju rolnictwa z jednej strony a działaniami wdrażanymi w ramach organizacji wspólnego rynku oraz przedsięwzięciami na rzecz poprawy jakości w rolnictwie oraz zdrowia z drugiej strony, jak również między różnymi przedsięwzięciami wspierającymi rozwój rolnictwa.

Zatem, żadne wsparcie w ramach niniejszego rozporządzenia nie może być przyznane na rzecz:

- działań podlegających zakresowi systemu wsparcia w ramach organizacji wspólnego rynku, poza wyjątkami, uzasadnionymi kryteriami celu, które mogą być określone zgodnie z art. 50,
- działań wspierających projekty badawcze, w celu promowania produktów rolnych lub zwalczania chorób zwierząt.

4. Państwa Członkowskie mogą ustanowić dalsze lub bardziej restrykcyjne warunki przyznawania wsparcia Wspólnoty na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, pod warunkiem jednak, że warunki te będą zgodne z celami i wymaganiami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

²⁰ Dz.U. L 161 z 26.06.1999, str. 103

Artykuł 38

1. Płatności nie mogą być dokonywane w odniesieniu do tego samego działania na mocy niniejszego rozporządzenia oraz innego systemu wsparcia wspólnotowego.
2. Wsparcie kilku działań na mocy niniejszego rozporządzenia może być połączone jedynie pod warunkiem, że działania te są ze sobą spójne i zgodne. Jeżeli jest to konieczne, poziom wsparcia zostaje odpowiednio dostosowany.

Artykuł 39

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia zgodności i spójności środków wspierających rozwój rolnictwa zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozdziale.
2. Plany rozwoju wsi przedłożone przez Państwa Członkowskie zawierają ocenę zgodności i spójności wsparcia przewidzianych działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich oraz wskazanie jakie działania zostały podjęte w celu zapewnienia zgodności i spójności.
3. W miarę potrzeby, wsparcie działań podlega przeglądowi w celu zapewnienia zgodności i spójności.

ROZDZIAŁ II

PRZYGOTOWYWANIE PROGRAMÓW

Artykuł 40

1. Działania na rzecz rozwoju rolnictwa finansowane przez Sekcję Orientacji EFOGR stanowią część programów dla regionów Celu 1 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1260/1999.
2. Działania na rzecz rozwoju rolnictwa inne niż te określone w art. 35 ust. 1, mogą tworzyć część programów dla regionów Celu 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1260/1999
3. Inne działania na rzecz rozwoju rolnictwa, które nie tworzą części programów zgodnie z ust. 1 i 2, stanowią przedmiot programów rozwoju rolnictwa zgodnie z art. 41-44.
4. Odnośnie do właściwych działań na rzecz rozwoju rolnictwa, Państwa Członkowskie mogą przekazać do zatwierdzenia ogólne przepisy ramowe, które tworzą część programów zgodnie z ust. 1-3, tak dalece jak jest to właściwe w celu utrzymania jednolitych warunków.

Artykuł 41

1. Plany rozwoju wsi są opracowane na poziomie geograficznym uznanym za najbardziej właściwy. Plany są przygotowywane przez właściwe władze wyznaczone i przedkładane Komisji przez Państwo Członkowskie, po skonsultowaniu ich z właściwymi władzami i organizacjami na właściwym szczeblu terytorialnym.

2. Działania na rzecz wsparcia rozwoju rolnictwa, które mają być podejmowane na jednym obszarze, są zintegrowane, w każdym przypadku, gdy będzie możliwe, w jeden plan. Tam gdzie potrzebne będzie ustanowienie kilku planów, wskazane są związki między działaniami zawartymi w tych planach, a także zapewniona zostanie ich zgodność i spójność.

Artykuł 42

Plany rozwoju wsi obejmują okres siedmiu lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r.

Artykuł 43

1. Plany rozwoju wsi zawierają:

- opis ilościowy obecnej sytuacji pokazujący różnice, luki i potencjał rozwoju, zmobilizowane środki finansowe oraz główne wyniki działalności realizowanych w poprzednim okresie programowania w odniesieniu dostępnych wyników oceny,
- opis proponowanej strategii, jej cele ilościowe, wybrane priorytety rozwoju wsi oraz objęty obszar geograficzny,
- ocenę pokazującą oczekiwane skutki ekonomiczne, środowiskowe i społeczne, a także wpływ na zatrudnienie,
- ogólne, indykatywne zestawienie finansowe przedstawiające przewidywane środki finansowe krajowe lub wspólnotowe odpowiadające każdemu priorytetowi rozwoju wsi, przedłożone w kontekście planu, oraz tam gdzie plan obejmuje tereny rolnicze objęte Celem 2, wyszczególniającym kwoty indykatywne dla działań na rzecz rozwoju rolnictwa na tych obszarach z tytułu przepisów art. 33,
- opis środków rozważanych w celu wykonania planów, w szczególności systemów wsparcia, w tym punkty niezbędne dla oceny zasad konkurencji,
- w miarę potrzeb, informację o potrzebach działań obejmujących badania, projekty pokazowe, szkolenia lub pomoc techniczną, odnoszących się do przygotowania, wdrażania lub dostosowania danych działań,
- wyznaczenie właściwych władz i odpowiedzialnych organów,
- przepisy w celu zapewnienia skutecznego i właściwego wykonania planów, w tym monitorowania i oceny; definicję wskaźników ilościowych oceny; ustalenia dotyczące kontroli, sankcji i odpowiednie upowszechnianie,
- wyniki konsultacji i wyznaczenia stowarzyszonych władz i organów, jak również partnerów społecznych i ekonomicznych na właściwych szczeblach.

2. W swoich planach, Państwa Członkowskie:

- Przygotują dla swoich terytoriów środki agro-środowiskowe, zgodnie ze swoimi specyficznymi potrzebami,

- zapewnią istnienie koniecznej równowagi między różnymi działaniami na rzecz wspierania.

Artykuł 44

1. Plany rozwoju wsi przedkładane są nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Komisja ocenia zaproponowane plany, aby ustalić czy są one zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Na podstawie tych planów Komisja przyjmie programy rozwoju wsi zgodnie z procedurą określoną w art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999, w ciągu sześciu miesięcy od przekazania planów.

ROZDZIAŁ III

DZIAŁANIA DODATKOWE ORAZ INICJATYWY WSPÓLNOTOWE

Artykuł 45

1. Na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999, Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 50 ust. 2 tego rozporządzenia, może rozszerzyć zakres wsparcia z Sekcji Orientacji EFOGR poza ten przewidziany w art. 35 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz zakres finansowania środków, uprawnionych na podstawie rozporządzeń Rady nr 1783/1999/WE²¹, nr 1784/1999/WE²² oraz nr 1263/1999/WE²³, mając na celu wykonanie wszystkich działań na rzecz rozwoju wsi w ramach inicjatywy wspólnotowej.
2. Z inicjatywy Komisji, EFOGR Sekcja Gwarancji może sfinansować badania związane z programowaniem rozwoju wsi.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 46

1. Wsparcie wspólnotowe na rzecz rozwoju obszarów wiejskich z Sekcji Gwarancji EFUGR stanowi przedmiot planowania finansowego i księgowości w ujęciu rocznym. Planowanie finansowe stanowi część programowania rozwoju obszarów wiejskich (art. 40 ust. 3) lub programowania związanego z Celem 2.
2. Komisja dokonuje wstępnego przydziału Państwom Członkowskim, w podziale rocznym i stosując kryteria celu, które uwzględniają szczegółową sytuację oraz potrzeby, a także wysiłki, które mają być podjęte, w szczególności na rzecz środowiska, tworzenia miejsc pracy i zachowania krajobrazu.
3. Wstępny przydział jest dostosowany na podstawie rzeczywistych wydatków oraz

²¹ Dz.U. L 213 z 13.08.1999, str. 1.

²² Dz.U. L 213 z 13.08.1999, str. 5.

²³ Dz.U. L 161 z 26.06.1999, str. 54.

zweryfikowanych prognoz wydatków przedkładanych przez Państwa Członkowskie, uwzględniając cele programu oraz uwzględnia także dostępne środki finansowe, a także będzie zgodny z intensywnością pomocy terenom wiejskim objętym Celem 2.

Artykuł 47

1. Przepisy finansowe ustanowione w art. 31, 32 (z wyjątkiem ust. 1 akapit piąty tego artykułu), 34, 38 i 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 nie mają zastosowania do wsparcia działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich w odniesieniu do Celu 2.

Komisja podejmuje konieczne działania w celu zapewnienia skutecznego i spójnego wykonywania tych środków, które osiągają przynajmniej takie same normy jak te ustanowione w przepisach określonych w pierwszym akapicie, w tym zasadę jednej władzy zarządzającej.

2. W przypadku przedsięwzięć objętych programowaniem rozwoju rolnictwa, Wspólnota uczestniczy w finansowaniu, w zastosowaniu zasad ustalonych w art. 29 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- wkład Wspólnoty nie przekracza 50% całkowitych uprawnionych kosztów i, w zasadzie, jest równy przynajmniej 25% uprawnionych wydatków publicznych na obszarach nie objętych Celem 1 i Celem 2,
- dla inwestycji dochodowych, stosuje się wielkości zawarte w art. 29 ust. 4 lit. a) (ii) oraz (iii), a także lit. b) (ii) oraz (iii) rozporządzenia (WE) nr 1260/1999. Gospodarstwa rolne i leśne oraz przedsiębiorstwa zaangażowane w przetwarzanie i wprowadzanie do obrotu produktów rolnych i leśnych są w tym zakresie przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 29 ust. 4 lit. b) (iii),
- wkład Wspólnoty w programowanie działań ustanowionych w art. 22-24 niniejszego rozporządzenia stanowi 75% na obszarach objętych Celem 1 oraz 50% na innych obszarach.

Do takich płatności stosuje się art. 32 ust. 1 akapit piąty rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

3. Wypłaty pomocy finansowej z Sekcji Gwarancji EFOGR mogą mieć formę zaliczek na wdrażanie programów lub wypłat na pokrycie rzeczywiście poniesionych wydatków.

ROZDZIAŁ V

MONITOROWANIE I OCENA

Artykuł 48

1. Komisja i Państwa Członkowskie zapewniają skuteczne monitorowanie wykonywania programów rozwoju wsi.

2. Takie monitorowanie przeprowadzane jest poprzez wspólnie uzgodnione procedury.

Monitorowanie przeprowadzane jest przez odniesienie do szczególnych wskaźników rzeczowych i finansowych wcześniej uzgodnionych i ustalonych.

Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji roczne sprawozdania okresowe.

3. W miarę potrzeb ustanawia się komitety monitorujące.

Artykuł 49

1. Oszacowanie przedsięwzięć objętych programami rozwoju obszarów wiejskich jest wykonywane na podstawie zasad ustalonych w art. 40-43 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

2. Sekcja Gwarancji EFOGR może, w ramach środków finansowych przeznaczonych na programy, uczestniczyć w finansowaniu oceniania rozwoju rolnictwa w Państwach Członkowskich. Sekcja Gwarancji EFOGR może także z inicjatywy Komisji finansować oceny na poziomie wspólnotowym.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY WYKONAWCZE

Artykuł 50

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego tytułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

Zasady te mogą w szczególności określać szczegóły:

- przedstawiania planów rozwoju wsi (art. 41-44),
- przeglądu dokumentów programowania rozwoju wsi,
- planowania finansowego, w szczególności dla zapewnienia dyscypliny budżetowej (art. 46) i udziału w finansowaniu (art. 47 ust. 2),
- monitorowania i oceny (art. 48-49),
- sposobów zapewniania spójności między działaniami na rzecz rozwoju rolnictwa a działaniami wspierającymi wprowadzonymi przez organizacje rynku (art. 37).

TYTUŁ IV

POMOC PAŃSTWA

Artykuł 51

1. Z zastrzeżeniem innych przepisów przewidzianych w niniejszym tytule, dla pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie na działania wspierające rozwój rolnictwa stosuje się art. 87-89 Traktatu.

Jednakże, art. 87-89 Traktatu nie mają zastosowania do wkładów finansowych dostarczonych przez Państwa Członkowskie na działania objęte wsparciem wspólnotowym w zakresie art. 36 Traktatu, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

2. Pomoc dla inwestycji w gospodarstwach rolnych przekraczająca wielkości procentowe, określone w art. 7, jest zakazana.

Zakaz ten nie ma zastosowania do pomocy inwestycjom odnoszących się do:

- inwestycji podejmowanych w przeważającym stopniu w interesie publicznym, odnoszącym się do zachowania tradycyjnego krajobrazu ukształtowanego przez działalność rolniczą i leśną lub przeniesienia zabudowań gospodarskich,
- ochroną i poprawą stanu środowiska,
- poprawy warunków higieny w gospodarstwach hodowlanych oraz poprawy warunków utrzymania zwierząt.

3. Pomoc państwowa przyznana rolnikom w celu zrekompensowania naturalnych utrudnień na obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania zakazana jest, jeśli nie spełnia warunków ustanowionych w art. 14 i 15.

4. Pomoc państwowa w celu wsparcia rolników, którzy podejmują zobowiązania agro - środowiskowe nie spełniające warunków ustanowionych w art. 22-24, jest zakazana. Jednakże, dodatkowa pomoc, przekraczająca najwyższe stawki ustalone zgodnie z art. 24 ust. 2, może być przyznana, jeśli jest to uzasadnione stosownie do ust. 1 niniejszego artykułu. W odpowiednio uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach, może być udzielone odstępstwo w odniesieniu do minimalnego czasu trwania tych zobowiązań, jak ustanowiono w art. 23 ust. 1.

Artykuł 52

W zakresie art. 36 Traktatu, pomoc państwowa, która ma na celu dostarczenie dodatkowych środków finansowych na rzecz rozwoju rolnictwa, którym zostało przyznane wsparcie wspólnotowe, jest podawana do wiadomości przez Państwa Członkowskie i zatwierdzana przez Komisję zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, jako część programowania, określonego w art. 40. Art. 88 ust. 3 zdanie pierwsze nie ma zastosowania do pomocy tak ogłoszonej.

TYTUŁ V

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 53

1. Jeżeli szczególne środki są konieczne w celu ułatwienia przejścia od obowiązującego systemu do systemu ustanowionego niniejszym rozporządzeniem, środki takie są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurami zawartymi w art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999.

2. Środki takie są w szczególności przyjmowane w celu zintegrowania istniejących działań wsparcia wspólnotowego, przyjętych przez Komisję na okres kończący się po dniu 1 stycznia 2000 r. lub bez żadnego ograniczenia czasowego, w ramach wsparcia na rzecz rozwoju rolnictwa przewidzianego niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 54

1. Art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1696/71, z dnia 26 lipca 1971 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu²⁴, otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Rozporządzenie w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej stosują się do rynku produktów określonych w art. 1 ust. 1, od daty wdrożenia zawartych tu przepisów.

2. Pomoc określona w art. 8, jest przedmiotem częściowego finansowania przez Wspólnotę.

3. Państwa Członkowskie wypłacają producentom pomoc określoną w art. 12, między dniem 16 października a dniem 31 grudnia roku gospodarczego, w odniesieniu do którego wystąpiono o pomoc.

4. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20, przyjmuje przepisy dla stosowania niniejszego artykułu”.

2. Art. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93, z dnia 13 lutego 1993, w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów²⁵, otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Przez pięć kolejnych lat od daty uznania, Państwa Członkowskie przyznają uznanym organizacjom producentów pomoc w celu zachęcenia ich tworzenia i wspierania w ich działalności administracyjnej.

3. Pomoc taka:

- w pierwszym, drugim, trzecim, czwartym i piątym roku stanowi odpowiednio 5%, 5%, 4%, 3% i 2% wartości produkcji wprowadzonej do obrotu pod auspicjami organizacji producentów,
- nie przekracza rzeczywistych kosztów utworzenia i działalności administracyjnej danej organizacji,
- wypłacana jest w ratach rocznych przez najwyżej siedem kolejnych lat od daty

²⁴ Dz.U. L 175 z 4.08.1971, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1554/97 (Dz.U. L 208 z 2.08.1997, str. 1).

²⁵ Dz.U. L 47 z 25.02.1993, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1637/98 (Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 28).

uznania.

Wartość produkcji w każdym roku jest określana na podstawie:

- rocznej wielkości rzeczywistego wprowadzenia do obrotu,
- średniej uzyskanej przez producenta.

3. Organizacje producentów wywodzące się z organizacji, których działalność jest już w dużym stopniu zgodna z warunkami stawianymi przez niniejsze rozporządzenie, są uprawnione do pomocy w ramach niniejszego artykułu tylko wówczas, jeśli powstały one z połączenia w celu bardziej skutecznego osiągania celów określonych w art. 5. Jednakże, w takim przypadku, pomoc jest udzielona jedynie w odniesieniu do kosztów stworzenia organizacji (wydatki poniesione w związku z pracami przygotowawczymi i sporządzeniem podstawowego aktu założycielskiego i umowy spółki).

4. Pomoc określona w niniejszym artykule zgłaszana jest Komisji w sprawozdaniu Państw Członkowskich na zakończenie każdego roku finansowego”.

3. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw²⁶ wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 15 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W tych regionach Wspólnoty, gdzie stopień zorganizowania producentów jest szczególnie niski, Państwa Członkowskie mogą być upoważnione, w przypadku właściwie umotywowanych wniosków, do wypłacenia organizacjom producentów krajowej pomocy finansowej równej połowie wkładu producentów. Pomoc ta jest dodatkową w stosunku do funduszu operacyjnego.

W przypadku Państw Członkowskich, w których organizacje producentów sprzedają mniej niż 15% produkcji owoców i warzyw i których produkcja owoców i warzyw stanowi przynajmniej 15% ich całkowitej produkcji rolnej, pomoc określona w akapicie pierwszym może być częściowo zwrócona przez Wspólnotę na wniosek zainteresowanego Państwa Członkowskiego”.

b) Art. 52 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 52*

1. Wydatki związane z wypłatą rekompensaty wycofanej przez Wspólnotę oraz z finansowaniem przez Wspólnotę funduszu operacyjnego, szczególnych działań określonych w art. 17 i art. 53, 54 i 55, oraz kontroli ekspertów Państw Członkowskich udostępnianych Komisji z zastosowaniem art. 40 ust. 1, uważa się za interwencję w stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1258/1999*.

2. Wydatki związane z pomocą przyznaną przez Państwa Członkowskie zgodnie z

²⁶ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 857/1999 (Dz.U. L 108 z 27.04.1999, str. 7).

art. 14 oraz z art. 15 ust. 6 akapit drugi, uważa się za interwencję w celu ustabilizowania rynków rolnych w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1257/1999. Są one uprawnione do częściowego finansowania przez Wspólnotę.

3. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46, przyjmuje zasady stosowania ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Przepisy tytułu VI stosuje się bez uszczerbku dla wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 4045/89 z dnia 21 grudnia 1989 r., w sprawie kontroli przez Państwa Członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz uchylającego dyrektywę 77/435/EWG**.

* Dz.U. L 160 z 26.06.1999, s. 103.

** Dz.U. L 388 z 30.12.1989, s. 17. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3235/94 (Dz.U. L 338 z 28.12.1994, s. 16)**.

Artykuł 55

1. Następujące rozporządzenia tracą moc:

- rozporządzenie (EWG) nr 4256/88,
- rozporządzenia (WE) nr 950/97, (WE) nr 951/97, (WE) nr 952/97 oraz rozporządzenie (EWG) nr 867/90,
- rozporządzenia (EWG) nr 2078/92, (EWG) nr 2079/92, (EWG) nr 2080/92
- rozporządzenie (EWG) nr 1610/89

2. Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 21 rozporządzenia (EWG) nr 3763/91²⁷,
- art. 32 rozporządzenia (EWG) nr 1600/92²⁸,
- art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1601/92²⁹,
- art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2019/93³⁰,

3. Rozporządzenia i przepisy uchylone w ust. 1 i 2 są nadal stosowane w do działań zatwierdzonych przez Komisję w ramach tych rozporządzeń przed dniem 1 stycznia 2000 r.

4. Dyrektywy Rady i Komisji przyjmujące wykazy obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania lub zmieniające takie wykazy zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 950/97, pozostają w mocy, chyba, że zostaną dalej zmienione w

²⁷ Dz.U. L 356 z 24.12.1991, str. 1.

²⁸ Dz.U. L 173 z 27.06.1992, str. 1.

²⁹ Dz.U. L 173 z 27.06.1992, str. 13.

³⁰ Dz.U. L 184 z 27.07.1993, str. 1.

ramach programów.

Artykuł 56

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do wsparcia wspólnotowego od dnia 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1999 r.

W imieniu Rady

K. - H. FUNKE

Przewodniczący

ZALĄCZNIK

TABELA KWOT

Art.	Przeznaczenie pomocy	Euro	
8 ust. 2	Pomoc przy rozpoczynaniu prowadzenia gospodarstwa	25 000	
12 ust. 1	Wcześniejsze przejście na emeryturę	15 000*	na osobę przekazującą gospodarstwo na rok
		150 000	całkowita kwota na osobę przekazującą gospodarstwo
		3 500	na robotnika na rok
		35 000	całkowita kwota na robotnika
15 ust. 3	Najniższy dodatek wyrównawczy	25**	na hektar ziemi użytkowanej rolniczo
	Najwyższy dodatek wyrównawczy	200	na hektar ziemi użytkowanej rolniczo
16	Najwyższa wypłata	200	na hektar
24 ust. 2	Uprawy jednoroczne	600	na hektar
	Specjalne uprawy wieloletnie	900	na hektar
	Inne formy użytkowania ziemi	450	na hektar
31 ust. 4	Najwyższa roczna premia dla pokrycia utraconych dochodów z powodu zalesiania		
	- dla rolników i ich stowarzyszeń	725	na hektar
	- dla każdej innej osoby prawa prywatnego	185	na hektar
32 ust. 2	Najwyższa wypłata	40	na hektar
	Najniższa wypłata	120	na hektar

* Najwyższa roczna wypłata może być zwiększona maksymalnie dwukrotnie uwzględniając strukturę ekonomiczną gospodarstwa i cel przyspieszenia dostosowania struktur rolniczych.

** Kwota ta może być zmniejszona uwzględniając szczególne położenie geograficzne lub strukturę ekonomiczną gospodarstw na określonych obszarach, oraz w celu uniknięcia wypłaty zbyt dużych kwot wyrównawczych zgodnie z art. 15 ust. 1, tiret drugie.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 191/2000

z dnia 24 stycznia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) nie stosuje się już systemu pomocy dla tworzenia się grup producentów w Państwach Członkowskich produkujących chmiel, z wyjątkiem Republiki Austrii, która w Akcie Przystąpienia z 1994 r. została upoważniona do stosowania tego systemu do dnia 31 grudnia 1999 r.; dlatego też, ze względu na przejrzystość procedur, art. 8, art. 10 oraz art. 17 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71² powinny zostać uchylone z dniem 1 stycznia 2000 r.;
- (2) Rada ustaliła zryczałtowaną pomoc dla producentów w wysokości 480 EUR na hektar rocznie, na okres pięciu lat licząc od zbiorów w 1996 r. do zbiorów w 2000 r. włącznie; nie jest już konieczne, aby Komisja corocznie przedkładała Radzie sprawozdanie dotyczące produkcji i obrotu chmiel, skoro art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 zawiera przepisy w sprawie przedłożenia sprawozdania końcowego po wygaśnięciu okresu pięcioletniego, na podstawie którego Rada będzie musiała zadecydować o wysokości kwoty pomocy przyznanej na okres rozpoczynający się od zbiorów w 2001 r.; dlatego też art. 11 wymienionego rozporządzenia, omawianego może zostać skreślony, a art. 12 tego rozporządzenia może zostać dostosowany w celu uwzględnienia tych skreśleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1. Skreśla się art. 8, 10, 11 i 17 ust. 2.
2. W art. 12 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

¹ Opinia wydana dnia 17 grudnia 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. L 175 z 4.8.1971, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1257/99 (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80).

„6. W przypadku, gdy sytuacja rynkowa pokazuje, że istnieje ryzyko powstania strukturalnych nadwyżek lub ryzyko zakłócenia struktury podaży na rynku chmielu we Wspólnocie, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 37 ust. 2 Traktatu, może zmodyfikować przyznaną kwotę pomocy, ustaloną w ust. 5:

- a) poprzez przyznanie pomocy wyłącznie w odniesieniu do części obszaru przeznaczonego pod uprawę chmielu, zarejestrowanego w omawianym roku, dostosowując pomoc do narosłych potrzeb; lub
- b) poprzez uznanie obszarów, na których uprawia się chmiel w pierwszym lub drugim roku produkcji, za nie kwalifikujące się do przyznania pomocy.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 stycznia 2000 r.

W imieniu Rady

L. CAPOULAS SANTOS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1514/2001

z dnia 23 lipca 2001 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 12 ust. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1696/71⁴ zastrzega, że kwota pomocy dla wspólnotowych producentów chmielu zostaje wyznaczona na okres pięciu lat od zbiorów w 1996 r. do zbiorów w 2000 r.
- (2) Jak ustanowiono w art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, Komisja przedstawiła Radzie sprawozdanie w sprawie rozwoju sektora chmielu we Wspólnocie Europejskiej. Zgodnie z tym sprawozdaniem, produkcja stopniowo dostosowuje się do wymaganego zapotrzebowania zarówno z punktu widzenia ilości, w wyniku redukcji powierzchni areału i produkowanych ilości, jak i z punktu widzenia jakości, w wyniku zmiany uprawianych odmian, czego w szczególności domagał się przemysł piwowarski.
- (3) Kwota pomocy przyznawana obecnie będzie nadal przyznawana przez okres trzech lat, i powinno zostać sporządzone sprawozdanie obejmujące ten nowy okres.
- (4) Środki niezbędne dla realizacji rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. C 96 E z 27.3.2001, str. 345.

² Opinia wydana dnia 13 czerwca 2001 r., dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

³ Opinia wydana dnia 25 kwietnia 2001 r., dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁴ Dz.U. L 175 z 4.8.1971, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 191/2000 (Dz.U. L 23 z 28.1.2000, str. 4.).

⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 12 ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Pomoc na hektar będzie taka sama dla wszystkich grup odmian. Na okres ośmiu lat od zbiorów w 1996 r., będzie to kwota 480 EUR / ha.”;

2. W art. 12 ust. 5 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Wstrzymana pomoc może być sumowana przez okres najwyżej trzech lat, na końcu tego okresu cała wstrzymana pomoc musi zostać wykorzystana.”;

3. w art. 18 akapit drugi „dnia 1 września 2000 r.” zastępuje się „dnia 31 grudnia 2003 r.”;

4. Skreśla się art. 19;

5. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspiera „Komitet Zarządzający ds. chmielu” (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku, gdy zostaną dokonane odniesienia do niniejszego artykułu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE zostaje ustalony na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS - UYTTEBROECK

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1784/77

z dnia 19 lipca 1977 r.

dotyczące certyfikacji chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77, w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 przewiduje certyfikację produktów wymienionych w art. 1, uprawianych lub wyprodukowanych we Wspólnocie; należy ustalić ogólne zasady dotyczące takiej certyfikacji,

ze względu na szczególną naturę oraz zastosowanie, niektóre produkty powinny być wyłączone z procedury certyfikacji,

Państwa Członkowskie powinny móc przeprowadzać certyfikację produktów spełniających warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu poprzez specjalnie w tym celu wyznaczone, uprawnione jednostki lub oddziały,

aby procedura certyfikacji była przestrzegana należy przewidzieć kontrolę zgodną z odpowiednimi przepisami,

na mocy art. 2 ust. 2 wymienionego powyżej rozporządzenia certyfikaty wydawane są jedynie na produkty spełniające minimalne normy jakości; należy stworzyć przepisy zapewniające, że minimalne wymagania handlowe są przestrzegane już od pierwszego etapu wprowadzania do obrotu,

aby produkty poddane certyfikacji były rozpoznawane należy ustanowić przepisy wspólnotowe, według których na opakowaniach znajdują się dane niezbędne do celów kontroli urzędowej a także dla informacji kupujących,

zainteresowane Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość określenia stref lub regionów, które będą uznane jako obszary produkcji chmielu,

zasada certyfikacji wymaga ścisłych przepisów dotyczących mieszanin; mieszaniny chmielu w szyszkach są dozwolone jedynie, jeśli składają się one z produktów poddanych certyfikacji tej samej odmiany pochodzących z tego samego zbioru i tego samego obszaru produkcji; w celu wykonania niniejszego przepisu, należy także zaznaczyć, że proces mieszania musi być

wykonany pod nadzorem i mieszaniny muszą podlegać tej samej procedurze certyfikacji, co ich części składowe,

w świetle wymagań użytkowników, w przypadku wytwarzania proszku oraz ekstraktów chmielu, dozwolone winno być mieszanie chmielu certyfikowanego nie pochodzącego z tych samych odmian i tego samego obszaru produkcji; w związku z tym wymagania kontroli i certyfikacji powinny być takie same jak w przypadku mieszanin szyszek chmielu wymienionych powyżej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów wymienionych w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 w przypadku, kiedy są one zebrane we Wspólnocie lub przygotowane z takich produktów, które były uprawiane we Wspólnocie lub zostały przywiezione z państw trzecich zgodnie z art. 5 wymienionego rozporządzenia, za wyjątkiem:

- a) chmielu zebranego z ziemi należącej do browaru i użytego przez browar w naturalnej lub przetworzonej postaci,
- b) zizomeryzowane ekstrakty chmielu,
- c) produkty chmielowe i przetworzone zgodnie z umową w imieniu browaru, pod warunkiem że produkty te są używane przez same browary,
- d) chmiel i produkty chmielowe przeznaczone do sprzedaży w małych opakowaniach osobom prywatnym do ich własnego użytku.

Produkty wymienione w lit. a)-d) podlegają procedurze kontroli, która zostanie określona.

2. Procedura certyfikacji zawiera elementy takie jak wydawanie certyfikatów oraz znakowanie i pieczętowanie opakowań.

3. Certyfikacja jest przeprowadzana pod urzędowym nadzorem Państw Członkowskich w pierwszym etapie wprowadzania do obrotu, to znaczy przed wystawieniem produktu do sprzedaży, a w każdym przypadku, przed przetworzeniem. W przypadku szyszek chmielu certyfikacja odbywa się nie później niż 31 marca roku następującego po zbiorze. Jednakże w przypadku powstania problemów związanych ze sprzedażą danego plonu, zgodnie z procedurą określoną w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, wymieniony termin może zostać przedłużony do 31 lipca tego samego roku.

4. Procedura certyfikacji odbywa się na terenie gospodarstw lub w zakładach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie, znanych jako „ośrodki certyfikacji” lub „magazyny certyfikacji”.

5. Jeśli po certyfikacji opakowanie jednego z produktów wyszczególnionych w ust. 1 zostanie zmienione, produkt ten zostanie poddany nowej procedurze certyfikacji bez względu na to czy został poddany dalszemu przetworzeniu czy nie.

6. Państwa Członkowskie wyznaczają oficjalne organy lub oddziały upoważnione do przeprowadzenia certyfikacji oraz takie, które zapewniają zgodność z systemem certyfikacji.

Artykuł 2

1. Etap wprowadzania do obrotu, wymieniony w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, w którym ważne są minimalne wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu jest etapem, na którym wydawany jest certyfikat.

2. Czynniki, do których odnoszą się wymagania wymienione w ust. 1, wilgotność mieszaniny oraz zawartość ciał obcych, są określane, dla każdego produktu, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71.

Artykuł 3

Dowodem certyfikacji są informacje naniesione na każdym opakowaniu jednostkowym oraz certyfikat towarzyszący produktowi.

Artykuł 4

Na każdym opakowaniu znajdują się co najmniej następujące dane w jednym z języków Wspólnoty:

- a) opis produktu zawierający, w przypadku chmielu z nasionami lub bez, słowa „chmiel przygotowany” lub „chmiel nieprzygotowany”, zależnie od przypadku,
- b) odmianę lub odmiany,
- c) adnotację umożliwiającą identyfikację numeru referencyjnego certyfikatu.

Dane te muszą być czytelne, o jednolitym niezacieralnym piśmie.

Artykuł 5

Certyfikat zawiera co najmniej następujące dane:

1. W przypadku chmielu:
 - a) opis produktu,
 - b) numer referencyjny certyfikatu,
 - c) wagę netto,
 - d) obszar produkcji chmielu,
 - e) rok zbioru,
 - f) odmianę.

2. W przypadku produktów przygotowanych z chmielu:
poza danymi wymienionymi w ust. 1, miejsce oraz datę przetworzenia.

Artykuł 6

1. Obszar produkcji chmielu oznacza strefy lub regiony produkcji znajdujące się na wykazie przygotowanym przez zainteresowane Państwa Członkowskie.
2. Komisja zapewni, by wykaz obszarów produkcji chmielu został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 7

Z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 1 ust. 1 lit. a), dla uzyskania wyrobów przetworzonych z chmielu można stosować wyłącznie chmiel certyfikowany we Wspólnocie oraz chmiel importowany z państw trzecich zgodnie z art. 5 rozporządzenia EWG nr 1696/71.

Artykuł 8

1. Tak długo jak produkty objęte tym rozporządzeniem znajdują się w obrocie, mogą być one mieszane jedynie pod nadzorem w ośrodkach certyfikacji lub magazynach certyfikacji.
2. Chmiel przeznaczony do mieszania musi pochodzić z tego samego obszaru produkcji i tego samego zbioru, oraz być tej samej odmiany.
3. Niemniej jednak chmiel certyfikowany pochodzący ze Wspólnoty i z tego samego zbioru, lecz z różnych odmian i z różnych obszarów produkcji może być mieszany podczas wytwarzania proszku i ekstraktów, pod warunkiem że towarzyszący temu produktowi certyfikat zawiera informacje dotyczące:
 - a) użyte odmiany, obszary produkcji oraz rok zbioru,
 - b) procent (wagowo) każdej odmiany użytej w mieszaninie,
 - c) numery referencyjne certyfikatów wydanych dla użytego chmielu.

Artykuł 9

W ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie prześlą Komisji, która informuje Państwa Członkowskie o tym, nazwy i adresy organów lub oddziałów wyznaczonych zgodnie z art. 1 ust. 6 oraz powiadomią o środkach podjętych w celu wykonania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 1 sierpnia 1978 r.

Jednakże, wytworzone przed 1 sierpnia 1978 r. proszki i ekstrakty chmielu mogą być wprowadzane do obrotu bez certyfikatu do 31 marca 1979 r. Termin 31 marca 1979 r. może

zostać odroczone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 1977 r.

W imieniu Rady

A. HUMBLET

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2225/79

z dnia 9 października 1979 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 dotyczące certyfikacji chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79², w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

stosowanie rozporządzenia Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r., dotyczącego certyfikacji chmielu³ wykazało, że wymóg dokonywania kontroli wagi netto szyszek chmielu, która musi być umieszczona w certyfikacie, powodował w niektórych przypadkach trudności techniczne; należy wprowadzić możliwość wykazywania w certyfikatach wagi brutto, oprócz lub zamiast wagi netto,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 otrzymuje brzmienie:

„c) wagę netto i/lub brutto;”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 9 października 1979 r.

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 4.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

W imieniu Rady

D. O'MALLEY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2039/85

z dnia 23 lipca 1985 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 dotyczące certyfikacji chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r., w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1784/77², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3041/79³ ustanawia ogólne zasady dotyczące certyfikacji; art. 4 i 5 tego rozporządzenia stanowią, że każde opakowanie i każdy certyfikat powinny zawierać szczegółowe dane dotyczące odmiany lub odmian chmielu; wymóg ten nie może być spełniony w przypadku eksperymentalnych szczepów, które niekiedy muszą być wprowadzane do obrotu w przypadkach, gdy produkty te podlegają badaniom na dużą skalę w przemyśle piwowarskim; do wyżej wymienionego rozporządzenia należy dodać przepisy szczególne dotyczące opisu wyżej wymienionego chmielu na opakowaniach i w certyfikatach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1784/77 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Artykuł 5a

W przypadku chmielu pochodzącego ze szczepów eksperymentalnych będących przedmiotem prac rozwojowych, produkowanych przez instytuty badawcze na swoim własnym terenie lub przez producentów dla takich instytutów, dane dotyczące odmiany lub odmian określonych w art. 4 lit. b) i art. 5 ust. 1 lit. f) mogą być zastąpione nazwą lub numerem identyfikacyjnym danego szczepu.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku*

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

³ Dz.U. nr L 343 z 31.12.1979, str. 4.

Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośredniego stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 1985 r.

W imieniu Rady

J. POOS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1605/91

z dnia 10 czerwca 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 dotyczące certyfikacji chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1784/77³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2039/85⁴ określa warunki przetwarzania chmielu na produkty chmielowe;

w praktyce, dzięki rozwojowi technicznemu, do wytwarzania produktów na bazie chmielu używane są nie tylko szyszki chmielowe, ale także produkty chmielowe; w celu uwzględnienia rozwoju technicznego oraz praktyk zarządzania, przepisy odnoszące się do przetwarzania chmielu zawarte w rozporządzeniu (EWG) nr 1784/77 powinny zostać zmienione w taki sposób, aby umożliwić dalsze przetwarzanie produktów chmielowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1784/77 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 7 wyrazy „chmiel certyfikowany we Wspólnocie” zastępuje się wyrazami „chmiel certyfikowany we Wspólnocie, certyfikowane produkty chmielowe”.
2. W art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Jednakże, chmiel certyfikowany pochodzący ze Wspólnoty oraz certyfikowane produkty chmielowe, uzyskane z tego samego zbioru, lecz różnych odmian i z różnych obszarów produkcji, mogą być mieszane podczas wytwarzania proszku i ekstraktów, pod warunkiem że towarzyszący temu produktowi certyfikat zawiera informacje określające:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 193 z 25.07.1985, str. 1.

- a) użyte odmiany, obszary produkcji oraz rok zbioru;
- b) procent (wagowo) każdej odmiany użytej w mieszaninie; jeżeli do produkcji produktów chmielowych użyto produktów chmielowych w połączeniu z szyszkami chmielowymi, procent (wagowo) każdej odmiany w oparciu o ilość szyszek chmielowych użytego do przygotowania produktów wsadowych;
- c) numery referencyjne certyfikatów wydanych dla użytego chmielu oraz produktów chmielowych.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 10 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1987/93

z dnia 19 lipca 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 dotyczące certyfikacji chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1784/77² określa etap, na którym należy przeprowadzić certyfikację oraz ustanawia warunki, na których produkty chmielowe mogą podlegać dalszemu przetworzeniu;

izomeryzowane proszki chmielowe oraz cały asortyment nowych produktów izomeryzowanych, używanych na krótko przed lub bezpośrednio po etapie fermentacji, które ze względu na ich skład chemiczny umieszczane są między izomeryzowanymi proszkami chmielowymi a izomeryzowanymi ekstraktami chmielu, uzyskały silną pozycję rynkową; ich pozycja w odniesieniu do certyfikacji nie jest jasna, co utrudnia ich sprzedaż; produkty te, jak w przypadku izomeryzowanych ekstraktów chmielu, utraciły większość naturalnych właściwości odmian, z których zostały wyprodukowane, co sprawia, że identyfikacja ich pochodzenia jest niemożliwa, nawet przy zastosowaniu nowoczesnego sprzętu laboratoryjnego; produkty te powinny zostać włączone do wykazu wyjątków, określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 1784/77;

w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej obróbka chmielu po zbiorze plonów tradycyjnie różni się od tej, którą przeprowadza się w innych państwach Wspólnoty w tym sensie, że w wielu gospodarstwach wytwarzających chmiel czyszczenie i wstępne suszenie szyszek przeprowadzane są w tym samym czasie, co mielenie i granulowanie, ponieważ istniejący sprzęt nie pozwala na rozdzielenie tych dwóch etapów; jednakże, powyższa procedura nie jest zgodna z ustawodawstwem wspólnotowym, która stanowi, że certyfikacja powinna być przeprowadzana przed przetworzeniem; w celu umożliwienia producentom rozwinięcia nowej inwestycji na odpowiedni okres, należy ustanowić okres przejściowy dłuższy od określonego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2239/91 z dnia 26 lipca 1991 r. w sprawie środków przejściowych stosowanych w sektorze chmielu po zjednoczeniu Niemiec³, który wygaś 31 grudnia 1992 r.,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz.U. nr L 313 z 30.10.1992, str. 1).

² Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1605/91 (Dz.U. nr L 149 z 14.06.1991, str. 14).

³ Dz.U. nr L 204 z 27.07.1991, str. 14.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 1:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów określonych w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, które zostały zebrane we Wspólnocie lub przygotowane z produktów zebranych we Wspólnocie lub przywożonych z państw trzecich, zgodnie z art. 5 powyższego rozporządzenia, za wyjątkiem:

- a) chmielu zebranego z ziemi należącej do browaru oraz chmielu w naturalnej lub przetworzonej postaci użytego przez browar;
- b) izomeryzowanych ekstraktów chmielu;
- c) izomeryzowanego proszku chmielowego;
- d) wykazu produktów izomeryzowanych sporządzonych zgodnie z procedurą określoną w art. 19 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71;
- e) produktów otrzymanych z chmielu i przetworzonych na mocy umowy w imieniu browaru, pod warunkiem że produkty te są używane przez ten browar;
- f) chmielu i produktów pochodnych chmielu umieszczonych w małych paczkach, przeznaczonych do sprzedaży osobom prywatnym do ich własnego użytku.

Produkty, określone w lit. a)-f), podlegają procedurze kontroli, którą należy określić.”

b) w ust. 3 dodaje się:

„Bez uszczerbku dla limitów czasowych określonych powyżej, w przypadku chmielu uprawianego na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przygotowanego i przetworzonego w gospodarstwach produkujących chmiel, określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, do 31 grudnia 1995 r. certyfikacja może być przeprowadzona po przetworzeniu chmielu w granule, ale przed każdym innym procesem przetwarzania, pod warunkiem, że zapewniona jest zgodność z minimalnymi wymaganiami rynkowymi, określonymi w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 890/78. Certyfikacja granul chmielu wytworzonych w wyżej wymienionych gospodarstwach przeprowadzana jest w ośrodkach certyfikacji na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

- 2) Załącznik zamieszczony w Załączniku do niniejszego rozporządzenia dodaje się do rozporządzenia EWG nr 1784/77

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Jednakże, przepisy art. 1 ust. 1 lit. b) stosuje się z mocą od 1 stycznia 1993 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 1993 r.

W imieniu Rady

A. BOURGEOIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Gospodarstwa, w których certyfikacja może być przeprowadzona po przetworzeniu w granule:

SAKSONIA:

Borthjen
Stockhausen
Kohren - Sabilis

GÓRNA SAKSONIA:

Rottmelsleben
Irrleben
Osterweddingen
Landgenweddingen
Oschersleben
Harlsleben

TURYNGIA:

Großfahner
Bad Tennstedt
Gräfentonna
Heringen
Nordshausen
Straußfurt
Kindelbrück
Großbrennbach
Westerengel
Großenehrich
Hohenebra”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1323/96

z dnia 26 czerwca 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 dotyczące certyfikacji chmielu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77² określa etap, na którym certyfikacja musi być przeprowadzona i ustanawia warunki, pod którymi produkty chmielowe mogą podlegać dalszemu przetwarzaniu;

na terenie byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, obróbka chmielu po zbiorach różni się tradycyjnie od obróbki w innych częściach Wspólnoty w ten sposób, że oczyszczanie i wstępne suszenie szyszek chmielowych przeprowadzane jest w tym samym czasie co mielenie i prasowanie w granulki, ponieważ dostępne urządzenia nie umożliwiają oddzielenia tych dwóch etapów; niemniej jednak, procedura ta nie jest zgodna z przepisami Wspólnoty, które stanowią, że certyfikacja musi się odbywać przed jakimkolwiek przetwarzaniem; w celu umożliwienia producentom poszerzenia ich nowych inwestycji przez odpowiedni okres czasu, rozporządzenie (EWG) nr 1784/77 ustanawia okres przejściowy dłuższy niż ustanowiony w rozporządzeniu Komisji nr 2239/91 z dnia 26 lipca 1991 r. w sprawie środków przejściowych stosowanych w sektorze chmielu po zjednoczeniu Niemiec³, które wygasło w dniu 31 grudnia 1992 r.; do dnia 31 grudnia 1995 r. sytuacja ta nie została uregulowana w niektórych gospodarstwach; dlatego wymienione odstępstwo powinno być przedłużone o jeden rok, a wykaz gospodarstw rolnych, których to dotyczy, powinien zostać odpowiednio zmieniony,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1784/77 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1. ust. 3 akapit drugi datę „31 grudnia 1995 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1996 r.”.

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105).

² Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia w 1994 r.

³ Dz.U. nr L 204 z 27.07.1991, str. 14.

2. Załącznik zastępuje się Załącznikiem określonym w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1996 r.

W imieniu Rady

M. PINTO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Gospodarstwa rolne, w których certyfikacja może zostać przeprowadzana po przetworzeniu w granulki:

LAND SAKSONIA - ANHALT:

Eichenbarleben (wcześniej Irrleben)

Osterweddingen

Blumenberg (wcześniej Langenweddingen)

LAND TURYNIA:

Kutzleben (wcześniej Bad Tennstedt)

Heringen

Kindelbrück

Vogelsberg (wcześniej Großbrennbach)

Großenehrich

Hohenebra”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 890/78

z dnia 28 kwietnia 1978 r.

ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77², szczególnie jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r.³ ustanawia ogólne zasady certyfikacji chmielu;

w celu zapewnienia stosowania procedury certyfikacyjnej w Państwach Członkowskich w sposób jednolity, niezbędne jest wyszczególnienie produktów podlegających certyfikacji oraz działań i informacji, które zawierać muszą różne dokumenty dołączone do tych produktów;

do celów kontroli szyszek chmielowych do certyfikacji należy dołączyć deklarację podpisaną przez producenta indywidualnego lub stowarzyszonego; dokument ten powinien zawierać informacje umożliwiające identyfikację chmielu od momentu zgłoszenia do certyfikacji do momentu wydania certyfikatu;

przy określaniu cech jakościowych, jakie musi posiadać chmiel dopuszczony do obrotu, należy uwzględnić wilgotność i zawartość ciał obcych; z uwagi na reputację jakości, jaką uzyskał chmiel wspólnotowy, należy opierać się na istniejących procedurach zwyczajowych w transakcjach handlowych;

Państwom Członkowskim należy pozostawić kwestię wyboru metod kontroli wilgotności chmielu; jednakże, przyjęte metody muszą dawać porównywalne rezultaty; w przypadku sporu, niezbędne jest zastosowanie metody wspólnotowej;

w celu uwzględnienia panujących zwyczajów handlowych w niektórych regionach Wspólnoty, należy określić definicję chmielu zaziarnionego i niezaziarnionego przeznaczonego do obrotu oraz dokonać właściwego wpisu w certyfikacie;

dla zapewnienia użytkownikom dokładnych informacji o pochodzeniu i cechach produktów znajdujących się w obrocie, należy ustanowić wspólne reguły oznaczania opakowań oraz numeracji certyfikatów;

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 137 z 3.06.1977, str. 7.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

należy ustanowić możliwość certyfikowania chmielu wytworzonego z chmielu certyfikowanego nieprzygotowanego, tylko jeśli proces przygotowanie odbywa się w zamkniętym obiegu działania; jeżeli działania te są jednak przeprowadzane w ośrodkach lub magazynach certyfikacji, należy uprościć procedurę kolejnej certyfikacji;

należy również uprościć procedurę kolejnej certyfikacji, jeśli zmiana opakowania produktu odbywa się pod nadzorem urzędowym i bez przetwarzania;

art. 1 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 przewiduje, że produkty zwolnione z certyfikacji podlegają procedurze kontroli; kontrola ta ma zapewnić zarówno, że produkty te nie zakłócają procesu wprowadzania do obrotu produktów certyfikowanych i że są zgodne ze swoim przeznaczeniem i wykorzystywane wyłącznie przez odbiorców;

przeprowadzenie tych procedur kontrolnych należy powierzyć organom odpowiedzialnym za certyfikację;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

- a) „chmiel nieprzygotowany„ oznacza chmiel, który poddany został wyłącznie działaniom wstępnego suszenia i wstępnego pakowania;
- b) „chmiel przygotowany„ oznacza chmiel, który został między innymi poddany działaniom ostatecznego suszenia i ostatecznego pakowania;
- c) „chmiel zaziarniony” oznacza chmiel wprowadzony do obrotu, który zawiera nasiona w proporcji większej niż 2% jego wagi;
- d) „chmiel niezaziarniony” oznacza chmiel wprowadzony do obrotu, który zawiera nasiona w proporcji nie większej niż 2% jego wagi;
- e) „izomeryzowany ekstrakt chmielu” oznacza ekstrakt, w którym kwasy alfa uległy prawie całkowitej izomeryzacji;
- f) „opieczętowanie” oznacza zamknięcie opakowania pod urzędowym nadzorem w taki sposób, że zamknięcie ulega zniszczeniu podczas otwarcia opakowania;
- g) „zamknięty obieg działania” oznacza proces przygotowywania lub przetwarzania chmielu, przeprowadzany pod urzędową kontrolą w warunkach uniemożliwiających dodanie lub wycofanie chmielu czy jego produktów przetworzenia w trakcie działań;
- h) „partia” oznacza określoną liczbę opakowań zawierających chmiel lub jego produkty pochodne posiadające takie same cechy, zgłoszone do certyfikacji w tym samym czasie przez jednego producenta indywidualnego lub stowarzyszonego albo bądź przez

jednego przetwórcę.

Artykuł 2

1. Do każdej partii szyszek chmielowych zgłaszanej do certyfikacji należy dołączyć podpisaną przez producenta deklarację zawierającą następujące dane:

- nazwisko i adres producenta,
- rok zbiorów,
- odmianę,
- miejsce produkcji,
- oznaczenie gruntu w księdze katastralnej bądź inne urzędowe oznaczenie,
- liczba opakowań wchodzących w skład jednej partii.

2. Deklaracja ta towarzyszy danej partii w czasie przetwarzania lub mieszania chmielu, jeżeli takowe jest przeprowadzane, a w każdym wypadku aż do chwili wydania certyfikatu.

Artykuł 3

1. Wszystkie szyszki chmielowe zgłoszone do certyfikacji, które odpowiadają definicji ustanowionej w art. 1 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 oraz spełniają minimalne wymogi dopuszczenia do obrotu, ustalone w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

2. Kontrolę przestrzegania minimalnych wymogów dopuszczenia do obrotu dotyczących wilgotności chmielu przeprowadza się według metod przedstawionych w załączniku II sekcja B. Niemniej jednak, metody przedstawione w załączniku II (B) pkt 2 muszą zostać zatwierdzone przez organ kontrolny i dawać wyniki, których odchylenie standardowe nie przekracza 2,0. W przypadku sporu, kontrolę przeprowadza się przy zastosowaniu metody przedstawionej w załączniku II (B) pkt 1.

Państwa Członkowskie zgłaszają Komisji stosowane przez siebie metody.

3. Kontrola przestrzegania minimalnych wymogów dopuszczenia do obrotu, innych niż dotyczące wilgotności, wykonywana jest według obowiązujących zwyczajów handlowych. Niemniej jednak, w przypadku sporu stosuje się metodę opisaną w załączniku II (C).

Artykuł 4

Pobieranie próbek do kontroli przeprowadzanej według metod określonych w art. 3 i przedstawionych w załączniku II (B) pkt 1 oraz w załączniku II (C), odbywa się w sposób następujący:

- a) Dla każdej partii próbkę pobiera się z co najmniej jednego opakowania na dziesięć i nie mniej niż z dwóch opakowań dla jednej partii.

- b) Pobranie i badanie próbek odbywa się zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku II (A).

Artykuł 5

Certyfikat określony w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 musi zawierać adnotację „chmiel zaziarniony” lub „chmiel niezaziarniony” stosownie do sytuacji.

Artykuł 6

1. Numer referencyjny certyfikatu określony w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 składa się z kodów oznaczających, zgodnie z załącznikiem III, ośrodek certyfikacji, Państwo Członkowskie, rok zbiorów oraz odpowiednią partię.
2. Numer ten musi być taki sam dla wszystkich opakowań tej samej partii.
3. Do dnia 1 września 1978 r. Państwa Członkowskie prześlą Komisji wykaz ośrodków certyfikacji wraz z kodem dla każdego ośrodka.

Wykaz ośrodków certyfikacji i ich kodów jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Co roku ogłasza się dokument aktualizujący ten wykaz.

Artykuł 7

Oznakowania określone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, dokonuje się pod nadzorem, po opieczutowaniu opakowania jednostkowego, w którym produkt będzie wprowadzony do obrotu, zgodnie z załącznikiem IV.

Artykuł 8

1. Chmiel przygotowany wytworzony z chmielu, który uzyskał certyfikat w stanie nieprzygotowanym może zostać objęty certyfikacją tylko wtedy, gdy działania przygotowania odbywały się w zamkniętym obiegu działania.
2. Jeżeli przetwarzanie chmielu odbywa się w ośrodku lub magazynie certyfikacji:
 - a) wydanie certyfikatu następuje dopiero po zakończeniu przygotowania;
 - b) do surowego nieprzygotowanego chmielu należy dołączyć deklarację określoną w art. 2.
3. We wszystkich przypadkach każda partia oryginalnego chmielu jest przed przygotowaniem opatrywana numerem. Numer ten musi zostać naniesiony na certyfikat chmielu przygotowanego.
4. Aby uzyskać certyfikację, produkty przygotowane z chmielu określonego w art. 7 rozporządzenia (EWG) 1784/77 muszą zostać wytworzone w zamkniętym obiegu działania.

Artykuł 9

1. Tak długo, jak chmiel w proszku i ekstrakt chmielu są przedmiotem obrotu, zmiana ich opakowania określona w art. 1 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 może nastąpić tylko pod urzędowym nadzorem.

2. Jeżeli przy zmianie opakowania określonego w poprzednim ustępie produkt nie zostanie w żadnym stopniu przetworzony, ponowna procedura certyfikacyjna obejmuje jedynie:

- oznakowanie nowego opakowania,
- umieszczenie w oryginalnym certyfikacie takiego oznakowania i zmiany opakowania.

Artykuł 10

Produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a)-d) rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 podlegają kontroli:

- a) w przypadku chmielu zebranego na obszarze należącym do browarnika i wykorzystywanego przez niego w stanie surowym lub po przetworzeniu:
- browarnik ma obowiązek złożyć dla każdej uprawy do dnia 1 listopada każdego roku organowi kontrolnemu określonymu w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 deklarację określającą uprawiane odmiany, zebrane ilości, miejsca produkcji, grunty z podaniem numeru katastralnego lub równoważnego urzędowego oznaczenia gruntu;
 - jeżeli chmiel jest przetwarzany lub wykorzystywany w stanie nieprzetworzonym w browarze, nie jest wymagane przeprowadzenie żadnej dodatkowej kontroli. W pozostałych przypadkach kontrola przeprowadzana jest według zasad określonych w lit. c), z wyłączeniem pkt. 5;
- b) W przypadku izomeryzowanych ekstraktów chmielu, najpóźniej do 31 grudnia każdego roku przetwórca zgłasza wielkość produkcji jak również wielkość sprzedaży w ujęciu ilościowym. Opakowanie musi być oznakowane słowami „izomeryzowany ekstrakt chmielu”, razem ze szczegółowymi danymi na temat wagi lub ilości.
- c) Dla produktów pochodnych chmielu przetworzonych na podstawie umowy, na zlecenie browarnika i pod warunkiem, że produkty te zostaną wykorzystane przez samego browarnika, w chwili przyjęcia chmielu w miejscu przetwarzania organ certyfikujący wystawia dokument, w którym zamieszcza się, w miarę przeprowadzania poszczególnych operacji przetwarzania, co najmniej podane niżej informacje:
1. numer referencji umowy;
 2. dane browarnika;
 3. dane zakładu przetwórczego;
 4. opis przetwarzanego produktu;
 5. numer referencyjny certyfikatu lub świadectwo równoważności chmielu w stanie

surowym;

6. wagę przetworzonego produktu.

Dokument ten zostaje opatrzony numerem referencyjnym, umieszczanym także na opakowaniu.

d) W przypadku chmielu i produktów pochodnych chmielu pakowanych w małe paczki i przeznaczonych do sprzedaży osobom prywatnym do własnego użytku, waga paczki nie może przekroczyć:

- 500 gram dla szyszek lub chmielu w proszku,
- 150 gram dla ekstraktu.

Opis produktu i jego wagę należy umieścić również na opakowaniu.

Artykuł 11

Do dnia 1 września 1978 r. Państwa Członkowskie przekażą Komisji wykaz obszarów lub regionów produkcji określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr (EWG) 1784/77.

Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 sierpnia 1978 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 kwietnia 1978 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

**MINIMALNE WYMAGANIA STOSOWANE PRZY WPROWADZANIU DO
OBROTU SZYSZEK CHMIELOWYCH**

Cechy	Wyszczególnienie	Zawartość maksymalna (w % masy)	
		Chmiel przygotowany	Chmiel nieprzygotowany
a) Wilgotność	Zawartość wody	12	14
b) Liście i łodygi	Części liści wąsów czepnych, wąsy czepne, szypułki liści lub szyszek; szypułki szyszek należy traktować jako łodygi tylko, jeśli osiągnęły długość co najmniej 2,5 cm	6	6
c) Łuski	Łuski oddzielone od szyszki	nie stosuje się	15
d) Proporcja odpadków chmielu	Małe cząstki powstałe w wyniku zastosowania metody mechanicznego zbioru, w kolorze od ciemnozielonego do czarnego, najczęściej nie pochodzące z szyszek;	3	4
e) Dla chmielu „niezaziarnionego” Nasiona	Dojrzałe owoce szyszek	2	2

ZAŁĄCZNIK II

A. METODA POBIERANIA PRÓBEK

Stosuje się następującą procedurę pobierania próbek szyszek chmielowych w celu określenia wilgotności chmielu oraz, w razie konieczności, zawartości ciał obcych:

1. Pobieranie próbki

a) *Chmiel pakowany*

Pobrać, z paczek w ilości określonej w art. 4, próbkę chmielu o wadze proporcjonalnej do wagi paczki, Ilość szyszek pobranych z każdej paczki musi być wystarczająco duża by zapewnić reprezentatywność próby.

b) *Chmiel luzem*

Pobrać próbki o równej wielkości w 5-10 miejscach stosu, z powierzchni jak również z różnych głębokości. Umieścić próbkę w pojemniku najszybciej jak to możliwe. W celu uniknięcia szybkiego pogorszenia się jakości próby, chmiel należy pobrać w ilości takiej, aby w chwili zamykania pojemnika był silnie zgnieciony.

Waga próby nie może być niższa niż 100 gram.

2. Mieszanie

W celu zapewnienia reprezentatywności partii, pobrane próbki należy starannie wymieszać.

3. Pobieranie próbki z próbki

Po wymieszaniu należy pobrać jedną lub kilka reprezentatywnych próbek i umieścić je w hermetycznym i wodoszczelnym pojemniku - na przykład metalowym pudełku lub szklanym słoiku, chyba że próbkę pobrano wyłącznie w celu przeprowadzenia kontroli pod kątem występowania ciał obcych.

4. Z wyłączeniem czasu transportu, próbki muszą być przechowywane w niskiej temperaturze. Należy zadbać o to, by otwarcie pojemnika w celu przeprowadzenia badania czy analizy nastąpiło dopiero w chwili, gdy ogrzeje się on do temperatury otoczenia.

B. METODA KONTROLI WILGOTNOŚCI CHMIELU

1. Metoda (i)

Próbka przeznaczona do badania wilgotności nie powinna zostać wcześniej zmielona. Próby nie należy wystawiać na działanie powietrza przez czas dłuższy niż niezbędny dla przeniesienia jej z pojemnika, w którym była przechowywana, do pojemnika do ważenia (zaopatrzonego w pokrywkę).

Urządzenia

Waga z dokładnością do 0,005 gram.

Piec suszarniczy podgrzewany elektrycznie z termostatem o temperaturze do 105-107° C; jego działanie zostanie skontrolowane przy użyciu siarczanu miedzi.

Pojemniki metalowe o średnicy 70-100 mm i głębokości 20-30 mm, zaopatrzone w dobrze dopasowane pokrywki.

Zwykły eksykator, o kształcie umożliwiającym umieszczenie w niej pojemników i zawierająca substancję wysuszającą taką, jak na przykład żel krzemionkowy z kolorowym wskaźnikiem nasycenia.

Metoda

Odważyć dokładnie 3-5 gram chmielu do pojemnika z pokrywką i zamknąć przed ważeniem. Przeprowadzać czynności w jak najkrótszym czasie. Zdjąć pokrywkę i umieścić pojemnik w piecu suszarniczym na dokładnie godzinę. Szybko przykryć pojemnik i przed ważeniem schładzać w eksykatorze przez co najmniej 20 minut.

Obliczenia

Obliczyć ubytek wagi wyrażony procentowo w stosunku do wagi chmielu przed badaniem. Maksymalne dopuszczalne odchylenie dla jednego pomiaru wynosi 1%.

2. **Metoda (ii)**

Metoda wykorzystująca albo wagę elektroniczną, która suszy chmiel przy pomocy promieniowania podczerwonego lub ogrzanym powietrzem, albo elektryczny przyrząd do pomiaru masy, na którym wartość wilgotności badanej próby wyświetlana jest na podziałce.

C. METODA KONTROLI ZAWARTOŚCI CIAŁ OBCYCH

1. **Określenie proporcji liści i łodyg oraz przylistków i odpadków chmielu**

Pięć próbek wagi po 100 gram przesiewa się przez sito o gęstości 2 mm. Należy wybrać lupulinę, odpadki i ziarna, ziarna oddzielić ręcznie. Przesiane próbki odstawia się na bok. Zawartość sita o gęstości 2 mm zostaje przeniesiona na sito o gęstości 10 mm i ponownie przesiana.

Szyszki chmielu, liście, łodygi i ciała obce wybiera się ręczne z sita, natomiast liście szyszek, ziarna, odpadki lupuliny oraz pewna ilość liści i łodyg przechodzą przez sito. Wszystko należy sortować ręcznie i podzielić na następujące grupy:

1. Liście i łodygi;
2. Chmiel (liście szyszek, szyszki chmielu i lupulina);

3. Odpadki;
4. Nasiona;
5. Przylistki w przypadku chmielu nieprzygotowanego.

Oddzielenie odpadków i lupuliny jest niemożliwe. Ich względna zawartość musi być jednakże oszacowana procentowo przez obiektywną ocenę koloru a waga jest obliczana przy założeniu, że ich objętość jest identyczna.

Należy zważyć poszczególne grupy i określić procentową zawartość każdej grupy w wadze próbki początkowej.

2. **Określanie zawartości nasion**

Próbkę o wadze 25 gram umieszcza się w metalowym pojemniku z pokrywką a następnie podgrzewa w piecu suszarniczym przez dwie godziny w temperaturze 115° C w celu zneutralizowania kleistej substancji żywicznej.

Osuszoną próbę należy owinać w tkaninę bawełnianą luźno tkaną i energicznie pocierać - lub ubijać mechanicznie - tak, aby oddzielić ziarna od chmielu. Wysuszony i rozbity na drobne cząstki chmiel należy oddzielić od ziaren chmielu przy użyciu młynka lub sita metalowego o gęstości 1 mm.

Pozostałe elementy oddziela się przez zastosowanie pochylej powierzchni pokrytej papierem ściernym albo przy użyciu innych urządzeń pozwalających na osiągnięcie takiego samego rezultatu, to znaczy pozwalających zatrzymać szypułki i inne substancje i przepuścić ziarna.

Należy zważyć ziarna i określić zawartość ziarna wyrażoną procentowo w stosunku do wagi początkowej próbki.

ZAŁĄCZNIK III

**KODYFIKACJA I KOLEJNOŚĆ WYSTĘPOWANIA NUMERÓW
REFERENCYJNYCH CERTYFIKATU**

1. Ośrodek certyfikacji

Liczba 0-100 zgłaszana przez Państwo Członkowskie

2. Państwa Członkowskie prowadzące certyfikację

B dla Belgii

D dla Republiki Federalnej Niemiec

DK dla Danii

F dla Francji

IRL dla Irlandii

ITA dla Włoch

LUX dla Luksemburga

NL dla Niderlandów

UK dla Zjednoczonego Królestwa

3. Rok zbiorów

Rok zbiorów zapisany ostatnimi dwiema cyframi.

4. Oznaczenie partii

Numer przyznany danej partii przez organ certyfikujący. (np. 12 B 77 170225).

ZAŁĄCZNIK IV

OZNACZANIE OPAKOWAŃ

Oznaczenie zależy od rodzaju opakowania:

- a) Szyszki chmielowe zebrane w bele lub baloty:
 - przez druk na opakowaniu;
- b) Chmiel w proszku w paczkach:
 - przez druk na opakowaniu;
- c) Chmiel w proszku lub ekstrakt chmielu w puszkach metalowych:
 - przez druk na pojemniku lub wytłoczenie oznaczenia na metalowej powierzchni pojemnika;
- d) Zamknięty pojemnik zawierający partię paczek lub pojemników z chmielem w proszku lub z ekstraktem:
 - przez druk na zamkniętym opakowaniu.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1465/79

z dnia 13 lipca 1979 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 określające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu oraz rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79², w szczególności jego art. 2 ust. 5 oraz art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

doświadczenie zdobyte podczas pierwszego roku stosowania rozporządzeń Komisji (EWG) nr 890/78³ oraz (EWG) nr 3076/78⁴ wykazało, że przyjęte środki powinny zostać uzupełnione lub zmienione, aby lepiej uwzględniały one wymagania dotyczące warunków dopuszczania produktu do obrotu;

pożądane wydaje się, aby, wskutek braku jednolitego wzoru certyfikatu dla Wspólnoty, certyfikaty wydawane w różnych Państwach Członkowskich zawierały identyczną informację dotyczącą zgodności produktu z wymogami wspólnotowymi;

wydarze się konieczne uzupełnienie zasad przepisami dotyczącymi dowodu certyfikacji produktów pochodzących z jednej partii podzielonej na części; wydaje się właściwe przyjęcie podobnego systemu obejmującego odsprzedaż, po podzieleniu na części przesyłki towaru, produktów z chmielu przywożonych z państw trzecich;

waga określona w regułach wspólnotowych, poniżej której małe opakowania chmielu lub produktów chmielowych mogą być rozprowadzane bez certyfikatu lub bez zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 3076/78, nie jest w pełni zgodna z tradycyjnymi praktykami handlowymi; tę maksymalną wagę należy odpowiednio podwyższyć;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 4.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 367 z 21.12.1978, str. 17.

W rozporządzenie (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. Po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Certyfikat określony w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 zawiera co najmniej jedną z następujących informacji, umieszczaną przez władzę upoważnioną do dokonywania certyfikacji:

- Certified product – Regulation (EEC) nr 890/78,
- Certificeret produkt – Forordning (EØF) nr 890/78,
- Zertifiziertes Erzeugnis – Verordnung (EWG) nr 890/78,
- Produit certifié – Règlement (CEE) n° 890/78
- Prodotto certificato – Regolamento (CEE) n. 890/78,
- Gecertificeerd produkt – Verordening (EEG) nr 890/78.”

2. Po art. 9 wprowadza się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

W przypadku odsprzedaży na terytorium Wspólnoty, po podzieleniu poświadczonej przesyłki na części, do produktu powinna być załączona faktura lub dokument handlowy sporządzony przez sprzedającego, stwierdzający numer certyfikatu jak również nazwę agencji emitującej. Dokument handlowy lub faktura powinny zawierać następujące informacje, pochodzące z certyfikatu:

a) w przypadku szyszek chmielowych:

- opis produktu,
- wagę brutto i/lub wagę netto,
- miejsce produkcji,
- rok zbioru,
- odmianę;

b) w przypadku produktów wytwarzanych z chmielu oprócz danych wymienionych powyżej, miejsce i datę przetworzenia.”

Artykuł 2

Pierwsze zdanie art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku odsprzedaży lub podzielenia na części danej przesyłki, po wprowadzeniu do swobodnego obrotu, do produktów należy załączyć fakturę lub dokument handlowy sporządzony przez sprzedającego, podający numer referencyjny świadectwa równoważności, wyciągu lub świadectwa kontroli jak również nazwę organu, który je wydał a także następujące informacje przeniesione:”

Artykuł 3

Wagi maksymalne podane w art. 10 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 890/78 oraz w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 zwiększa się do jednego kilograma w przypadku szyszek chmielowych i chmielu sproszkowanego oraz do 300 g w przypadku ekstraktów chmielowych.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1979 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2600/85

z dnia 16 września 1985 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Grecji, w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 890/78², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1979/83³, określa minimalne wymogi dopuszczenia chmielu do obrotu; wymogi te, w odniesieniu do chmielu nieprzygotowanego, obejmują maksymalny poziom przylistków;

praktyka handlowa wskazuje na to, że proporcja przylistków zwykle nie wpływa na jakość chmielu, dlatego można zrezygnować z tego wymogu;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach I i II do rozporządzenia (EWG) nr 890/78 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do zbiorów chmielu w 1985 r. i w latach późniejszych.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

³ Dz.U. nr L 195 z 19.07.1984, str. 34.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 września 1985 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„Załącznik I

MINIMALNE WYMAGANIA STOSOWANE SIĘ PRZY WPROWADZANIU DO OBROTU SZYSZEK CHMIELOWYCH

Cechy	Wyszczególnienie	Zawartość maksymalna (% masy)	
		Chmiel przygotowany	Chmiel nieprzygotowa ny
a) Wilgotność	Zawartość wody	12	14
b) Liście i łodygi	Części liści wąsów czepnych, wąsy czepne, szypułki liści lub szyszek; należy traktować jako łodygi tylko jeśli osiągnęły długość co najmniej 2,5 cm	6	6
c) Proporcja odpadków chmielu	Małe cząstki powstające w wyniku mechanicznego sprzętu zbiorów, w kolorze od ciemnozielonego do czarnego i na ogół niepochodzące z szyszek	3	4
d) Dla chmielu „niezaziarnionego”, nasiona	Dojrzałe owoce szyszek	2	2”

2. Sekcja 1 Części C załącznika II otrzymuje brzmienie:

„1. Określanie zawartości liści, łodyg i odpadków chmielu

Pięć próbek wagi po 100 gram przesiewa się przez sito o gęstości 2 mm. Należy wybrać lupulinę, odpadki i ziarna, ziarna oddzielić ręcznie. Przesiane próbki odstawia się na bok. Zawartość sita o gęstości 2 mm zostaje przeniesiona na sito o gęstości 10 mm i ponownie przesiana.

Szyszki chmielu, liście, łodygi i ciała obce wybiera się ręczne z sita, natomiast liście szyszek, ziarna, odpadki lupuliny oraz pewna ilość liści i łodyg przechodzą przez sito. Wszystko należy sortować ręcznie i podzielić na następujące grupy:

1. liście i łodygi,
2. chmiel (liście szyszek, szyszki chmielu i lupulina),
3. odpadki,
4. nasiona.

Oddzielenie odpadków i lupuliny jest niemożliwe. Ich względna zawartość musi być jednakże oszacowana procentowo przez obiektywną ocenę koloru a waga jest obliczana przy założeniu, że ich objętość jest identyczna

Należy zważyć poszczególne grupy i określić procentową zawartość każdej grupy w wadze próbki początkowej.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3589/85

z dnia 17 grudnia 1985 r.

zmieniające niektóre rozporządzenia w sprawie chmielu w następstwie przystąpienia Hiszpanii i Portugalii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii zgodnie z art. 396 Aktu Przystąpienia należy wprowadzić zmiany do następujących rozporządzeń:

- rozporządzenie (EWG) nr 890/78 z dnia 28 kwietnia 1978 r. ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.²;
- rozporządzenie (EWG) nr 3077/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. w sprawie równoważności z certyfikatami wspólnotowymi świadectw załączanych do chmielu przywożonego z państw trzecich³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 541/85⁴;

zgodnie z art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnoty mogą przed przystąpieniem przyjmować środki określone w art. 396 Aktu; środki te wejdą w życie jedynie pod warunkiem i w dniu wejścia tego Traktatu w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W rozporządzeniu (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

- W art. 5a dodaje się, co następuje:
 - „- Producto certificado – Reglamento (CEE) no° 890/78
 - Producto certificado – Reglamento (CEE) no° 890/78”.
- W art. 6 ust. 3 akapit drugi, po wyrazie „Grecja” dodaje się, co następuje: „Hiszpania i Portugalia”.

¹ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 77.

³ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 28.

⁴ Dz.U. nr L 62 z 1.03.1985, str. 57.

- W art. 11 akapit drugi, po wyrazie „Grecja” dodaje się, co następuje: „Hiszpania i Portugalia”.
- W załączniku III sekcja 2 dodaje się, co następuje:
„ESP w odniesieniu do Hiszpanii”
„P w odniesieniu do Portugalii”.

2. W Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 3077/78 skreśla się odniesienia do Portugalii i Hiszpanii.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1986 r., pod warunkiem wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1985 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESSEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3994/88

z dnia 21 grudnia 1988 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3998/87², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 890/78³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3589/85⁴ stanowi, iż jedynie chmiel odpowiadający definicji podanej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 oraz spełniający minimalne wymogi dopuszczenia do obrotu przewidziane w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 890/78 może uzyskać certyfikat, określony w art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r. dotyczącego certyfikacji chmielu⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2039/85⁶;

doświadczenie pokazuje, że nie jest możliwe wykluczenie obecności w próbkach cząstek innych odmian chmielu; fakt ten nie powoduje zniekształcenia właściwości produktu przeznaczonego do certyfikacji; dlatego można dopuszczać jedynie bardzo małe ilości takich cząstek; w rozporządzeniu (EWG) nr 890/78 należy wprowadzić odpowiednie zmiany;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I lit. c) do rozporządzenia (EWG) nr 890/78, w kolumnie „Wyszczególnienie”, wyrazy „najczęściej nie pochodzące z szyszek” zastępuje się wyrazami:

„które zwykle nie pochodzą z szyszek; cząstki pochodzące z odmian chmielu innych niż odmiany do certyfikacji mogą jednak być obecne we wskazanych zawartościach

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 40.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 343 z 20.12.1985, str. 19.

⁵ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 193 z 25.07.1985, str. 1.

najwyżej do 2% masy”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1988 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 921/89

z dnia 10 kwietnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3998/87², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu określenia proporcji liści, pędów i odpadów chmielu, na mocy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 890/78³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3994/88⁴ przyjęto, że gęstości odpadów chmielu i lupuliny są jednakowe; obecnie istnieje możliwość określenia stosunku między ich gęstościami; należy zatem sprecyzować metodę obliczania odpowiednią w tym celu;

zgodnie z art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 890/78, na opakowaniu, w którym produkt jest sprzedawany, musi znajdować się, po zabezpieczeniu, oznaczenie zawierające wymagane informacje; w celu uniknięcia jakiegokolwiek ewentualnego nadużycia, należy ustanowić przepis, aby oznaczenie to nanoszone było również na paczki lub pudełka proszku lub ekstraktu w opakowaniu; dlatego, należy wprowadzić odpowiednie zmiany w rozporządzeniu (EWG) nr 890/78;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku II pkt C.1 akapit trzeci wyrazy „Nie jest możliwe oddzielenie odpadów od lupuliny. Z tego powodu, obiektywnie oceniając barwę, trzeba oszacować zawartość procentową każdego z tych elementów, a masę oblicza się przy założeniu, że ich gęstość jest jednakowa.”, zastępuje się wyrazami:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 40.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 354 z 22.12.1988, str. 24.

„Dokładne oddzielenie odpadów od lupuliny jest bardzo trudne. Przy pomocy sitka o oczkach o średnicy 0,8 mm możliwe jest jednak określenie, w przybliżeniu, wzajemnych proporcji odpadów i lupuliny.

Przy szacowaniu zawartości lupuliny należy mieć na uwadze, że gęstość lupuliny jest czterokrotnie większa niż gęstość odpadów.”;

- 2) W załączniku IV lit. d) po wyrazach „przez druk na zamkniętym opakowaniu” dodaje się wyrazy: „jak również na każdej paczce lub pudełku proszku lub ekstraktu znajdujących się w szczelnie zamkniętym opakowaniu”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów chmielu w 1989 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 kwietnia 1989 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2265/91

z dnia 26 czerwca 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności jego art. 2 ust. 5 i art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1605/91⁴, ustanawia podstawowe zasady certyfikacji chmielu;

od czasu wejścia w życie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 890/78⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 921/89⁶, nastąpił znaczny wzrost w zakresie przetwarzania chmielu i produktów chmielowych;

praktyka wskazuje, że zapewnienie właściwej certyfikacji produktów chmielowych wiąże się z pewnymi trudnościami;

ze uwagi na ciągły rozwój techniczny wskazane wydaje się bardziej szczegółowe określenie warunków i charakteru zamkniętego cyklu produkcyjnego w celu zapobieżenia odmiennym interpretacjom;

ponadto, właściwe wydaje się wprowadzenie bardziej szczegółowych zapisów dotyczących urzędowych kontroli przetwarzania chmielu i produktów chmielowych w celu zapewnienia bardziej efektywnej i jednolitej procedury certyfikacji oraz nadzoru nad wykonaniem odpowiednich rozporządzeń przez Państwa Członkowskie Wspólnoty, należałoby;

właściwe wydaje się ustanowienie sankcji w przypadkach poważnego naruszenia przepisów dotyczących certyfikacji;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. chmielu,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 149 z 14.06.1991, str. 14.

⁵ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁶ Dz.U. nr L 97 z 11.04.1989, str. 40.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) „zamknięty cykl produkcyjny” oznacza proces przygotowania lub przetwarzania chmielu, przeprowadzony pod nadzorem urzędowym i w taki sposób, aby ani chmiel, ani jakiegokolwiek produkty przetworzone nie mogły być w trakcie tego procesu dodane ani usunięte. Za początek zamkniętego cyklu produkcyjnego uważa się otwarcie zaplombowanego pojemnika zawierającego chmiel lub produkt chmielowy, jaki ma zostać poddany obróbce lub przetworzeniu, cykl zaś kończy się zaplombowaniem pojemnika zawierającego przetworzony chmiel lub produkt chmielowy.”

2. W art. 8 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Z wyjątkiem substancji wymienionych w załączniku V do niniejszego rozporządzenia, do zamkniętego cyklu produkcyjnego może być wprowadzony jedynie certyfikowany chmiel lub certyfikowane produkty chmielowe. Mogą one być wprowadzane jedynie w stanie, w jakim zostały poddane certyfikacji.

6. Jeżeli, w przypadku produkcji ekstraktów wytwarzanych przy zastosowaniu ditlenku węgla, przetwarzanie w ramach zamkniętego obiegu produkcyjnego musi zostać przerwane z uwagi na wymogi techniczne, przedstawiciele organów urzędowych lub instytucji uprawnionych do przeprowadzenia certyfikacji w rozumieniu art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 dokonują zaplombowania pojemników zawierających produkt pośredni otrzymany w momencie przerywania procesu produkcyjnego. W momencie wznowienia procesu, plomba może zostać usunięta jedynie pod nadzorem wyżej wymienionych urzędników.”

3. Dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„1. W przypadku wytwarzania produktów chmielowych, urzędnicy określani w art. 8 ust. 6 są obecni przez cały czas trwania procesu przetwórczego. Prowadzą oni nadzór nad każdym etapem przetwarzania, tzn. rozpoczynając od momentu otwarcia zaplombowanego pojemnika zawierającego chmiel lub produkt chmielowy, który ma zostać poddany przetworzeniu, aż do zakończenia pakowania, zaplombowania i odpowiedniego zaetykietowania chmielowego. Czasowa nieobecność jest dopuszczalna wówczas, gdy zastosowane środki techniczne gwarantują przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Przed zmianą kolejnej partii w systemie przetwarzania, przedstawiciele, określani w art. 8 ust. 6, zapewniają, w drodze inspekcji, opróżnienie systemu przetwórczego, co najmniej w stopniu, zapewniającym uniemożliwienie mieszania składników dwóch różnych partii. Jeżeli w trakcie przetwarzania kolejnej partii, chmiel, produkty chmielowe, odpady chmielowe lub jakiegokolwiek inny produkt powstały na bazie chmielu pozostaje w którymś z elementów systemu przetwarzania, takim jak pojemnik do

mieszania lub puszkowania, elementy te muszą zostać wyłączone z systemu przetwórczego za pomocą odpowiednich środków technicznych oraz pod nadzorem urzędowym. Mogą one zostać ponownie wprowadzone do systemu przetwórczego wyłącznie pod nadzorem urzędowym. Linie produkcyjne skoncentrowanego i nieskoncentrowanego proszku chmielowego nie mogą być fizycznie ze sobą połączone podczas działania którejkolwiek z nich.

3. Podmioty gospodarcze prowadzące zakłady przetwórstwa chmielu przekazują przedstawicielom określonym w art. 8 ust. 6 oraz przedstawicielom krajowych organów urzędowych odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności z systemem certyfikacji w rozumieniu art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, wszelkie informacje dotyczące rozwiązań technicznych zastosowanych w zakładzie przetwórczym.

4. Podmioty gospodarcze prowadzące zakłady przetwórstwa chmielu prowadzą szczegółową ewidencję przerobu masy przetwarzanego chmielu. Dla każdej partii, jaka ma zostać poddana przetworzeniu odnotowuje się dokładne dane dotyczące masy wsadu oraz produktu przetworzonego, jak również wycieczyn chmielowych, odpadów nie chmielowych oraz przewidywanej utraty wilgotności. W odniesieniu do wsadu, w ewidencji podaje się ponadto numer określony w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, dla wszystkich partii chmielu oraz odmianę chmielu. W przypadku zastosowania w tej samej partii więcej niż jednej z odmian, podaje się odpowiednio ich stosunek masy. W przypadku produktu przetworzonego, w ewidencji podaje się również odmianę chmielu, natomiast w przypadku gdy produkt przetworzony stanowi mieszankę, jego skład według odmian. W każdym przypadku dopuszczalne jest zaokrąglenie masy do jednego kilograma.

5. Ewidencja przerobu masy prowadzona jest pod nadzorem przedstawicieli określonych w art. 8 ust. 6, a następnie przez nich podpisywana, bezpośrednio po zakończeniu przetwarzania danej partii. Podmiot gospodarczy prowadzący zakład przetwórczy zobowiązany jest przechowywać ewidencję przez okres co najmniej trzech lat.

6. Przedstawiciele organów urzędowych odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności z systemem certyfikacyjnym przeprowadzają kontrole wrywkowe w zakładach przetwarzających chmiel, regularnie i bez wcześniejszego powiadomienia. Kontrole takie polegają na zbadaniu: pracy przedstawicieli określonych w art. 8 ust. 6; wiarygodności produktów certyfikowanych, certyfikatów załączonych do chmielu, jak również ewidencjonowanego przerobu masy określonego w powyższym ust. 4. Liczba kontroli przeprowadzanych w ciągu roku nie może być mniejsza niż pięć na jeden zakład przetwórstwa chmielu.

7. Państwa Członkowskie corocznie, do dnia 30 czerwca, przedkładają Komisji sprawozdania na temat częstotliwości, rodzajów i wyników środków nadzorczych w zakresie certyfikacji, zastosowanych w ciągu roku poprzedzającego wyżej wymienioną datę.

8. W przypadku stwierdzenia, że podczas przetwarzania produktów chmielowych zastosowano niedozwolone składniki lub, że składniki te nie są zgodne z informacjami zawartymi w certyfikacie według art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 oraz, jeśli uchybienia te stanowią następstwo zamierzonego działania lub poważnych zaniedbań ze

strony podmiotu gospodarczego prowadzącego zakład lub jego pracowników, dane Państwo Członkowskie wycofuje zezwolenie dla takiego zakładu przetwórczego, które wydało jako ośrodek certyfikacyjny. Zezwolenia nie można przywrócić przez okres co najmniej 12 miesięcy od daty jego wycofania. Na wniosek podmiotu gospodarczego prowadzącego zakład, zezwolenie przywraca się po upływie dwóch lat, a w najpoważniejszych przypadkach, najpóźniej po upływie trzech lat od daty jego wycofania.”

4. Po załączniku IV dodaje się Załącznik do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lipca 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK V

Substancje dozwolone przy normalizacji ekstraktów chmielu:

1. syropy glukozowe;
2. ekstrakt z chmielu z użyciem gorącej wody.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2928/93

z dnia 25 października 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r. dotyczące certyfikacji chmielu³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1987/93⁴, wyłącza się niektóre produkty z procesu certyfikacji ze względu na ich szczególne właściwości oraz ich planowane użycie; izomeryzowane proszki z chmielu oraz nowe izomeryzowane produkty z chmielu określone w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, zaliczane są do tej samej grupy produktów, co izomeryzowane ekstrakty chmielu; należy dokładniej określić te produkty w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 890/78⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2265/91⁶;

art. 1 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 stanowi, że produkty zwolnione z certyfikacji powinny podlegać odpowiednim procedurom kontrolnym; procedura kontrolna musi zapewnić, że takie produkty nie spowodują zakłócenia normalnego obrotu produktów certyfikowanych oraz ich użycia jedynie w celach ściśle określonych i tylko przez te osoby, dla których są one przeznaczone;

za procedury kontrolne odpowiedzialne są organy przeprowadzające certyfikację;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 890/76 wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 313 z 30.10.1992, str. 1.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 182 z 24.07.1993, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁶ Dz.U. nr L 208 z 30.07.1991, str. 22.

1. art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

- a) „chmiel nieprzetworzony” oznacza chmiel, który przeszedł jedynie wstępne suszenie i pakowanie;
- b) „chmiel przetworzony” oznacza chmiel, który przeszedł końcowe suszenie i pakowanie;
- c) „chmiel z nasionami” oznacza chmiel sprzedawany z zawartością nasion większą niż 2% jego wagi;
- d) „chmiel odziarniony” oznacza chmiel sprzedawany z zawartością nasion nieprzekraczającą 2% jego wagi;
- e) „izomeryzowany ekstrakt chmielu” oznacza ekstrakt, w którym kwasy alfa uległy prawie całkowitej izomeryzacji;
- f) „izomeryzowany proszek z chmielu” oznacza proszek, w którym kwasy alfa uległy prawie całkowitej izomeryzacji;
- g) „nowe izomeryzowane produkty z chmielu” oznaczają produkty, w których nie tylko kwasy alfa uległy całkowitej izomeryzacji, ale również inne składniki uległy zmianie w większym lub mniejszym stopniu (zgodnie z etapem, na którym przeprowadzona została przemiana kwasów alfa oraz zgodnie z warunkami, na których doszło do tej przemiany) lub zostały celowo wyeliminowane z produktu końcowego;
- h) „plombowanie” oznacza zamykanie opakowań pod nadzorem urzędowym w sposób, który powoduje zniszczenie pieczęci w momencie otwarcia opakowania;
- i) „zamknięty obieg pracy” oznacza proces obejmujący przygotowanie i przetworzenie chmielu przeprowadzane pod nadzorem urzędowym, w sposób wykluczający dodanie lub usunięcie chmielu lub produktów przetworzonych podczas procesu. Zamknięty obieg pracy rozpoczyna się od otwarcia zapieczętowanych opakowań zawierających chmiel oraz produkty z chmielu, przeznaczonych do przygotowania i przetworzenia, a kończy się w momencie zaplombowania opakowań zawierających przetworzony chmiel lub produkty z chmielu;
- j) „przesyłka” oznacza ilość opakowań zawierających chmiel lub produkty z chmielu o tych samych właściwościach, przedstawione w tym samym czasie przez tą samą osobę, współproducenta lub przez tego samego przetwórcę”;

2. w art. 8. ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Za wyjątkiem substancji określonych w załączniku V, jedynie certyfikowany chmiel i produkty z chmielu określone w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77,

można wprowadzać do zamkniętego procesu technologicznego. Można je wprowadzać jedynie w stanie, w którym zostały certyfikowane.

6. W przypadku, gdy w czasie produkcji wyciągów wytwarzanych przy użyciu ditlenku węgla, musi zostać przerwane przetwarzanie w obrębie zamkniętego procesu technologicznego z przyczyn technicznych, przedstawiciele właściwych organów lub departamentów określonych w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, opieczętują opakowanie zawierające produkt przejściowy, w momencie przerwania przetwarzania. Pieczęć może zostać złamana jedynie przez wyżej wymienionych przedstawicieli, gdy dojdzie do wznowienia przetwarzania”;

3. w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie otwierające otrzymuje brzmienie:

„Produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a)–f) rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 podlegają następującej kontroli:

b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) W przypadku izomeryzowanych ekstraktów chmielu, izomeryzowanych proszków z chmielu oraz nowych izomeryzowanych produktów z chmielu wymienionych w załączniku VI, przetwórcza zgłasza organowi kontrolnemu, każdego roku nie później niż 31 grudnia, ilości wyprodukowane oraz ilości sprzedane. Opakowanie powinno być oznaczone wyrazami „izomeryzowany ekstrakt chmielu”, „izomeryzowany proszek z chmielu” lub „nowe izomeryzowane produkty z chmielu”; powinna się na nim znaleźć również informacja dotycząca wagi i objętości, pierwotnej odmiany oraz produktu, który został użyty, a także procentowego udziału użytego produktu;”

c) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) W przypadku chmielu i produktów z chmielu umieszczonych w małych opakowaniach przeznaczonych na sprzedaż osobom prywatnym dla ich własnego użytku, waga opakowania nie może przekraczać:

- 1 kg, w przypadku szyszek oraz proszku,
- 300 g, w przypadku ekstraktów, proszku oraz nowych izomeryzowanych produktów.

Opis produktu i jego waga muszą pojawić się na opakowaniu.”;

4. w załączniku VI dodaje się Załącznik do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 października 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK VI

**IZOMERYZOWANE PRODUKTY Z CHMIELU ZNAJDUJĄCE SIĘ W OBROCI
LUB, KTÓRE WKRÓTCE ZOSTANĄ WPROWADZONE DO OBROTU –
LISTOPAD 1992 R.**

Produkt	Przebieg procesu	Wykorzystanie
Izomeryzowane granulki	Konwencjonalny proszek typu 90 zmieszany z tlenkiem metalu (zazwyczaj magnezem), zgranulowany i poddany wolnemu niskotemperaturowemu podgrzewaniu.	Zastępuje standardowe granulki chmielu we wsadzie do kotła lub służy jako wtórny dodatek do kotła.
Wyrób wyłaczany (wyłaczany proszek z chmielu)	Konwencjonalny proszek zmieszany z węglowodanami, tlenkami oraz wodorotlenkami (lub ich mieszkami) metali, tłoczony przez parnik przeznaczony do wyciskania (wysokie ciśnienie oraz temperatura przez krótki okres czasu)	Dotyczy granulek izomeryzowanych
Granulki stabilizowane	Dotyczy granulek izomeryzowanych, ale niepodgrzewanych	Dotyczy granulek izomeryzowanych
Izomeryzowane ekstrakty uzyskiwane w kotle (łącznie z PIKE, MIKE, IKE, IRE)	Ogólnie, konwencjonalne (zazwyczaj CO ₂) wyciągi zmieszane z tlenkami, wodorotlenkami i węglowodanami (lub ich mieszkami) metali, podgrzane lub poddane działaniu ciśnieniu (mogą też być zastosowane obydwie wymienione czynniki). W przypadku niektórych produktów, jony metalu i sole metali usunięte są z końcowej mieszanki	Zastępuje standardowe wyciągi uzyskiwane w kotle lub służy jako wtórny dodatek do kotła
Fermentacja wtórna – wyciągi izomeryzowane	Wyciągi z chmielu oczyszczone i poddane wyżej wymienionemu działaniu, w celu otrzymania stosunkowo czystego izomeryzowanego kwasu alfa	Jako końcowe uregulowanie poziomu goryczki piwa, bez zmiany innych posmaków piwa

Produkt	Przebieg procesu	Wykorzystanie
Fermentacja wtórna – zredukowane wyciągi izomeryzowane	(zwykle w formie soli metali alkalicznych izomeryzowanych kwasów alfa (zazwyczaj potas)) Oczyszczone ekstrakty chmielu, zredukowane chemicznie i poddane powyższemu działaniu w celu otrzymania stosunkowo czystych zredukowanych produktów izomeryzowanych.	Dla kontroli poziomu goryczki piwa, ochrony przeciw zepsuciu spowodowanemu nasłonecznieniem oraz poprawienia stabilności piany, bez szkody dla innych posmaków piwa.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 852/94

z dnia 15 kwietnia 1994 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3124/92², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r., dotyczącego certyfikacji chmielu³, ostatnio zmienionego przez rozporządzenie (EWG) nr 1987/93⁴, określa warunki, pod jakimi chmiel może być mieszany z produktami będącymi w obrocie; jednakże mieszanie przeprowadzane w browarze na jego własny użytek nie jest objęte tą zasadą, ponieważ produkty takie nie znajdują się w obrocie; przyznano im również odstępstwa, na mocy art. 1 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, wyłączające z obowiązkowej procedury certyfikacji, w celu uniknięcia zbędnego ograniczania wolności działalności własnej browarów; w celu zapobieżenia wprowadzaniu na rynek produktów uzyskanych z mieszanek chmielu, należy umieścić stosowny zakaz na opakowaniach takich produktów i na dokumentach im towarzyszących;

dlatego rozporządzenie Komisji (EWG) nr 890/78⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem m (EWG) nr 2928/93⁶ powinno zostać zmienione;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 10 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 890/78 dodaje się tekst w brzmieniu:

„W przypadku mieszanek chmielu, należy dołączyć do dokumentu i opakowania następujące oznaczenia dodatkowe:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 313 z 30.10.1992, str. 1.

³ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 182 z 24.07.1993, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁶ Dz.U. nr L 265 z 26.10.1993, str. 4.

„Mieszanka chmielu do użytku własnego; nie podlega obrotowi handlowemu”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 kwietnia 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1021/95

z dnia 5 maja 1995 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 ustanawiające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, zmienione Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji oraz rozporządzeniem (WE) nr 3290/94², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, rozporządzenie Komisji (EWG) nr 890/78³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 852/94⁴, powinno zostać odpowiednio dostosowane;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 5a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5a

Certyfikat, określony w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, zawiera co najmniej jedną z poniższych informacji, stosowanych przez organ upoważniony do wystawiania certyfikatów:

- Produit certifié - Règlement (CEE) n° 890/78,
- Certificeret produkt - Forordning (EOEF) nr 890/78,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 98 z 16.04.1994, str. 22.

- Zertifiziertes Erzeugnis - Verordnung (EWG) nr 890/78,
- Πιστοποιημένο προϊόν - Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 890/78,
- Producto certificado - Reglamento (CEE) n° 890/78,
- Certified product - Regulation (EWG) nr 890/78,
- Prodotto certificato - Regolamento (CEE) n. 890/78,
- Gecertificeerd produkt - Verordening (EEG) nr 890/78,
- Produto certificado - Regulamento (CEE) n°. 890/78,
- Varmennettu tuote - Asetus (ETY) N:o 890/78,
- Certifierad produkt - Foerordning (EEG) nr 890/78.”

2. W art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przed dniem 1 września 1978 r. Państwa Członkowskie przedstawią do wiadomości Komisji wykaz ośrodków certyfikacji i kod każdego ośrodka.

W przypadku Grecji, Hiszpanii, Portugalii i Austrii powyższe powiadomienia powinny zostać przedstawione przed końcem czwartego miesiąca następującego po dacie przystąpienia.

Wykaz wspomnianych ośrodków oraz ich kody publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Wykazy aktualizacyjne publikuje się raz w roku.”

3. Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 11*

Przed dniem 1 września 1978 r. Państwa Członkowskie przedstawią do wiadomości Komisji wykaz stref lub regionów produkcji, określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77.

W przypadku Grecji, Hiszpanii, Portugalii i Austrii powyższe powiadomienie powinno zostać przedstawione przed końcem czwartego miesiąca następującego po dacie przystąpienia.”

4. Pkt 2 załącznika III otrzymuje brzmienie:

„B dla Belgii

DK dla Danii

GR dla Grecji

ES	dla Hiszpanii
FR	dla Francji
IRL	dla Irlandii
IT	dla Włoch
L	dla Luksemburga
NL	dla Królestwa Niderlandów
A	dla Austrii
P	dla Portugalii
FIN	dla Finlandii
S	dla Szwecji
UK	dla Zjednoczonego Królestwa.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 maja 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3076/78

z dnia 21 grudnia 1978 r.

w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77², w szczególności jego art. 3 i 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 stanowi, że chmiel i produkty chmielowe pochodzące z państw trzecich mogą być przywożone tylko wtedy, gdy ich normy jakości są przynajmniej równoważne minimalnym wymaganiom obowiązującym w obrocie takimi produktami zbieranymi we Wspólnocie lub ich pochodnymi; jednakże, stanowi ono, że produkty te są uznawane za spełniające powyższe wymagania wyłącznie wtedy, gdy załączone jest do nich świadectwo wydane przez władze państwa pochodzenia i uznane za równoważne certyfikatowi wymaganemu przy dopuszczaniu do obrotu chmielu i produktów chmielowych pochodzenia wspólnotowego;

szczegółowe zasady dotyczące kontroli tych wymogów, sporządzania świadectw oraz uznawania równoważności tych świadectw zostały określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1646/78³ i rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2397/78⁴, zmienionych rozporządzeniem (EWG) nr 2709/78⁵;

doświadczenie zdobyte od czasu wejścia w życie powyższych rozporządzeń wskazuje, że konieczne jest ich uzupełnienie oraz, w celu uproszczenia czynności administracyjnych, zebranie w jednym rozporządzeniu wszystkich przepisów dotyczących dopuszczania do swobodnego obrotu chmielu i produktów pochodnych pochodzących z państw trzecich oraz odrębnego uregulowania kwestii równoważności świadectw wydawanych w państwach trzecich;

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1784/77 z dnia 19 lipca 1977 r. dotyczące certyfikacji chmielu określa bardzo ściśle wymogi dopuszczania do obrotu produktów chmielowych, w szczególności mieszanek; obecnie nie istnieje metoda skutecznej kontroli na granicach czy wymagania te są przestrzegane; jedynie zobowiązanie państw wywożących do przestrzegania wymogów wspólnotowych dla wprowadzania tych produktów do obrotu może zastąpić taką

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 137 z 3.06.1977, str. 7.

³ Dz.U. nr L 191 z 14.07.1978, str. 25.

⁴ Dz.U. nr L 289 z 14.10.1978, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 327 z 22.11.1978, str. 8.

kontrolę; konieczne jest zatem, aby załączać do wymienionych produktów świadectwa określone w art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr (EWG) 1696/71;

minimalne wymagania dla dopuszczania chmielu do obrotu zostały ustalone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 890/78 z dnia 28 kwietnia 1978 r., ustanawiającym szczegółowe zasady certyfikacji chmielu; konieczne jest ustanowienie szczegółowych zasad kontroli tych wymagań przy przywozie chmielu z państw trzecich bez świadectwa uznawanego za równoważne;

w celu ułatwienia kontroli przeprowadzanej przez właściwe władze Państw Członkowskich niezbędne jest określenie formy i, w miarę potrzeby, treści tych świadectw oraz zasad ich używania;

w celu uwzględnienia praktyki handlowej, właściwe władze muszą mieć prawo, w przypadku podziału przesyłanej partii towaru, do sporządzania pod swym nadzorem wypisu ze świadectwa w odniesieniu do każdej nowej przesyłki towaru wynikającej z podziału.

analogicznie do wspólnotowego systemu certyfikacji, niektóre produkty powinny być, z powodu ich użycia, wyłączone spod kontroli lub obowiązku przedstawiania świadectw przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Komitet Zarządzający ds. Chmielu nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Dopuszczanie do swobodnego obrotu we Wspólnocie pochodzących z państw trzecich produktów wymienionych w art. 1 rozporządzenia nr 1696/71/EWG uzależnione jest od dostarczenia dowodu spełnienia wymagań określonych w art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia.
2. Dowód, o którym mowa w ust. 1, jest dostarczany:
 - a) w odniesieniu do szyszek chmielu objętych pozycją 12.06 Wspólnej Taryfy Celnej przez przedstawienie:
 - świadectwa określonego w art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia, zwanego dalej „świadectwem równoważności”
 - lub świadectwa kontroli określonego w art. 4 niniejszego rozporządzenia,
 - b) w odniesieniu do produktów innych niż szyszki chmielowe i do soku oraz ekstraktów chmielu objętych odpowiednio pozycją 12.06 i podpozycją 13.03 A VI, Wspólnej Taryfy Celnej przez przedstawienie świadectwa równoważności,
3. Dla celów niniejszego rozporządzenia „przesyłka” oznacza pewną ilość produktu posiadającą jednolite cechy i wysyланą w tym samym czasie przez jednego nadawcę do jednego odbiorcy.

Artykuł 2

1. Świadcstwo równoważności, określone w art. 1 ust. 2 lit. a) i b), sporządzane jest dla każdej przesyłki na formularzu według wzoru ustalonego w załączniku I oraz zgodnie ze wskazówkami zawartymi w załączniku IV i składa się z oryginału i dwóch kopii.
2. Świadcstwo równoważności jest ważne tylko wówczas, gdy zostało należycie wypełnione i poświadczone przez jedną z właściwych władz w państwie trzecim pochodzenia.
3. Świadcstwo równoważności uważa się za należycie poświadczone, jeżeli zawiera ono miejsce i datę wydania oraz jest podpisane i opatrzone pieczęcią władzy emitującej.

Artykuł 3

1. Każda jednostka opakowania zbiorczego objęta świadectwem równoważności zawiera następujące dane w jednym z języków Wspólnoty:
 - opis produktu,
 - odmianę lub odmiany,
 - kraj pochodzenia,
 - oznaczenia i numery wymienione w rubryce 9 świadectwa równoważności lub wyciągu z niego.
2. Informacje należy umieścić w sposób czytelny i nieusuwalny na zewnętrznej powierzchni opakowania przy pomocy znaków o ujednocnionej wielkości.

Artykuł 4

1. Świadcstwo kontroli określone w art. 1 ust. 2 lit. a) tiret drugie jest wydawane w odniesieniu do każdej przesyłki przez właściwe władze Państw Członkowskich po przeprowadzeniu kontroli zgodności z minimalnymi wymogami dopuszczenia do obrotu, określonymi w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 890/78, zgodnie z metodami określonymi w art. 3 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.
2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres władz określonych w ust. 1, wraz z odciskami pieczęci urzędowych oraz, gdzie właściwe, odciskami stempli wyciskowych właściwych władz.
3. Świadcstwo kontroli jest sporządzane w jednym oryginale i dwóch kopiach, na formularzu według wzoru zamieszczonego w załączniku III oraz zgodnie ze wskazówkami zawartymi w załączniku IV

Artykuł 5

1. W przypadku, gdy przesyłka objęta świadectwem równoważności zostaje podzielona przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu, wyciąg ze świadectwa wystawia się dla każdej

nowej przesyłki wynikającej z takiego podziału. Świadcstwo zastępuje się konieczną liczbą wyciągów. Każdy wyciąg sporządzany jest przez zainteresowaną stronę w jednym oryginale i dwóch kopiach na formularzu według wzoru podanego w załączniku II oraz zgodnie z przepisami odnoszącymi się do świadectwa równoważności określonego w art. 2 ust. 1.

2. Organy celne opatrują w następstwie oryginał i obie kopie świadectwa równoważności swoimi uwagami oraz kontrasygnują oryginał i dwie kopie każdego wyciągu. Zachowują one oryginał świadectwa, obydwie kopie przesyłają do organu właściwego do spraw zapewniania zgodności z systemem certyfikacji określonym w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, a następnie zwracają oryginał i dwie kopie każdego wyciągu osobie zainteresowanej.

Artykuł 6

Przy dopełnianiu formalności celnych wymaganych dla dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie produktu, do którego odnosi się świadectwo równoważności, wyciąg lub świadectwo kontroli, oryginał i obydwie kopie przedstawiane są organom celnym, które kontrasygnują je i zachowują oryginał. Organy celne przesyłają jedną z kopii organowi właściwemu do spraw nadzoru nad systemem certyfikacji określonym w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77, w Państwie Członkowskim, w którym dany produkt zostaje dopuszczony do swobodnego obrotu. Drugą kopię zwraca się importerowi, który musi zachować ją przez co najmniej trzy lata.

Artykuł 7

W przypadku odsprzedaży po wprowadzeniu do swobodnego obrotu, do produktu należy załączyć fakturę lub inny dokument handlowy sporządzony przez sprzedającego, podający numer referencyjny świadectwa równoważności, wyciągu lub świadectwa kontroli, jak również nazwę organu, który je wydał, a także następujące informacje przeniesione:

1. ze świadectwa równoważności lub wyciągu:

a) dla szyszek chmielowych:

- opis produktu,
- wagę brutto,
- miejsce produkcji,
- rok zbioru,
- odmianę,
- kraj pochodzenia,
- oznaczenia i numery identyfikacyjne wymienione w sekcji 9 świadectwa;

b) dla produktów wytwarzanych z chmielu, oprócz danych wymienionych w ust. 1 lit. a): miejsce i datę przetworzenia;

2. ze świadectwa kontroli:

- opis produktu,
- wagę brutto,
- oznaczenia i numery opakowań.

Artykuł 8

W drodze odstępstwa od niniejszego rozporządzenia, przedstawianie dokumentów określonych w art. 1 ust. 2 ani zgodność z przepisami art. 3 nie jest wymagana przy dopuszczaniu do swobodnego obrotu następujących rodzajów chmielu i produktów chmielowych w opakowaniach o wadze nie przekraczającej 500 g w przypadku szyszek chmielowych i chmielu sproszkowanego oraz 150 g w przypadku ekstraktów chmielowych:

- a) małych opakowań przeznaczonych do sprzedaży na użytek własny poszczególnych osób;
- b) przeznaczonych do doświadczeń naukowych i technicznych;
- c) przeznaczonych na targi objęte specjalnymi ustaleniami celnymi dotyczącymi targów.

Opis, waga i przeznaczenie końcowe produktu powinny znajdować się na opakowaniu zbiorczym.

Artykuł 9

Rozporządzenia (EWG) nr 1646 /78 i (EWG) nr 2397/78 niniejszym tracą moc.

Jednakże, formularz umieszczony w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2397/78 i formularz świadectwa kontroli określony w art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1646/78 wydawanego przez Państwa Członkowskie obowiązują do dnia 1 stycznia 1981 r.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1979 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1978 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

1. Nadawca (pełna nazwa i adres)	2. Nr	ORYGINAŁ
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	ŚWIADECTWO RÓWNOWAŻNOŚCI W ODNIESIENIU DO PRZYWOZU CHMIELU I PRODUKTÓW CHMIELOWYCH DO EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ	
	Voir traduction au verso — Übersetzung siehe Rückseite – Vede traduzione a tergo — Zie vertaling aan ommezijde — Over- saettelse se bagsiden	
<p style="text-align: center;">ISTOTNE UWAGI</p> <p>A. Niniejsze świadectwo oraz jego dwie kopie należy okazać organom celnym Wspólnoty przy dopuszczaniu produktów do swobodnego obrotu lub przy podziale przesyłki na części przed dopuszczeniem produktów do swobodnego obrotu.</p> <p>B. W przypadku podziału przesyłki, organy celne, po zatwierdzeniu dokumentów, zatrzymują oryginał i wysyłają obydwie kopie do władz Państwa Członkowskiego właściwych dla kwestii związanych z chmielem.</p> <p>C. W przypadku dopuszczenia produktów do swobodnego obrotu, organy celne, po zatwierdzeniu oryginału i dwóch kopii, zatrzymują oryginał, zwracają jedną kopię osobie zgłaszającej i wysyłają drugą kopię do władz Państwa Członkowskiego właściwych dla kwestii związanych z chmielem.</p>	4. Kraj pochodzenia	
	5. Miejsce produkcji chmielu	6. Rok zbioru
	7. Miejsce przetworzenia	8. Data przetworzenia
9. Oznaczenia, numery, liczba i rodzaj opakowań - opis produktów - odmiana		10. Waga brutto (kg)
11. ŚWIADECTWO WŁADZY EMITUJĄCEJ		

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że powyżej opisane produkty są zgodne z zasadami dotyczącymi chmielu i produktów chmielowych stosowanymi w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej.

12. Władza emitująca (pełna nazwa i adres)

Sporządzono w, dnia

.....

.....

(Podpis)

(Pieczęć)

13. WYPEŁNIA ORGAN CELNY WSPÓLNOTY

Produkty opisane powyżej zostały dopuszczone do swobodnego obrotu¹
Niniejsze świadectwo zostało zastąpione przez.....wypisów¹

Sporządzono w, dnia

(Podpis)

(Pieczęć)

ZAŁĄCZNIK II

1. Nadawca (pełna nazwa i adres)	2. Nr	ORYGINAŁ
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	WYCIĄG ZE ŚWIADECTWA RÓWNOWAŻNOŚCI W ODNIESIENIU DO PRZYWOZU CHMIELU I PRODUKTÓW CHMIELOWYCH DO EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ	
	Voir traduction au verso — Übersetzung siehe Rückseite — Vede traduzione al tergo — Zie vertaling aan ommezijde — Over- sættelse se bagsiden	
<p style="text-align: center;">ISTOTNE UWAGI</p> <p>A. Niniejszy wypis oraz jego dwie kopie należy okazać organom celnym Wspólnoty przy dopuszczaniu produktów do swobodnego obrotu.</p> <p>B. Organy celne, po zatwierdzeniu dokumentów, zatrzymują oryginał, zwracają jedną kopię osobie zgłaszającej i wysyłają drugą kopię do władz Państwa Członkowskiego właściwych dla kwestii związanych z chmielem.</p>	4. Kraj pochodzenia	
	5. Miejsce produkcji chmielu	6. Rok zbioru
	7. Miejsce przetworzenia	8. Data przetworzenia
9. Oznaczenia, numery, liczba i rodzaj opakowań - opis produktów - odmiana		10. Waga brutto (kg)
<p>11. OŚWIADCZENIE WYSYŁAJĄCEGO</p> <p>Ja, niżej podpisany, oświadczam, że powyżej opisane produkty były objęte świadectwem równoważności wydanym dnia (data), nr referencyjny przez następujący organ (pełna nazwa i adres)</p> <p>Sporządzono w....., dnia.....</p> <p style="text-align: right;">..... (Podpis)</p>		

12. ZATWIERDZENIE ORGANÓW CELNYCH

Oświadczenie poświadczane jako zgodne. Informacje w niniejszym wyciągu są zgodne z informacjami w odpowiednim świadectwie równoważności.

13. Urząd celny (pełna nazwa i adres)

Sporządzono w, dnia

.....

(Podpis)

(Pieczęć)

14. WYPEŁNIAJĄ ORGANY CELNE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO, W KTÓRYM PRODUKTY ZOSTAJĄ DOPUSZCZONE DO SWOBODNEGO OBROTU

Produkty opisane powyżej zostały dopuszczone do swobodnego obrotu

Sporządzono w, dnia

.....

(Podpis)

(Pieczęć)

ZAŁĄCZNIK III

1. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	2. Nr	ORYGINAŁ
ŚWIADECTWO KONTROLI W ODNIESIENIU DO PRZYWOZU DO EWG SZYSZEK CHMIELOWYCH		
ISTOTNE UWAGI		
<p>A. Niniejsze świadectwo oraz jego dwie kopie należy okazać organom celnym Wspólnoty przy dopuszczaniu produktów do swobodnego obrotu.</p> <p>B. Organy celne, po zatwierdzeniu dokumentów, zatrzymują oryginał, zwracają jedną kopię osobie zgłaszającej i wysyłają drugą kopię do władz Państwa Członkowskiego właściwych dla kwestii związanych z chmielem.</p>		
3. Oznaczenia, numery, liczba i rodzaj opakowań - opis produktów - odmiana	4. Waga brutto (kg)	
<p>5. ŚWIADECTWO WŁADZY EMITUJĄCEJ</p> <p>Powyżej opisane szyszki chmielowe odpowiadają specyfikacji ustalonej w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 890/78.</p>		
6. Władza emitująca (pełna nazwa i adres)	Sporządzono w, dnia, <div style="display: flex; justify-content: space-between; width: 100%;"> (Podpis) (Pieczęć) </div>	
<p>7. WYPEŁNIA ORGAN CELNY WSPÓLNOTY</p> <p>Produkt opisany powyżej został dopuszczony do swobodnego obrotu</p> <p style="margin-top: 20px;">Sporządzono w, dnia, <div style="display: flex; justify-content: space-between; width: 100%;"> (Podpis) (Pieczęć) </div> </p>		

ZAŁĄCZNIK IV

ZASADY DOTYCZĄCE FORMULARZY WYMAGANYCH NA MOCY NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA

I. PAPIER

Należy używać papieru białego o gramaturze przynajmniej 40 g/m².

II. FORMAT

Obowiązuje następujący format:

- 210 x 297 mm dla świadectwa równoważności i wyciągów z niego,
- 210 x 148 mm dla świadectwa kontroli.

III. JĘZYKI

- A. Świadectwo równoważności musi być drukowane w jednym z języków urzędowych Wspólnoty; może ono również być drukowane w języku urzędowym bądź jednym z języków urzędowych państwa emitującego.
- B. Wyciąg ze świadectwa równoważności i świadectwo kontroli musi być drukowane w jednym z języków urzędowych Wspólnoty, wyznaczonym przez właściwe władze emitującego Państwa Członkowskiego.

IV. WYPEŁNIANIE FORMULARZY

- A. Formularze są wypełniane na maszynie do pisania lub ręcznie; w tym drugim przypadku powinny być one wypełniane czytelnie, tuszem i drukowanymi literami.
- B. Każdy egzemplarz jest oznaczony indywidualnym numerem nadawanym przez władzę emitującą; jest on identyczny dla oryginału i jego dwóch kopii.
- C. W przypadku świadectwa równoważności i jego wyciągów:
 - 1. Rubryki 5 świadectwa nie wypełnia się w przypadku produktów chmielowych wytworzonych z mieszanek chmielowych.
 - 2. Rubryki 7 i 8 wypełnia się dla wszystkich produktów chmielowych.
 - 3. Opis produktów stanowi jeden z poniższych zwrotów:
 - a) „chmiel nieprzygotowany”, tj. chmiel, który został poddany jedynie operacjom wstępnego suszenia i wstępnego pakowania;
 - b) „chmiel przygotowany”, tj. chmiel, który został poddany operacjom końcowego suszenia i końcowego pakowania;

- c) „chmiel sproszkowany” (obejmuje również granulaty i chmiel sproszkowany wzbogacony);
 - d) „zizomeryzowane ekstrakty chmielu” tj. ekstrakty, w których alfafkwy zostały poddane prawie całkowitej izomeryzacji;
 - e) „ekstrakty chmielu”, tj. ekstrakty inne niż zizomeryzowane ekstrakty chmielu;
 - f) „mieszane produkty chmielowe”, tj. mieszanka produktów wymienionych w lit. c), d) i e), z wyjątkiem chmielu;
4. Opis „chmiel nieprzygotowany” i „chmiel przygotowany” uzupełnia się zwrotem „pozbawiony nasion” jeśli zawartość nasion jest niższa niż 2% wagi chmielu oraz zwrotem „z nasionami” w pozostałych przypadkach.
5. W przypadkach, gdy produkty wytworzone z chmielu otrzymane zostały z różnych odmian chmielu, i/lub w różnych miejscach produkcji, te różne odmiany i/lub miejsca produkcji podaje się w rubryce 9, z wyszczególnieniem poszczególnych odmian pochodzących z poszczególnych obszarów produkcji wchodzących w skład mieszanki w formie udziałów procentowych w wadze mieszanki.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1465/79

z dnia 13 lipca 1979 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 890/78 określające szczegółowe zasady certyfikacji chmielu oraz rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79², w szczególności jego art. 2 ust. 5 oraz art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

doświadczenie zdobyte podczas pierwszego roku stosowania rozporządzeń Komisji (EWG) nr 890/78³ oraz (EWG) nr 3076/78⁴ wykazało, że przyjęte środki powinny zostać uzupełnione lub zmienione, aby lepiej uwzględniały one wymagania dotyczące warunków dopuszczania produktu do obrotu;

pożądane wydaje się, aby, wskutek braku jednolitego wzoru certyfikatu dla Wspólnoty, certyfikaty wydawane w różnych Państwach Członkowskich zawierały identyczną informację dotyczącą zgodności produktu z wymogami wspólnotowymi;

wydarze się konieczne uzupełnienie zasad przepisami dotyczącymi dowodu certyfikacji produktów pochodzących z jednej partii podzielonej na części; wydaje się właściwe przyjęcie podobnego systemu obejmującego odsprzedaż, po podzieleniu na części przesyłki towaru, produktów z chmielu przywożonych z państw trzecich;

waga określona w regułach wspólnotowych, poniżej której małe opakowania chmielu lub produktów chmielowych mogą być rozprowadzane bez certyfikatu lub bez zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 3076/78, nie jest w pełni zgodna z tradycyjnymi praktykami handlowymi; tę maksymalną wagę należy odpowiednio podwyższyć;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 4.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 367 z 21.12.1978, str. 17.

W rozporządzenie (EWG) nr 890/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. Po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Certyfikat określony w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1784/77 zawiera co najmniej jedną z następujących informacji, umieszczaną przez władzę upoważnioną do dokonywania certyfikacji:

- Certified product – Regulation (EEC) nr 890/78,
- Certificeret produkt – Forordning (EØF) nr 890/78,
- Zertifiziertes Erzeugnis – Verordnung (EWG) nr 890/78,
- Produit certifié – Règlement (CEE) n° 890/78
- Prodotto certificato – Regolamento (CEE) n. 890/78,
- Gecertificeerd produkt – Verordening (EEG) nr 890/78.”

2. Po art. 9 wprowadza się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

W przypadku odsprzedaży na terytorium Wspólnoty, po podzieleniu poświadczonej przesyłki na części, do produktu powinna być załączona faktura lub dokument handlowy sporządzony przez sprzedającego, stwierdzający numer certyfikatu jak również nazwę agencji emitującej. Dokument handlowy lub faktura powinny zawierać następujące informacje, pochodzące z certyfikatu:

a) w przypadku szyszek chmielowych:

- opis produktu,
- wagę brutto i/lub wagę netto,
- miejsce produkcji,
- rok zbioru,
- odmianę;

b) w przypadku produktów wytwarzanych z chmielu oprócz danych wymienionych powyżej, miejsce i datę przetworzenia.”

Artykuł 2

Pierwsze zdanie art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku odsprzedaży lub podzielenia na części danej przesyłki, po wprowadzeniu do swobodnego obrotu, do produktów należy załączyć fakturę lub dokument handlowy sporządzony przez sprzedającego, podający numer referencyjny świadectwa równoważności, wyciągu lub świadectwa kontroli jak również nazwę organu, który je wydał a także następujące informacje przeniesione:”

Artykuł 3

Wagi maksymalne podane w art. 10 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 890/78 oraz w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 zwiększa się do jednego kilograma w przypadku szyszek chmielowych i chmielu sproszkowanego oraz do 300 g w przypadku ekstraktów chmielowych.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1979 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 4060/88

z dnia 21 grudnia 1988 r.

zmieniające niektóre rozporządzenia w sektorze chmielu w następstwie wprowadzenia Nomenklatury Scalonej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3174/88², w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

na mocy art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, Komisja dokonuje dostosowań o charakterze technicznym do aktów wspólnotowych odnoszących się do Nomenklatury Scalonej;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3998/87³ zmienia rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1988 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu⁴ w celu dostosowania go do Nomenklatury Scalonej wprowadzonej rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87; w konsekwencji, należy odpowiednio dostosować rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3076/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich⁵, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1465/79⁶ jak również rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3077/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. w sprawie równowagi z certyfikatami wspólnotowymi świadectw załączanych do chmielu przywożonego z państw trzecich⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3975/88⁸,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78, otrzymuje brzmienie:

„2. Dowód określony w ust. 1 dostarcza się:

a) w odniesieniu do szyszek chmielowych objętych kodem CN 1210, w drodze

¹ Dz.U. nr L 256 z 7.09.1987, str. 1.

² Dz.U. nr L 298 z 31.10.1988, str. 1.

³ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 40.

⁴ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 17.

⁶ Dz.U. nr L 177 z 14.07.1979, str. 35.

⁷ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 28.

⁸ Dz.U. nr L 351 z 21.12.1988, str. 23.

przedstawienia:

- albo zaświadczenia przewidzianego w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, zwanego dalej „zaświadczeniem o równoważności”,
 - albo „zaświadczenia z kontroli” określonego w art. 4 niniejszego rozporządzenia;
- b) w przypadku produktów innych niż szyszki chmielowe objęte kodem CN 1210 jak również soki i ekstrakty z chmielu objęte kodem CN 1302 13 00, w drodze przedstawienia świadectwa równoważności.

Artykuł 2

Załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 3077/78 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Kraj pochodzenia	Służby uprawnione do wydawania zaświadczeń	Produkty	Kod CN
STANY ZJEDNOCZONE	Inspection Division, Federal Grain Inspection Service - Idaho Department of Agriculture Boise, Idaho, - California Department of Agriculture Sacramento, California - Oregon Department of Agriculture Salem, Oregon - Washington Department of Agriculture Yakima, Washington	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
POLSKA	Ministerstwo Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej Departament Kontroli Jakości Produktów Żywnościowych Warszawa	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
BULGARIA	Laboratoire du contrôle et des arbitrages près de l'union économique d'État	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy	ex 1210 ex 1210

Kraj pochodzenia	Służby uprawnione do wydawania zaświadczeń	Produkty	Kod CN
	„Bulgarsko TIVO” Sofia, Goroubliane, Bułgaria	Soki i ekstrakty z chmielu	1302 13 00
JUGOSŁAWIA	1. Institut za Hmaljarstvo, Pivovarstvo, Zalec 2. Poljoprivredni Fakultet Novi Sad Institut za Ratarstvo i Povrtarstvo – Zavod za Hmelj I Sirak, Backi Petrovac	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
CHIŃSKA REPUBLIKA LUDOWA	1. Tianjin Import and Export Commodity Inspection Bureau 2. Xinjiang Import and Export Commodity Inspection Bureau 3. Neimonggol Import and Export Commodity Inspection Bureau	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
CZECHOSŁOWACJA	Ustredni kontrolni a zkusebni ustav zemedelsky Pobočka – Zatec	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
AUSTRALIA	Department of Agriculture, Hobart, Tasmania Department of Agriculture, Melbourne, Victoria	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
PORTUGALIA			
HISZPANIA			
NOWA ZELANDIA	1. Cawthron Institute, Nelson, South Island 2. Ministry of Agriculture and Fisheries,	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z	ex 1210 ex 1210 1302 13 00

Kraj pochodzenia	Służby uprawnione do wydawania zaświadczeń	Produkty	Kod CN
	Wellington	chmielu	
RUMUNIA	Institut agronomique 'Docteur Petru Groza' Cluj – Napoca	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
KANADA	Division de la quarantaine des plantes	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00
NIEMIECKA REPUBLIKA DEMOKRATYCZNA	VEB, Wissenschaftlich – Technisch-Ökonomisches Zentrum der Bau- und Malzindustrie, DDR-1017 Berlin	Szyszki chmielowe Proszek chmielowy Soki i ekstrakty z chmielu	ex 1210 ex 1210 1302 13 00

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1988 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2264/91

z dnia 26 lipca 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności art. 5 ust. 3 i art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 stanowi, że chmiel i produkty z chmielu z państw trzecich mogą być przywożone, gdy ich normy jakości są co najmniej równoważne minimalnym ograniczeniom przyjętym dla produktów podobnych, zebranych we Wspólnocie lub ich pochodnych;

rozporządzenie (EWG) nr 3076/78³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4060/88⁴, określa dwa rodzaje atestacji, za pomocą których potwierdza się, że zostały spełnione wymagania określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71;

doświadczenie pokazało, że procedury przywozowe byłyby bardziej skuteczne, a reguły wspólnotowe w zakresie certyfikacji lepiej zapewnione, gdyby zniesiono wykorzystanie atestacji kontroli;

aby uniknąć niewspółmiernych strat ponoszonych przez niektóre podmioty gospodarcze w tym sektorze, dalsze wykorzystanie atestacji kontroli powinno być dopuszczalne w okresie przejściowym w przypadku chmielu, pochodzącego z państw, które nie upoważniły właściwych agencji do wystawiania równoważnych atestacji; w celu uniknięcia ich nadużywania, atestacje takie powinny być wystawiane jedynie wówczas, gdy pochodzenie dostawy chmielu jest udokumentowane;

w celu zapewnienia przestrzegania reguł wspólnotowych w sprawie certyfikacji chmielu, Państwa Członkowskie powinny sprawdzić, czy przywieziony chmiel spełnia minimalne wymogi wprowadzenia na rynek;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. chmielu,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 7.

⁴ Dz.U. nr L 356 z 24.12.1988, str. 42.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 3076/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2 Dowód określony w ust. 1 przedstawia się w drodze przedłożenia atestacji określonej w art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia, zwanym dalej „atestacją równoważności”.

2. W art. 2 ust. 1 wyrazy „w art. 1 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze i art. 1 ust. 2 lit. b)” zastępuje się wyrazami „w art. 1 ust. 2”.
3. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Do dnia 30 kwietnia 1992 r., w przypadku chmielu pochodzącego z państw trzecich, które nie upoważniły odpowiednich agencji do wydawania atestacji równoważności, dowód określony w art. 1 w odniesieniu do szyszek chmielowych objętych kodem CN 1210 10 pochodzących z państwa trzeciego, w drodze przedstawienia atestacji kontroli określonej w ust. 2.
 2. Atestacje kontroli wydawane są dla każdej dostawy przez właściwe władze Państw Członkowskich po kontroli w zakresie zgodności z minimalnymi wymaganiami dopuszczenia do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 890/78 zgodnie z metodami ustanowionymi w art. 3 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia.
 3. Atestacja kontroli może zostać wydana dla dostawy chmielu jedynie wówczas, gdy dostawa ta opatrzona jest deklaracją właściwego organu kraju pochodzenia, która wskazuje państwo pochodzenia danego chmielu.
 4. Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji nazwę i adres urzędów określonych w ust. 2, jak również odciski pieczęci urzędowych oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, wytłoczonych znaków tych urzędów.
 5. Atestacje kontroli wystawia się w oryginale i dwóch kopiach na jednym formularzu zgodnie z wzorem zamieszczonym w załączniku III i zgodnie z instrukcją z załącznika IV.”
4. W art. 7 lit. a) dodaje się, co następuje:

„Państwa Członkowskie przeprowadzają regularne kontrole na losowo wybranych próbkach w celu sprawdzenia, czy chmiel przywieziony zgodnie z art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 spełnia minimalne wymagania rynkowe określone w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 890/78. Do dnia 30 czerwca każdego roku, składają Komisji sprawozdanie o częstotliwości, rodzaju i wynikach kontroli przeprowadzonych w roku przed wymienioną datą. Kontrola obejmuje co najmniej 5% partii chmielu

przewidywanych do przywozu w danym roku.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lipca 1991 r.

W imieniu Komisji:

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2940/92

z dnia 9 października 1992 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

niektóre państwa trzecie produkujące chmiel wywożą część swej produkcji do Wspólnoty bez świadectwa równoważności określonego w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3076/78³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2264/91⁴, ponieważ nie upoważniły niektórych agencji do wydawania takich świadectw równoważności; w celu uniknięcia powstawania problemów u pewnych producentów w tej branży upoważnienie do kontroli świadectw powinno zostać przedłużone na okres po dniu 30 kwietnia 1992 r. na chmiel pochodzący z państw, które nie są wymienione w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3077/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. sprawie równoważności z certyfikatami wspólnotowymi świadectw załączanych do chmielu przywożonego z państw trzecich⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2238/91⁶;

kontrola przeprowadzona drogą losową przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie z art. 7a rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 ujawniła, że niektóre partie towaru z państw trzecich nie odpowiadają informacjom podanym w świadectwie równoważności dołączonym do towarów; należy przyjąć odpowiednie środki;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 3076/78 wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 17.

⁴ Dz.U. nr L 208 z 30.07.1991, str. 20.

⁵ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 28.

⁶ Dz.U. nr L 204 z 27.07.1991, str. 13.

1. W art. 4 ust. 1 datę „30 kwietnia 1992 r.” zastępuje się datą „30 kwietnia 1994 r.”
2. W art. 7a dodaje się akapity w brzmieniu:

„Jeżeli właściwe władze Państw Członkowskich stwierdzą, że przebadane próbki nie spełniają minimalnych wymagań sprzedaży, określonych powyżej, to takie partie towaru nie mogą zostać wprowadzone do swobodnego obrotu.

Jeżeli Państwo Członkowskie stwierdzi, że właściwości towaru nie odpowiadają szczegółowym danym wymienionym w świadectwie równoważności dołączonym do towarów, to państwo to powiadomi o tym Komisję. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 może zostać podjęta decyzja o cofnięciu uprawnień tej agencji, która wydała świadectwo równoważności dla takich towarów, wymienionych w wykazie załączonym do rozporządzenia (EWG) nr 3077/78.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Art. 1 pkt 1 stosuje się z dniem 1 maja 1992 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 października 1992 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 717/93

z dnia 26 marca 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 czerwca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92², w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3076/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2940/92⁴, chmiel przywożony z państw trzecich musi posiadać świadectwo równoważności; tymczasowe odstępstwo - w formie świadectwa kontroli - jest przyznane niektórym państwom niewymienionych w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3077/78 z dnia 21 grudnia 1978 r. w sprawie równoważności z certyfikatami wspólnotowymi świadectw załączanych do chmielu przywożonego z państw trzecich⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2238/91⁶; te świadectwa kontroli dostarczają jedynie niewielu informacji o charakterystyce produktu i żadnej informacji o jego pochodzeniu oraz roku zbiorów; z tego powodu należy wprowadzić przepisy dotyczące chmielu przywożonego ze świadectwem kontroli i produktów wytworzonych z chmielu, którego nie obejmuje procedura certyfikacji;

środki zawarte w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Chmiel przywożony ze świadectwem kontroli i produkty wytworzone z chmielu przywożonego z takim świadectwem nie muszą być ujęte w procedurze kwalifikacji.”

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.971, str. 1.

² Dz.U. nr L 313 z 30.10.1992, str. 1.

³ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 17.

⁴ Dz.U. nr L 294 z 10.10.1992, str. 8.

⁵ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 28.

⁶ Dz.U. nr L 204 z 27.07.1991, str. 13.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 marca 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2918/93

z dnia 22 października 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 3124/92², w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

w przypadku przywożonego chmielu, który nie spełnia minimalnych wymagań stosowanych przy wprowadzaniu do obrotu, określonych w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 890/78 z dnia 28 kwietnia 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady certyfikacji chmielu³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2265/91⁴, wyrażenie „wprowadzić do swobodnego obrotu” w art. 7a akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3076/78⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 717/93⁶, może powodować trudności dla krajowych władz administracyjnych, związane z tym, że kontrole jakości odbywają się w miejscach przeznaczenia, a nie w punktach wprowadzenia, czyli w dużym odstępnie czasowym od zakończenia formalności związanych z odprawą celną; do momentu kontroli przywożony chmiel jest już prawdopodobnie wymieszany z chmielem pochodzącym z terenu Wspólnoty, a tym samym niemożliwe jest odtworzenie jego pochodzenia i uchylenie procedury odprawy celnej; dlatego art. 7a akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3076/78 w sprawie przywozu chmielu z państw trzecich powinien zostać zmieniony;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 7a rozporządzenia (EWG) nr 3076/78 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeśli właściwe władze Państw Członkowskich uznają, że zbadane próbki nie odpowiadają minimalnym wymaganiom stosowanym przy wprowadzeniu do obrotu,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 313 z 30.10.1992, str. 1.

³ Dz.U. nr L 117 z 29.04.1978, str. 43.

⁴ Dz.U. nr L 208 z 30.07.1991, str. 22.

⁵ Dz.U. nr L 367 z 28.12.1978, str. 17.

⁶ Dz.U. nr L 74 z 27.03.1993, str. 45.

wymienionym powyżej, odpowiednia partia towaru nie może zostać wprowadzona do obrotu we Wspólnocie.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 października 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR776/73

z dnia 20 marca 1973 r.

w sprawie rejestracji umów i przekazywania danych odnoszących się do chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. W sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, w szczególności jego art. 6 ust. 5 i art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 wymaga zarejestrowania wszystkich umów na dostawę chmielu wyprodukowanego we Wspólnocie, zawartych między producentem lub stowarzyszeniem producentów a nabywcą; konieczne jest zatem ustanowienie przez Państwa Członkowskie zasad dotyczących rejestracji takich umów;

w celu ułatwienia rejestracji umów zawieranych z wyprzedzeniem należy zapewnić, aby były one sporządzone pisemnie i podawane do wiadomości organowi wyznaczonemu przez każde Państwo Członkowskie;

w przypadku umów nie zawieranych z wyprzedzeniem wystarczy, przy braku innych dokumentów dowodowych, zarejestrować te umowy na podstawie kopii otrzymanych faktur za wykonane dostawy;

dostawy wykonane na podstawie umów zwartych z wyprzedzeniem mogą nie odpowiadać, szczególnie co do ilości, uzgodnionym postanowieniom; konieczne jest zatem, w celu uzyskania dokładnych danych szczegółowych dotyczących obrotu chmielem, rejestrowanie tych dostaw w taki sam sposób;

zasady rejestracji zostaną zastosowane po raz pierwszy do wszystkich umów odnoszących się do zbioru z 1973 r., również do umów zawartych z wyprzedzeniem przed tą datą;

w celu ułatwienia przygotowywania rocznego sprawozdania na temat sytuacji w produkcji i obrocie chmielem określonego w art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, Państwo Członkowskie powinno przekazywać Komisji odpowiednie dane, w szczególności te, które zostały uzyskane zgodnie z art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1350/72 z dnia 28 czerwca 1972 r. w sprawie zasad przyznawania pomocy producentom chmielu²;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972, str. 11.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie produkujące chmiel ustalają zasady rejestracji umów na dostawy chmielu zawartych między producentami lub uznaną grupą producentów a nabywcą. Rejestracja taka jest stosowana wyłącznie w stosunku do chmielu zebranego w danym Państwie Członkowskim.

Artykuł 2

Umowę zawieraną z wyprzedzeniem zawiera się na piśmie. Kopia każdej umowy zawartej z wyprzedzeniem jest przekazywana przez producenta lub uznaną grupę producentów organom wyznaczonym przez każde Państwo Członkowskie w celu rejestracji umowy, w ciągu jednego miesiąca od jego zawarcia.

Artykuł 3

Organ, o którym mowa w art. 2, rejestruje wszystkie wykonane dostawy dokonując podziału na umowy zawierane z wyprzedzeniem i umowy tak nie zawierane. Rejestracja dokonywana jest na podstawie kopii otrzymanej faktury przekazywanej przez sprzedawcę wymienionemu organowi. Sprzedawca może przekazywać takie kopie po dokonaniu każdej dostawy lub wszystkie razem, jednakże w każdym przypadku nie później niż do dnia 15 marca.

Artykuł 4

Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji do dnia 31 marca, a po raz pierwszy do dnia 31 marca 1974 r., dla każdego uznanego regionu produkcji i dla każdej odmiany następujące dane:

- a) w odniesieniu do zbioru z obecnego roku kalendarzowego oraz każdego kolejnego zbioru:
 - ilość chmielu, która jest przedmiotem umów zawieranych z wyprzedzeniem;
 - średnie ceny za 50 kilogramów;
- b) w odniesieniu do dostaw wykonanych w związku z poprzednim rokiem kalendarzowym dokonując podziału na umowy zawierane z wyprzedzeniem i umowy tak nie zawierane:
 - ilość dostarczonego chmielu;
 - średnie ceny za 50 kilogramów.

Artykuł 5

Rejestrację umów stosuje się po raz pierwszy do wszystkich umów dotyczących zbioru z 1973 r.

Artykuł 6

Każde Państwo Członkowskie podaje do wiadomości Komisji, najpóźniej do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, dla każdego uznanego regionu produkcji i każdej odmiany:

- a) łączny obszar uprawy (w hektarach) zgłoszony na mocy art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1350/72;
- b) wielkości zbioru.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 1973 r.

W imieniu Komisji

François-Xavier ORTOLI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 209/77

z dnia 31 stycznia 1977 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 776/73 w sprawie rejestracji umów i przekazywania danych odnoszących się do chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, zmienione Aktem Przystąpienia², w szczególności jego art. 6 ust. 5 i art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 776/73 z dnia 20 marca 1973 r. w sprawie rejestracji umów i przekazywania danych odnoszących się do chmielu³ ustanowiło wykaz danych, które Państwa Członkowskie są zobowiązane przekazywać Komisji w celu przygotowania rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71; dane takie dotyczą w szczególności dochodów plantatorów;

ponieważ struktury rynkowe mogą się różnić w poszczególnych regionach, niektóre czynniki, na których opiera się ocena dochodów oraz etap, na którym dokonywane są takie oceny, powinny zostać określone w celu umożliwienia porównywania danych ze wszystkich Państw Członkowskich;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 776/73 otrzymuje brzmienie:

„Każde Państwo Członkowskie przekazuje, najpóźniej do dnia 31 marca każdego roku, następujące dane:

1. W odniesieniu do każdego uznanego regionu produkcji i każdej odmiany:
 - a) w odniesieniu do zbiorów z bieżącego roku kalendarzowego i każdego kolejnego zbioru:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 73 z 27.03.1972, str. 14.

³ Dz.U. nr L 74 z 22.03.1973, str. 14.

- ilość chmielu, na którą zawarto umowy z wyprzedzeniem,
 - średnie ceny za 50 kilogramów;
- b) w odniesieniu do wszystkich dostaw wykonanych w związku z poprzednim rokiem kalendarzowym, dokonując podziału na umowy zawierane z wyprzedzeniem i umowy tak nie zawierane:
- ilość dostarczonego chmielu,
 - średnie ceny za 50 kilogramów;
- c) etap obrotu rynkowego, w którym uzyskano średnie ceny;
2. W odniesieniu do wszystkich dostaw wykonanych w związku z poprzednim rokiem kalendarzowym:
- a) średnie koszty wstępnego przygotowania chmielu (pierwsze suszenie i pierwsze pakowanie) ponoszone przez producentów na farmach, na 50 kilogramów;
- b) średnie koszty drugiego przygotowania chmielu (siarkowanie, końcowe suszenie, końcowe pakowanie, oznaczanie), na 50 kilogramów;
- c) średnie koszty przechowywania szyszek chmielowych ponoszone na rzecz producentów przez grupy producentów – bez względu na to czy kwalifikują się one do uznania na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 – i przez kupców, na 50 kilogramów;
- d) średnie koszty wprowadzenia do obrotu ponoszone przez grupy producentów, na 50 kilogramów;
3. Tam, gdzie przygotowanie chmielu przeprowadzane jest jednorazowo, właściwe Państwo Członkowskie może podać wielkość kosztów określonych w ust. 2 lit. a) i b);
4. Na okres od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia, dokonując podziału na handel wewnątrzwspólnotowy i handel z państwami trzecimi, ilości i ceny franko granica (na 100 kilogramów):
- a) w przywozie:
- 12.06: szyszek chmielowych i lupuliny,
 - 13.03 A VI: ekstraktu chmielowego;
- b) w wywozie:
- 12.06: szyszek chmielowych i lupuliny,

– 13.03 A VI: ekstraktu chmielowego.”

Artykuł 2

W art. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia (EWG) nr 776/73 dodaje się następujące wyrazy:

„dokonując podziału na obszary w pierwszym roku produkcji, obszary w drugim roku produkcji i pozostałe obszary”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 31 stycznia 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1516/77

z dnia 6 lipca 1977 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 776/73 w sprawie rejestracji umów i przekazywania danych odnoszących się do chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77², w szczególności jego art. 12 ust. 8 i art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 12 ust. 3 stanowi, że w regionach Wspólnoty, na których uznane grupy producentów zapewniają swoim członkom stosowne dochody i racjonalnie sterują ofertą, pomoc może zostać przyznana tylko tym grupom;

wymienione rozporządzenie stanowi, że Rada na wniosek Komisji i w oparciu o informacje Państw Członkowskich przyjmuje wykaz takich regionów; należy w związku z tym ustanowić przepis, zgodnie z którym Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji regiony spełniające wyżej określone warunki;

w celu umożliwienia Radzie dostosowania wykazu tych regionów dla każdego zbioru przed rozpoczęciem upraw, materiały z Państw Członkowskich muszą wpłynąć do Komisji na czas;

Komisja musi być w stanie zaktualizować przed każdymi zbiorami podział odmian chmielu uprawianych we Wspólnocie na grupy odmian określone art. 12 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71;

wymieniony art. 12 ust. 5 przewiduje, iż przy wyliczaniu pomocy uwzględnia się w szczególności dochód osiągany na poziomie uznanych grup producentów; Państwa Członkowskie muszą przy przekazywaniu swoich danych dokonać rozróżnienia między grupami producentów i producentami indywidualnymi;

należy odpowiednio uzupełnić rozporządzenie Komisji (EWG) nr 776/73 z dnia 20 marca 1973 r. w sprawie rejestracji umów i przekazywania danych odnoszących się do chmielu³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 209/77⁴;
środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 137 z 3.06.1977, str. 7.

³ Dz.U. nr L 74 z 22.03.1973, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 28 z 1.02.1977, str. 35.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 776/73 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

Artykuł 3a

Każde Państwo Członkowskie przedstawia co roku:

- a) przed dniem 1 lutego roku zbiorów, dla którego może zostać przyznana pomoc produkcyjna, wykaz regionów wskazanych zgodnie z art. 12 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 1696/71,
- b) przed dniem 31 marca roku zbiorów, dla którego może zostać przyznana pomoc produkcyjna, uprawiane odmiany z zarejestrowanych obszarów poprzednich zbiorów chmielu określonych w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 a także ich zawartość kwasu alfa.”

Artykuł 2

W art. 4 ust. 1 akapit pierwszy i art. 6 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 776/73 dodaje się wyrazy w brzmieniu:

„i przy rozróżnieniu uznanych grup producentów i producentów indywidualnych.”

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 lipca 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE (EWG) NR 1351/72 KOMISJI

z dnia 28 czerwca 1972 r.

w sprawie uznawania grup producentów chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu, w szczególności jego art. 7 ust. 5¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

warunki ustanowione w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, na jakich uznaje się grupy producentów lub związek uznanych grup producentów chmielu obejmują stosowanie wspólnych zasad produkcji i wprowadzania do obrotu w pierwszym etapie oraz udokumentowanie opłacalnej działalności gospodarczej; konieczne jest dokładne określenie tych warunków;

w celu zagwarantowania jednolitości w zakresie procedury administracyjnej należy ustanowić szczegółowe zasady dotyczące wniosków o uznanie, przyznawania i cofnięcia uznania;

do wiadomości Państw Członkowskich i wszystkich zainteresowanych należy na początku każdego roku publikować wykaz grup i związków grup uznanych w ciągu poprzedniego roku oraz tych, którym uznanie cofnięto w poprzednim roku;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Aby móc skorzystać z uznania, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, grupy producentów, zwane dalej „grupami” muszą składać się wyłącznie z producentów chmielu.

2. Wspólne zasady, o których mowa w art. 7 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, ustanawia się w formie pisemnej. Obejmują one co najmniej:

a) w zakresie produkcji:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str.1.

- aa) wykorzystanie jednej lub wielu odmian określanych w chwili odnawiania plantacji lub tworzenia nowych plantacji,
 - bb) przestrzeganie niektórych metod uprawy oraz metod ochrony roślin,
 - cc) zbiór, suszenie oraz, w razie potrzeby, przygotowanie do wprowadzenia do obrotu;
- b) w zakresie wprowadzania do obrotu, przepisy regulujące sprzedaż dokonaną przez grupę z jednej strony oraz przez producentów z drugiej strony, zwłaszcza jeśli chodzi o koncentrację i warunki dostawy (podaży).
3. Przez „pierwszy etap wprowadzania do obrotu” rozumie się sprzedaż chmielu przez samego producenta, a w przypadku grupy producentów – przez członków grupy hurtowniom lub zakładom przetwórstwa chmielu.

Artykuł 2

1. Grupa, aby zostać uznana, , musi dysponować powierzchnią co najmniej 60 hektarów zgłoszoną do ewidencji oraz co najmniej 7 producentów.
2. Jednak, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, Państwo Członkowskie może, na swój wniosek, uzyskać zgodę na uznanie grupy, której powierzchnie zgłoszone do ewidencji obejmują mniej niż 60 hektarów, jeśli położone są one w uznanym regionie produkcyjnym obejmującym mniej niż 100 hektarów.

Artykuł 3

Wraz z wnioskiem o uznanie składa się następujące dokumenty i informacje:

- a) statut,
- b) wskazanie osób upoważnionych do występowania w imieniu grupy,
- c) wykaz działalności uzasadniających wniosek o uznanie,
- d) dowód zgodności z przepisami zawartymi w art. 2.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie podejmują decyzję o uznaniu w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku.
2. Uznanie grupy zostaje cofnięte, jeśli przestaje ono spełniać warunki wymagane do uznania lub, jeśli uznanie nastąpiło w oparciu o fałszywe informacje. Uznanie zostaje cofnięte z mocą wsteczną, jeśli grupa uzyskała je lub korzysta z niego podstępnie.
3. Państwa Członkowskie sprawują stałą kontrolę nad przestrzeganiem przez uznane grupy warunków uznania.

Artykuł 5

1. Związek uznanych grup, aby zostać uznany, musi dysponować powierzchnią co najmniej 500 ha zgłoszoną do ewidencji o .
2. Przepisy niniejszego rozporządzenia, za wyjątkiem art. 2, stosuje się do związków grup.

Artykuł 6

1. Kiedy Państwo Członkowskie uznaje, odmawia uznania lub cofa je grupie, informuje o tym Komisję w terminie dwóch miesięcy po przekazaniu decyzji wnioskodawcy, podając powody odrzucenia wniosku lub cofnięcia uznania.
2. Na początku każdego roku Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* wykaz grup i związków uznanych w poprzednim roku oraz tych, którym uznanie zostało cofnięte w tym okresie.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 czerwca 1972 r.

W imieniu Komisji

S.L. MANSOLT

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2564/77

z dnia 22 listopada 1977 r

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1351/72 w sprawie uznawania grup producentów
chmielu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77², w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1170/77 zmieniło przepisy dotyczące uznanych grup producentów, w szczególności odnośnie ich składu i zadań,

rozszerzono zakres tych zadań; wobec tego należy wprowadzić nowy wymóg uznawania takich grup, zgodnie z którym ich regulaminy wewnętrzne powinny zawierać wszelkie informacje konieczne, aby członkowie byli w pełni świadomi swoich obowiązków wewnątrz grupy;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1351/72 z dnia 28 czerwca 1972 r. w sprawie uznawania grup producentów chmielu³ należy zatem odpowiednio zmienić, w szczególności w odniesieniu do polityk takich grup dotyczących sprzedaży ich produktów oraz zarządzania pomocą produkcyjną;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu:

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1351/72 wprowadza się następujące zmiany:

„Artykuł 1

1. Wspólne zasady, o których mowa w art. 7 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 ustanawia się w formie pisemnej. Obejmują one co najmniej:

a) w zakresie produkcji:

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 137 z 3.06.1977, str. 7.

³ Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972, str. 13.

- aa) wykorzystywanie jednej lub wielu odmian określanych w chwili odnawiania plantacji lub tworzenia nowych plantacji,
 - bb) przestrzeganie niektórych metod uprawy oraz metod ochrony roślin,
 - cc) zbiór, suszenie oraz, w razie potrzeby, przygotowanie do wprowadzenia do obrotu;
- b) w zakresie wprowadzania do obrotu, zwłaszcza, gdy dotyczy to koncentracji i warunków podaży:
- aa) przepisy ogólne regulujące sprzedaż prowadzoną przez grupę,
 - bb) przepisy dotyczące ilości, które poszczególni producenci mogą sprzedawać sami i zasady regulujące taką formę sprzedaży,
 - cc) warunki, na jakich pomoc produkcyjna przyznana grupie zgodnie z przepisami art. 12 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 może być wykorzystana do środków stabilizacji rynku.

2. „Pierwszy etap wprowadzania do obrotu” oznacza sprzedaż chmielu przez samego producenta lub, w przypadku grupy producentów, sprzedaż chmielu przez jej członków podmiotom prowadzącym sprzedaż hurtową lub przemysłem wykorzystującym chmiel.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 listopada 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2591/85

z dnia 13 września 1985 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1351/72 w sprawie uznawania grup producentów chmielu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Grecji, w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1351/72², zmienione rozporządzeniem nr (EWG) 2564/77³, ustala terminy i warunki, na jakich Państwo Członkowskie może przedłużyć lub cofnąć uznanie grupie producentów lub związkowi grup producentów;

w przypadku, gdy pomoc produkcyjna zostaje przyznana w odniesieniu do uznanych grup producentów, pomoc ta może być wykorzystywana na programy, których celem jest stabilizacja rynku; Państwa Członkowskie powinny monitorować wykorzystywanie pomocy przez uznane grupy producentów pod kątem zadań na nie nałożonych; należy przyjąć przepisy umożliwiające odzyskiwanie wypłaconej pomocy, jeżeli okaże się, że wykorzystanie pomocy nie jest zgodne z przesłankami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1351/72 art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie sprawują stałą kontrolę nad przestrzeganiem przez uznane grupy warunków przyznanego im uznania oraz nad zarządzaniem przez nie wszelką przyznaną pomocą.

W przypadku, gdy okaże się, że zarządzanie pomocą jest niezgodne z przepisami art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71, w szczególności w odniesieniu do celów, określonych w lit. e) tiret drugie, Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne dla

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971 str. 1.

² Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972 str. 13.

³ Dz.U. nr L 299 z 23.11.1977 str. 9.

odzyskania odnośnych kwot od uznanych grup producentów.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 września 1985 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1323/86

z dnia 5 maja 1986 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1351/72 w sprawie uznawania grup producentów
chmielu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3800/85 z dnia 31 grudnia 1985 r.², w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 3332/85 z dnia 26 listopada 1985 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu³ zmieniło art. 7 w sposób, który zezwala grupom producentów na korzystanie z pomocy w zakresie podejmowania środków prowadzących nie tylko do większej koncentracji dostaw i większej stabilizacji rynku przez reklamowanie całości produkcji ich członków, ale również środków, za pomocą których można poprawić produkcję i dostosować ją do wymagań rynkowych; rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1351/72⁴ zawierające zasady stosowania wymienionego art. 7 należy dostosować odpowiednio;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 1 lit. b) cc) po wyrazach „środków stabilizacji rynkowej” dodaje się:

„jak również dla środków mających na celu poprawę i dostosowanie produkcji do wymagań rynkowych”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 367 z 31.12.1985, str. 32.

³ Dz.U. nr L 318 z 29.11.1985, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972, str. 13.

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 maja 1986 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3858/87

z dnia 22 grudnia 1987 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1351/72 w sprawie uznawania grup producentów
chmielu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3800/85², w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1351/72³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1323/86⁴, ustanawia warunki uznawania grup i stowarzyszeń producentów chmielu; art. 5 tego rozporządzenia określa, że stowarzyszenie grup producentów może wnioskować o uznanie, jeżeli, między innymi, powierzchnie zarejestrowane przez jego członków jako uprawne liczą co najmniej 500 hektarów; granica ta wydaje się zbyt duża w przypadkach, gdy w danym Państwie Członkowskim całkowita powierzchnia uprawy chmielu nie przekracza 1000 hektarów; z tego względu należy przepis ten odpowiednio dostosować;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Chmielu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1351/72 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, jeżeli całkowita powierzchnia uprawy chmielu w Państwie Członkowskim jest mniejsza od 1000 hektarów, minimalna wymagana powierzchnia wynosi 250 hektarów.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 367 z 31.12.1985, str. 32.

³ Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972, str. 13.

⁴ Dz.U. nr L 117 z 6.05.1986, str. 12.

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1987 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3332/85

z dnia 26 listopada 1985 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79², w szczególności jego art. 7,

uwzględniając wniosek Komisji³,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

pomoc jest przyznawana uznanym grupom producentów w regionach Wspólnoty, w których takie grupy są w stanie zapewnić swoim członkom sprawiedliwe dochody i racjonalnie zarządzać dostawami rynkowymi; grupy te powinny zarządzać uzyskaną pomocą w taki sposób, aby osiągnąć wyżej wymienione cele;

jeden z celów wyznaczonych tym grupom polega na poprawie produkcji chmielu i dostosowaniu jej do wymagań rynku, w szczególności poprzez wprowadzanie nowych odmian i restrukturyzację plantacji;

w celu wspierania starań restrukturyzacyjnych, należy umożliwić grupom producentów wykorzystywanie przyznanej pomocy do podejmowania działań skierowanych na wprowadzanie nowych odmian i restrukturyzację plantacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zarządzania systemem pomocy, przewidzianym w art. 12, poprzez przyznawanie

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 4.

³ Dz.U. nr C 257 z 9.10.1985, str. 6.

⁴ Opinia wydana dnia 15 listopada 1985 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

każdemu producentowi, który jest członkiem grupy, należnej mu części pomocy w proporcji do uprawianego areału.”;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Grupy producentów mogą wykorzystać pomoc na środki zmierzające do osiągnięcia celów, określonych w ust. 1 lit. a) i b).”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 listopada 1985 r.

W imieniu Rady

J. F. POSS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2075/92

z dnia 30 czerwca 1992 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej, i musi ona obejmować w szczególności wspólną organizację rynków, która w zależności od produktów może przybierać różne formy;

wspólna polityka rolna ma na celu osiągnięcie celów zapisanych w art. 39 Traktatu, a w sektorze surowca tytoniowego w szczególności ustabilizowanie rynków i zapewnienie godziwego poziomu życia zainteresowanej ludności rolniczej; cele te można osiągnąć poprzez dostosowanie zasobów do potrzeb, oparte w szczególności na polityce jakościowej;

obecna sytuacja rynku tytoniu, charakteryzująca się niedostosowaniem podaży do popytu, wymaga istotnej zmiany dotychczas rządzącego nim systemu wspólnotowego, przy zapewnieniu kontynuacji uprawy tytoniu przez tradycyjnych producentów; zmiana ta wymaga uproszczenia mechanizmów zarządzania rynkiem, ograniczenia produkcji zgodnie z potrzebami rynku, jak i wymogami budżetowymi, oraz na wzmożeniu kontroli mającej na celu zagwarantowanie, że mechanizmy zarządzania osiągną w pełni cele wspólnej organizacji rynku;

różne odmiany tytoniu można podzielić na grupy w zależności od podobieństwa technik uprawy, kosztów produkcji oraz z uwzględnieniem nazw używanych w handlu międzynarodowym;

konkurencyjna sytuacja na rynku tytoniu wymaga wsparcia na rzecz tradycyjnych plantatorów tytoniu, oraz że wsparcie to należy oprzeć na systemie premii, który umożliwi zbyt tytoniu we Wspólnocie;

¹ Dz.U. nr C 295 z 14.11.1991, str. 10.

² Dz.U. nr C 94 z 13.4.1992.

³ Dz.U. nr C 98 z 21.4.1992, str. 18.

skuteczne zarządzanie systemem premii można zagwarantować poprzez kontrakty na uprawę między plantatorem a zakładem dokonującym pierwszego przetworzenia, które zagwarantują jednocześnie stały rynek zbytu plantatorom i regularne zaopatrzenie zakładom przetwórczym; wypłacanie producentowi kwoty premii przez zakład przetwórczy w chwili dostawy tytoniu objętego kontraktem i odpowiadającego wymogom jakościowym, przyczynia się do wspierania plantatorów, a jednocześnie ułatwia zarządzanie systemem premii;

w celu ograniczenia produkcji tytoniu we Wspólnocie i zniechęcenia do produkcji odmian trudno zbywalnych, należy określić globalny maksymalny próg gwarancji dla Wspólnoty i dokonywać jej podziału corocznie w ramach poszczególnych progów gwarancji dla każdej grupy odmian;

w celu zapewnienia przestrzegania tych progów gwarancji konieczne jest wprowadzenie na czas ograniczony systemu kontyngentów przetworzonych; do Państw Członkowskich należy dystrybucja, w sposób tymczasowy i w granicach ustalonych progów gwarancji, kontyngentów przetworzonych pomiędzy zainteresowane zakłady, a wprowadzone w tym celu przepisy wspólnotowe będą dążyły do zapewnienia sprawiedliwego ich przyznawania, w oparciu o ilości przetworzone w przeszłości, jednak bez brania pod uwagę produktów, odnośnie do których stwierdzono nieprawidłowości; że zostaną podjęte konieczne środki, aby w późniejszym terminie umożliwić dystrybucję kontyngentów między producentami na zadowalających warunkach; Państwa Członkowskie dysponujące koniecznymi danymi będą mogły rozdzielić kontyngenty pomiędzy producentów w oparciu o wyniki osiągnięte w przeszłości;

niezbędne jest, by zakład dokonujący pierwszego przetworzenia nie zawierał kontraktu na uprawę ponad przyznane mu kontyngenty; w wyniku tego trzeba ograniczyć zwroty premii do ilości tytoniu określonych kontyngentem;

należy wprowadzić systemy premii i ograniczeń produkcji początkowo do 1997 r., aby w świetle nabytych doświadczeń wprowadzić poprawki i ewentualnie dostosować na okres późniejszy

działania ukierunkowujące produkcję mogą pomóc w ustabilizowaniu rynku tytoniu i poprawieniu jakości produkcji; specjalna pomoc umożliwi grupom producentów przyczynianie się do usprawnienia organizacji i ukierunkowania produkcji; program badawczy, finansowany przez potrącenia z premii, pozwoli na ściślejsze powiązanie produkcji tytoniu z wymogami Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego; wreszcie, konieczny jest program konwersji dla producentów tytoniu odmian Mavra, Tsebelia, Forchheimer Havanna IIc i pochodnych odmiany Geudertheimer ze względu na ich znaczenie dla gospodarki niektórych regionów Wspólnoty;

stworzenie jednolitego rynku wymaga jednolitego systemu wymiany handlowej na granicach zewnętrznych;

odstępuje się od wszelkich ograniczeń ilościowych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; jednak, aby w sytuacjach wyjątkowych nie pozostawiać rynku wspólnotowego bez środków obrony przed zakłóceniami, które mogą stąd wynikać, należy umożliwić Wspólnocie niezwłoczne podjęcie wszelkich koniecznych działań;

z powodu nieprzewidzianych okoliczności na rynku, może okazać się konieczne wprowadzenie wyjątkowych instrumentów wsparcia rynku, o których zadecyduje Komisja;

przyznanie pewnych rodzajów pomocy mogłoby zagrozić stworzeniu jednolitego rynku; w związku z tym należy doprowadzić do stosowania w sektorze tytoniu postanowień Traktatu umożliwiających ocenę pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie i zakazanie udzielania pomocy niezgodnej z zasadami wspólnego rynku;

należy przewidzieć finansową odpowiedzialność Wspólnoty za wydatki ponoszone przez Państwa Członkowskie w następstwie zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁴;

doświadczenie wykazuje, że bardziej rygorystyczne kontrole w sektorze tytoniu mają kluczowe znaczenie; we właściwych przypadkach można przyznać niektóre uprawnienia kontrolne niezależnej agencji kontroli, tak by sprostać specyficznym wymogom tego rynku;

wspólna organizacja rynku tytoniu musi uwzględniać równoległe i w odpowiedni sposób cele przewidziane w art. 39 i 110 Traktatu;

przejście od systemu wprowadzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r., dotyczącego ustanowienia wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego⁵, do systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu musi dokonać się w jak najlepszych warunkach; że w tym celu konieczne się mogą okazać instrumenty przejściowe; że ponadto nowe rozwiązania nie powinny być wdrożone w pełni do zbiorów 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wspólna organizacja rynków rolnych surowca tytoniowego obejmuje przepisy dotyczące:

- systemu premii,
- instrumentów ukierunkowania i kontroli produkcji,
- systemu wymiany handlowej z państwami trzecimi.

Obejmuje ona surowiec tytoniowy i odpady tytoniowe o numerze CN 2401.

Artykuł 2

Odmiany surowca tytoniowego zostają podzielone na następujące grupy:

⁴ Dz.U. nr L 94 z 28.4.1970, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88 (Dz.U. nr L 185 z 15.7.1998, str. 1).

⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.4.1970, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 860/92 (Dz.U. nr L 91 z 7.4.1992, str. 1).

a) flue - cured:

tytoń suszony w piecach, w których kontrolowany jest obieg powietrza, temperatura i stopień wilgotności;

b) light air - cured:

tytoń suszony powietrzem pod osłoną z uniemożliwieniem fermentacji;

c) dark air - cured:

tytoń suszony powietrzem pod osłoną z umożliwieniem rozwoju naturalnej fermentacji przed wprowadzeniem do obrotu;

d) sun cured:

tytoń suszony na słońcu;

e) fire cured:

tytoń suszony ogniowo;

f) Basma (sun - cured);

g) Katerini (sun - cured);

h) Kaba - Koulak klasyczny i odmiany podobne (sun - cured);

Odmiany należące do poszczególnych grup zostały wymienione w załączniku.

TYTUŁ I

System premii

Artykuł 3

1. Począwszy od zbiorów 1993 r. do zbiorów 1997 r. wprowadza się system premii, których wysokość jest jednolita o odniesieniu do odmian tytoniu objętych poszczególnymi grupami.

2. Tym niemniej przyznaje się dodatkową kwotę do tytoniu flue – cured, light air - cured i dark air – cured, uprawianego w Belgii, w Niemczech i we Francji. Kwota ta wynosi 50% różnicy pomiędzy premią przyznaną na tytoń zgodnie z ust. 1 a premią stosowaną w odniesieniu do zbiorów 1992 r.

3. Premia ta ma na celu zwiększenie dochodu producenta w ramach produkcji odpowiadającej potrzebom rynku oraz w celu zbytu tytoniu wyprodukowanego we Wspólnocie.

Artykuł 4

1. Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustala na każde zbiory wysokość premii i kwoty dodatkowe, uwzględniając szczególnie dotychczasowe i przewidywane możliwości zbytu poszczególnych rodzajów tytoniu w normalnych warunkach konkurencji na rynku Wspólnoty i na rynku światowym.

2. Wysokość premii jest ustalana:

- a) na kilogram liści tytoniu, które nie zostały poddane procesom pierwszego przetwarzania i uzdatniania;
- b) dla każdej grupy surowca tytoniowego .

Artykuł 5

Przyznawanie premii podlega w szczególności następującym warunkom:

- a) tytoń musi pochodzić z obszaru produkcji określonego dla poszczególnych odmian;
- b) spełnione muszą być wymogi jakościowe;
- c) liście tytoniu muszą być dostarczone przez producenta do zakładu pierwszego przetwórcy zgodnie z umową na uprawę.

Artykuł 6

1. Umowa na uprawę zawiera przynajmniej:

- zobowiązanie pierwszego przetwórcy do zapłaty producentowi, jako dodatku do ceny zakupu, kwoty równej premii w okresie dostawy za zakontraktowaną i efektywnie dostarczoną ilość;
- zobowiązanie producenta do dostarczenia do zakładu pierwszego przetwórcy surowca tytoniowego odpowiadającego wymogom jakościowym.

2. Właściwy organ dokonuje zwrotu premii pierwszemu przetwórcy, za okazaniem dowodu dostawy tytoniu i dowodu że kwota, o której mowa w ust. 1, została wypłacona.

Artykuł 7

Szczegółowe warunki stosowania niniejszego tytułu są określane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23.

Warunki te zawierają:

- oznaczenie stref produkcji dla każdej odmiany,
- wymogi jakościowe wobec dostarczonego tytoniu,

- dodatkowe informacje włączone do umowy na uprawę oraz ostateczną datę jej zawarcia,
- ewentualny wymóg przedstawienia zabezpieczenia przez pierwszego przetwórcę, jeśli występuje on o zaliczkę, jak również warunki ustanawiania i uwalniania tego zabezpieczenia
- specjalne warunki przyznawania premii, gdy kontrakt na uprawę zawierany jest z ugrupowaniem producentów,
- działania, jakie należy podjąć w przypadku nieprzestrzegania przez plantatora lub pierwszego przetwórcę obowiązków ustawowych.

TYTUŁ II

System kontroli produkcji

Artykuł 8

Całkowity maksymalny próg gwarancji dla Wspólnoty wynosi 350 000 ton liści surowca tytoniowego na jeden zbiór. Jednakże na rok 1993 ustala się ten próg na poziomie 370 000 ton.

W granicach tego progu Rada ustala corocznie, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, progi gwarancji dla poszczególnych grup odmian, uwzględniając w szczególności warunki rynkowe i społeczno - ekonomiczne oraz agronomiczne odnośnych stref produkcji.

Artykuł 9

1. W celu zapewnienia przestrzegania progów gwarancji, wprowadza się dla zbiorów od 1993 do 1997 r. system kontyngentów przetworzonych.
2. Rada, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, dokonuje dla każdego zbioru podziału ilości tytoniu dla każdej grupy odmian pomiędzy Państwa Członkowskie będące producentami tytoniu.
3. W oparciu o ilości tytoniu przyznane zgodnie z ust. 2 i nie naruszając stosowania ust. 5, Państwa Członkowskie rozdzielają kontyngenty przetwarzania na zasadzie ponadnarodowej dla zbiorów 1993 i 1994 r. pomiędzy zakłady pierwszych przetwórców proporcjonalnie do średniej ilości dostarczonej do przetwarzania w ciągu trzech lat poprzedzających ostatnie zbiory, z podziałem na grupy odmian. Jednakże w obliczeniach nie bierze się pod uwagę produkcji z 1992 r. i dostaw z niej pochodzących. Przyznanie tych kontyngentów nie ma wpływu na procedurę przyznawania kontyngentów przetwarzania dla następnych zbiorów.

Zakłady pierwszych przetwórców, które podjęły działalność po rozpoczęciu okresu wyjściowego, otrzymają ilości proporcjonalne do średniej ilości dostarczonej do przetwórstwa w okresie swojej działalności.

Dla zakładów pierwszego przetwórstwa, które podjęły działalność w roku zbiorów lub w ciągu poprzedniego roku, Państwa Członkowskie zarezerwują 2% ogólnej ilości dostępnej dla

nich według grup odmian. W ramach tego udziału te zakłady pierwszego przetwórstwa otrzymają ilości nieprzekraczające 70% ich mocy przetwórczych, pod warunkiem, że zaoferują odpowiednie gwarancje w zakresie efektywności i długoterminowej rentowności swoich zakładów.

4. Państwa Członkowskie mogą jednak rozdzielić kontyngenty bezpośrednio producentom, jeśli dysponują niezbędnymi danymi na temat produkcji wszystkich producentów za trzy lata poprzedzające ostatnie zbiory, w odniesieniu do odmian i ilości wyprodukowanych dostarczonych do zakładu przetwórczego

5. Przy dystrybucji kontyngentów, o której mowa w ust. 3 i 4, nie uwzględnia się, w szczególności przy obliczaniu produkcji wyjściowej, tych ilości surowca tytoniowego, które przekraczają maksymalne zagwarantowane ilości tytoniu stosowane w myśl rozporządzenia (EWG) nr 727/70.

W takim razie bierze się pod uwagę jedynie produkcję w granicach kontyngentu przyznanego w uwzględnianych latach.

Artykuł 10

Zakład pierwszego przetwórcy nie może zawierać umowy o uprawę lub otrzymać premii za ilości przekraczające przyznany jemu lub producentowi kontyngent.

Artykuł 11

Szczegółowe warunki stosowania niniejszego tytułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23. Zawierają one przewidziane w art. 9 ust. 5 zmiany w metodzie podziału kontyngentu oraz warunki wstępne stosowania kontyngentu na szczeblu producentów, w szczególności w odniesieniu do występujących poprzednio sytuacji.

TYTUŁ III

Instrumenty ukierunkowywania produkcji

Artykuł 12

1. W celu skoncentrowania podaży i dostosowania jej do jakościowych potrzeb rynku, przyznaje się specjalną pomoc w wysokości 10% premii, jeżeli umowy na uprawę zostaną zawarte między pierwszym przetwórcą a uznaną grupą producentów i gdy dostawy będące przedmiotem tych umów obejmują całkowitą produkcję członków tej grupy.

2. Specjalna pomoc zostaje wypłacona grupom producentów w celu polepszenia organizacji i ukierunkowania produkcji.

3. Szczegółowe warunki stosowania niniejszego artykułu są określane przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23. Warunki te obejmują w szczególności przepisy odnoszące się:

- do określenia grup producentów, które mogą skorzystać ze specjalnej pomocy,

- do warunków uznawania grup,
- do wykorzystania przyznanej pomocy specjalnej.

Artykuł 13

1. Ustanawia się Wspólnotowy fundusz na badania i informację w dziedzinie tytoniu. Fundusz finansowany jest przez potrącenie nie więcej niż 1% premii w okresie dokonywania płatności.

2. Fundusz ten finansuje i koordynuje programy badawcze i informacyjne mające na celu poprawę wiedzy na temat szkodliwych efektów wywoływanych przez tytoń, oraz odpowiednich środków zapobiegawczych i leczniczych, jak również ukierunkowanie produkcji wspólnotowej na możliwie najmniej szkodliwe odmiany i jakości tytoniu.

3. Szczegółowe warunki stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 14

Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, podejmuje decyzję o wprowadzeniu trzyletniego programu konwersji odmian Mavra, Tsebelia, Forchheimer Havanna II i pochodnych odmiany Geudertheimer na odmiany lepiej przystosowane do wymagań rynku lub na inne uprawy rolne. Program ten będzie realizowany począwszy od zbiorów 1993 r. Może on zawierać specjalne instrumenty mające na celu kompensowanie ewentualnych strat w dochodach spowodowanych konwersją.

TYTUŁ IV

Wymiana handlowa z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej lub gdzie Komisja ustanawia derogację zgodnie z procedurą określoną w art. 23, zakazuje się w handlu z państwami trzecimi:

- a) pobierania wszelkich opłat o skutku równoważnym do cła;
- b) stosowania wszelkich ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 16

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów, o których mowa w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom zapisanym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest podjęcie odpowiednich działań w handlu z państwami trzecimi, aż do zniknięcia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy własnej podejmuje decyzję o wprowadzeniu

koniecznych środków, o których Państwa Członkowskie zostają powiadomione i które zostają natychmiast zastosowane. Jeżeli do Komisji wpłynął wniosek któregoś z Państw Członkowskich, podejmuje ona decyzję w terminie dwudziestu czterech godzin od otrzymania wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może przedłożyć Radzie środki podjęte przez Komisję w terminie trzech dni roboczych od jego powiadomienia. Rada zbiera się bezzwłocznie. Może ona, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić lub uchylić dane środki.

TYTUŁ V

Postanowienia ogólne i przejściowe

Artykuł 17

W celu sprostania nieprzewidzianym okolicznościom rynkowym, możliwe jest podjęcie wyjątkowych działań wspierających, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23. Zakres i czas trwania tych działań nie mogą jednakże przekraczać tego, co ściśle konieczne dla wspomaganie rynku.

Artykuł 18

Z wyjątkiem gdy niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej, art. 92, 93 i 94 Traktatu stosuje się w odniesieniu do produkcji i handlu produktami, o których mowa w art. 1.

Artykuł 19

Wydatki poniesione na podstawie tytułów I i III uznawane są za wydatki w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie działania konieczne do zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych w sektorze surowca tytoniowego. W tym celu powiadamiają Komisję, w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszego rozporządzenia, o uregulowaniach w zakresie zarządzania i kontroli, jakie mają zamiar przyjąć. W ciągu trzech miesięcy od tego powiadomienia Komisja zatwierdza te uregulowania lub wnioskuje o poprawki. W takim wypadku Państwo Członkowskie wprowadza te poprawki przy najbliższej okazji. Państwa Członkowskie powiadamiają bezzwłocznie o wszelkich zmianach w przepisach krajowych Komisję, która bada je zgodnie z tą samą procedurą.

2. Każde Państwo Członkowskie będące producentem tytoniu tworzy, zgodnie ze swym systemem prawnym, specjalną agencję mającą przeprowadzać niektóre kontrole w ramach wspólnotowego systemu w zakresie tytoniu. Jednakże Państwa Członkowskie, których próg gwarancji zgodnie z art. 9 ust. 2, wynosi mniej niż 45 000 ton, mogą podjąć decyzję o nie tworzeniu takiej agencji.

3. Agencja dysponuje pełną niezależnością administracyjną. Dane Państwo Członkowskie nadaje jej wszelkie uprawnienia konieczne do wypełnienia przydzielonych jej zadań.

Składa się ona z urzędników, których liczba i poziom wykształcenia są właściwe dla realizacji wyżej wymienionych zadań.

4. Przed rozpoczęciem każdego roku gospodarczego, dane Państwo Członkowskie, na wniosek agencji, ustanawia przypuszczalny budżet i program działalności mający zapewnić prawidłowe stosowanie systemu premii. Państwa Członkowskie przekazują ten budżet i program do Komisji. Komisja może zażądać od Państwa Członkowskiego, bez naruszania jego uprawnień, wszelkich zmian w projekcie budżetu lub planie pracy, które uzna za korzystne.

Osoby desygnowane przez Komisję mogą w każdej chwili monitorować wszelką działalność prowadzoną przez agencję.

Agencja przedstawia Państwom Członkowskim i Komisji regularne raporty z wykonywanej działalności. W raportach muszą być zaznaczone jakiegokolwiek ze stwierdzonych trudności i, jeżeli właściwe, podane sugestie dotyczące poprawy systemu kontroli.

5. Faktyczne wydatki agencji zostają pokryte w 50% z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich, a w pozostałej części są finansowane przez dane Państwo Członkowskie.

6. Komisja podejmuje decyzję o rocznej sumie faktycznych wydatków, o których mowa w ust. 5, w oparciu o wskazówki dostarczone przez Państwa Członkowskie, których to dotyczy. Kwota ta zostaje przyznana po stwierdzeniu przez Komisję, że agencja została utworzona i wypełnia przypisane jej zadania. W celu ułatwienia stworzenia i funkcjonowania agencji kwota, o której jest mowa powyżej, może być wypłacana w ciągu roku ratami, w oparciu o roczny budżet agencji sporządzony w uzgodnieniu z Państwem Członkowskim i Komisją przez koniec października każdego następnego roku.

7. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do tego, by urzędnicy kontrolujący wyznaczeni w myśl ust. 2-4:

- mieli dostęp do pomieszczeń służących do produkcji, przetwórstwa i wprowadzenia do obrotu,
- mogli zapoznać się z danymi księgowymi i innymi dokumentami przydatnymi w kontroli i sporządzić kopie lub wyciągi,
- mogli poprosić o wszelkie przydatne informacje.

8. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23, przyjmuje zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe warunki przekazywania i rozpowszechniania tych danych zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 22

Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. tytoniu, zwany dalej „Komitetem”, złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Artykuł 23

1. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wyraża opinię w terminie, który ustala przewodniczący, w zależności od pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do decyzji, które Rada podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie podlegają ważeniu zgodnie z tym artykułem. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

2. Komisja przyjmuje środki, które zostają natychmiast zastosowane. Jednak jeżeli nie są one zgodne z opinią wydaną przez Komitet, Komisja powiadamia o nich Radę. W takim przypadku Komisja może odłożyć stosowanie środków, które przyjęła, maksymalnie o miesiąc, licząc od daty powiadomienia Rady.

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć odmienną decyzję w terminie przewidzianym w poprzednim ustępie.

Artykuł 24

Komitet może rozpatrzyć każdą inną sprawę zgłoszoną przez swego przewodniczącego z jego inicjatywy bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie stosuje się przy równoczesnym i odpowiednim uwzględnieniu celów zawartych w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 26

Do dnia 1 kwietnia 1996 r. Komisja przedstawi Radzie wniosek dotyczący systemów przewidzianych w tytułach I i II, które będą stosowane począwszy od zbiorów 1998 r. W sprawie tego wniosku Rada stanowi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 27

Jeśli konieczne jest wprowadzenie środków przejściowych w celu ułatwienia przejścia od systemu ustanowionego rozporządzeniem (EWG) nr 727/70 do systemu przewidzianego niniejszym rozporządzeniem, środki takie zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 28

Począwszy od zbiorów 1993 r. rozporządzenie (EWG) nr 727/70 traci moc.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów 1993 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlino MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

PODZIAŁ RODZAJÓW TYTONIU NA GRUPY TYTONIOWE

I. FLUE CURED	Beneventano
Brasile Selvaggio i podobne gatunki
Fermentierter Burley
Havanna
Virginia
Virginia D i jego hybrydy
Bright	
II. LIGHT AIR CURED	IV. FIRE CURED
Burley
Badischer Burley i jego hybrydy
Maryland	Kentucky i jego hybrydy
Moro di Cori
Salento
III. DARK AIR CURED	V. SUN CURED
Badischer Geudertheimer, Pereg, Korso
Paraguay i jego hybrydy
Dragon vert i jego hybrydy
Philippin
Petit Grammont (Flobecq)
Semois
Appelterre
Nijkerk
Misionero i jego hybrydy
Rio Grande i jego hybrydy
Forchheimer Havanna Iic
Nostrano del Brenta
Resistente 142
Gojano
Hybryden Geudertheimer
Hybrydy Geudertheimer	Xanti-Yaka
Perustitza
Samsun
Erzegovina i podobne gatunki
Myrodata Smyrnis, Trapezous i Phi I
Kaba Koulak (nieklasyczny)
Tsebelia
Mavra
	VI. Basmas
	VII. Katerini i podobne gatunki
	VIII. Klasyczny Kaba Koulak
	Elassona
Myrodata Agrinion
Zichnomyrodata

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 711/95

z dnia 27 marca 1995 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 2075/92³ ustanawia środki orientacji i limit produkcji surowca tytoniowego; z uwagi na zdobyte doświadczenia powinno się dokonać zmian w tym rozporządzeniu w celu lepszej orientacji produkcji;

ostatecznie cała premia musi zostać wypłacona plantatorom; Państwa Członkowskie, które się na to zdecydowały powinny mieć możliwość wypłacania premii bezpośrednio plantatorom;

produkowane ilości oraz fakt kwalifikowania się do premii musi być ustalony w odniesieniu do każdego plantatora; Państwa Członkowskie powinny rozdzielić kwoty produkcyjne między zainteresowanych plantatorów, z zastrzeżeniem ustalonych progów gwarancyjnych, celu reguł wspólnotowych ustanowionych dla zapewnienia sprawiedliwego rozdzielenia kwot na podstawie ilości dostarczanych w przeszłości z pominięciem skrajnie niskich lub wysokich danych liczbowych o wielkości produkcji;

tytoń produkowany przez plantatorów w ilościach przekraczających kwoty nie może dawać podstaw do przyznania premii; należy uwzględnić możliwość niezamierzonej nadprodukcji, zainteresowanym stronom należy umożliwić przeniesienie tych nadwyżek, w pewnych granicach, na następne zbiory, pod warunkiem, że połączone kwoty za zbiory w obydwu latach nie są przekroczone;

Państwa Członkowskie, które są w stanie tak uczynić, powinny mieć zezwolenie na wypłacenie premii bezpośrednio plantatorom począwszy od zbiorów w 1994 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹Dz.U. nr C 46 z 23.02.1995, str. 6.

²Opinia wydana dnia 17 marca 1995 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³Dz.U. nr L 215 z 30.07.1992, str. 70.

W rozporządzeniu 2075/92 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Umowy kontraktacji obejmują:

- zobowiązanie pierwszego przetwórcy do zapłaty plantatorowi ceny zakupu oraz, tam, gdzie właściwy organ Państwa Członkowskiego nie wypłaca premii bezpośrednio plantatorowi, sumy równej premii za zakontraktowaną i faktycznie dostarczoną ilość,
- zobowiązanie plantatora dostarczenia surowca tytoniowego spełniającego wymogi jakości ustanowione w umowie do zakładu pierwszego przetwórcy.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego wypłaca premię plantatorowi po przedstawieniu dokumentu dostawy tytoniu lub też zwraca premię pierwszemu przetwórcy, kiedy ten ostatni wypłacił plantatorowi sumę równą premii po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego dostawę tytoniu przed plantatora oraz wypłaceniu mu sumy określonej w ust. 1.”

2. W art. 7 tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„- ewentualny wymóg pierwszych przetwórców lub plantatorów dostarczenia zabezpieczenia oraz warunków, co do złożenia i zwolnienia zabezpieczenia w przypadku wnioskowania o zaliczkę.”.

3. Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. W celu zapewnienia przestrzegania progów gwarancji, stosuje się system kwot produkcyjnych do zbiorów w latach 1995, 1996 i 1997.

2. Rada, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, dokonuje dla każdego zbioru podziału ilości dla każdej grupy odmian między Państwa Członkowskie będące producentami.

3. Na podstawie ilości przyznanych w myśl ust. 2 i bez uszczerbku dla stosowania ust. 4, Państwa Członkowskie rozdzielają kwoty produkcyjne między plantatorów proporcjonalnie do średnich ilości dostarczonych do przetwórstwa w ciągu trzech lat poprzedzających rok ostatnich zbiorów, z podziałem na grupy odmian. Jednakże produkcja w 1992 r. oraz dostawy ze zbiorów tego roku nie są uwzględniane; zostaną one zastąpione dostawami z czwartego roku poprzedzającego rok ostatnich zbiorów. Taki rozdział kwot nie ma wpływu na procedurę przyznawania kwot produkcyjnych dla następujących zbiorów.

4. Przy rozdzielaniu kwoty zgodnie z przepisami ust. 3 przy obliczaniu produkcji odniesienia nie uwzględnia się w szczególności ilości surowca tytoniowego

produkowanego powyżej maksymalnej gwarantowanej ilości stosowanej zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 727/70.

Tam, gdzie to stosowne, uwzględnia się jedynie produkcję w ramach kwot przyznanych w latach, które bierze się pod uwagę”.

4. Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Nie można przyznać premii w odniesieniu do ilości produkowanych ponad kwoty przyznane plantatorowi.

2. Bez względu na ust. 1, plantatorzy mogą dostarczyć nadwyżki produkcji stanowiące do 10% ich kwot dla każdej grupy odmian, przy czym nadwyżka ta kwalifikuje się do premii przyznawanej w odniesieniu do następnych zbiorów pod warunkiem, że w czasie następnych zbiorów zainteresowana strona zmniejsza swoją produkcję o taką samą ilość tak, aby połączone kwoty za zbiory obu tych lat nie zostały przekroczone.”

5. Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego tytułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zawierają one w szczególności dostosowania metody rozdzielania kwot przewidzianej w art. 9 ust. 4.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbioru w 1995 r., z wyjątkiem art. 1 ust. 1 i art. 4, który stosuje się od zbioru w 1994 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 marca 1995 r.

W imieniu Rady

J. PUECH

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94

z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennych opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków; stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).

² Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów³;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalanie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w

³ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15).

przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady; w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r.⁴;

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵;

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądanym jest ujednoczenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

⁴ Dz.U. nr L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przestawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66⁶, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93⁷.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które

⁶ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁷ Dz.U. nr L 318 z 20.12.1993, str. 18.

przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

a) art. 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;

c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się:

~ od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI,

~ od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV,

~ od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;

d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIELEĆCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I **ZBOŻA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 1).*

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II *Artykuł 9*

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55%, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są

cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku,

dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczególne zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla

podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ust. 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art.

43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie

z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
2306 90 91	- - - z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II
RYŻ

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 7).*

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu

zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:

a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i

- 88% w przypadku ryżu japonica,

i pomniejszonej o cenę importową; oraz

b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego

procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:

- a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
- b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria rozróżniania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:
 - a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
 - b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
 - c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
 - d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
 - e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:
 - a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty,
 - b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
 - c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.
6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.
7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu

odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ust. 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca

każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągną poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b. Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i
- 88% w przypadku ryżu japonica.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonych wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych

tygodni warunek określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty;
 - cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczególne:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególne potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i

trzecim tego ustępu,

- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 20).*

Skreśla się art. 3.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 30).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. nr 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III
SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. nr L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. nr L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK IV
CUKIER

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. nr L 22 z 27.1.1994, str. 7).*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości

lub w części stosowanie należności celnych przywózowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywózowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

- cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdego 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku, gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do

przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegółowe zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalenia tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:

- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tirecie pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
- notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
- ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji,

b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w

oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie,

- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;

- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;

- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekraczać 92% refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
- w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się

przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;

- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywożonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaży melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywożonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszono okresowe ustalanie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetwarzaniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
 - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
 - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10% ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10% ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na

wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywozowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2,
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzje Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. nr L 89 z 10.4.1968, str. 3).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. nr L 167 z 26.6.1976, str. 13).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. nr L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. nr L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V
OLEJE I TŁUSZCZE

I. *Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. nr L 285 z 20.11.1993, str. 9).*

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I
Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 230690 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywozowej, jeśli

zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywózowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywózowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Za wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
 - na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
 - na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
 - a) uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
 - b) sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
 - c) najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
 - d) koszty wysyłki na rynku światowym;
 - e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
 - f) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
 - a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
 - b) w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.

8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym..

Artykuł 3b

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę

rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Art. 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.

4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosownie, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wyłoków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wyłoków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

5. Art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji

produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywózowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym;
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

6. Art. 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. nr L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. nr L 3 z 7.1.1969, str.

2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. nr L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. nr L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. nr L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. nr L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. nr 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI
LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. nr L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion

określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyzja co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII
PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. nr L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Art. 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:
 - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
 - b) okres ważności pozwolenia; oraz
 - c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zaplaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
 - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do

wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
 - a) cen na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
 - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
 - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów

przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15%, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między podażą i popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa

Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. nr L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. nr L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. nr L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. nr L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII
WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).*

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z

art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)

- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202

20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczono i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. nr L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX
MIĘSO BARANIE I KOZIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 30).*

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większość kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18. 10.1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. nr L 373 z 31. 12.1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 348 z 24.12.1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X
WIEPRZOWINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12).*

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tuzs wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu

wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są

ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
- b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 46).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282

z 1.11.1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI
MIĘSO DROBIOWE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 52 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywózowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitygo, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z

procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może

decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282*

z 1.11.1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1 11.1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII
JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 152 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie

Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej

Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”),

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
- cen produktów sektora jaj na rynku światowym,

b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie,

b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich,
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1,

powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów:”

2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75”.

3. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego otworzenie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

5. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII
OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałyby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach..

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych ceł przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami

przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania

dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
 - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- b) koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- c) ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego

rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 318 z 18.12.1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. nr L 266 z 14.11.1972, str. 7)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 291 z 28.12.1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. nr L 366 z 29.12.1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV
OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. nr L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1994, str. 13)*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,

- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach bezpośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

- 1% ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,
- odpowiednio 3, 6 i 9% ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy

między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady

przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1,
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701,
- glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,

- izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 i izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
- syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca

przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
- cen dominujących w handlu międzynarodowym;

b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące

elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
 - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
 - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
 - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
 - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
 - dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.

3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktom przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego zużytą w procesie wytwarzania.

Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13. ust. 1 lit. b).

5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:

- a) wspólnotowego pochodzenia,
- b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywózowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera, że:
 - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
 - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywózowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywózowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywózowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35% dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonemu o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa

Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. nr L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. nr L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.9.1990, str. 3)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV
BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Art. 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) „tradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako „tradycyjne banany z AKP”.
 - b) „nietradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako „banany nietradycyjne”.
 - c) „przywóz z państw trzecich spoza AKP” oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako „banany z państw trzecich”.
 - d) „banany ze Wspólnoty” oznaczają banany produkowane we Wspólnocie.
 - e) „rynek” i „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu.
3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przepadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30

listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.

3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.

4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”

5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,
- środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”

6. Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa

Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI
WINO

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42)*

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz,
- b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy

zastosowaniu ryczałtowej wartości przywózowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywózowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywózowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywózowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywózowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji

dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
 - cen rynku światowego na te produkty,
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia,
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu,
- e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty,
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa

trzeciego,

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.

6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować

odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw,
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanych z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ust. 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak „w rodzaju”, „typu”, „w stylu” „naśladownictwo” lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, „oznaczenie geograficzne” przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ust. 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 67)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. nr L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII
TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz. U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„Tytuł IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XVIII
CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz. U. nr L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15 a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XIX

**ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE,
KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE**

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. nr L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. nr L 336 z 20.11.1992, str. 1).*

Art. 8-10 otrzymują brzmienie:

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. nr L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

**ZAŁĄCZNIK XX
NASIONA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. nr L 303 z 10.12.1993, str. 9).*

1. Art. 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się art. 8a.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. nr L 171 z 28.6.1986, str. 3).

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI
PRZEPISY RÓŻNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. nr L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. nr L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII
REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny”.

3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 415/96

z dnia 4 marca 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego oraz ustalające progi gwarantowane dla tytoniu w liściach według grup odmian dla zbiorów 1996 i 1997 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, w szczególności jego art. 8 akapit drugi, i art. 9 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji²,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 8 akapit drugi i art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 przewidują rozdział między Państwa Członkowskie gwarantowanych progów dla każdej grupy odmian; poziom tych progów powinien zostać ustalony dla zbiorów 1996 i 1997 r. ze szczególnym uwzględnieniem warunków rynkowych oraz warunków społeczno - ekonomicznych i agronomicznych na danych obszarach produkcyjnych; ustalenia takie powinny wejść w życie w odpowiednim czasie, aby umożliwić producentom zaplanowanie swojej produkcji przed tymi zbiorami;

dla niektórych odmian ilości gwarantowanych progów mogą nadal pozostać do dyspozycji po zakończeniu rozdzielania środków zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92; z jednej strony progi gwarantowane dla innych grup odmian mogą okazać się niewystarczające, aby zaspokoić całkowicie zapotrzebowanie rynku; dlatego powinny zostać ustanowione przepisy, aby Państwa Członkowskie mogły przenosić ilości progów gwarantowanego z jednej grupy odmian do innej, przy zapewnieniu że zwiększenie progów gwarantowanego dla jednej grupy odmian w wyniku transferu nie powoduje powstania dodatkowych wydatków dla Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR); dlatego rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 powinno zostać zmienione,

¹ Dz.U. nr L 215 z 30.07.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 711/95 (Dz.U. nr L 73 z 1.04.1995, str. 13).

² Dz.U. nr C 30 z 3.02.1996, str. 6.

³ Opinia wydana dnia 16 lutego 1996 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Opinia wydana dnia 29 lutego 1996 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla zbiorów 1996 i 1997 r. gwarantowanymi progami, określonymi w art. 8 i 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 według grup odmian oraz Państw Członkowskich są progi ustalone w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 wprowadza się następujące zmiany:

1. w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. Na podstawie ilości przyznanych zgodnie z ust. 2 oraz bez uszczerbku dla stosowania ust. 4 i 5, Państwa Członkowskie rozdzielają kwoty produkcyjne między producentów proporcjonalnie do średnich ilości dostarczonych do przetwórstwa w okresie trzech lat poprzedzających rok ostatnich zbiorów z podziałem według grupy odmian.”

2. dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Przed upływem terminu ustanowionego dla zawierania umów kontraktacji, Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione do przeniesienia nadal dostępnych ilości progów gwarantowanych pozostających po rozdzieleniu kwot zgodnie z ust. 3 do innej grupy odmian.

Z zastrzeżeniem stosowania akapitu trzeciego, redukcja ilości progów o jedną tonę dla jednej grupy odmian powoduje zwiększenie wielkości dla innej grupy odmian maksymalnie o jedną tonę.

Przekazanie ilości progów gwarantowanych z jednej grupy odmian do innej nie może powodować powstania dodatkowych wydatków dla EFOGR.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Obejmują one definicję ilości, określonych w akapicie pierwszym.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 marca 1996 r.

W imieniu Rady

P. BARATTA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

GWARANTOWANE WIELKOŚCI PROGOWE NA ROK 1996 ORAZ 1997

	I Suszony ogniowo - rurowo	II Jasny suszony powietrznie	III Ciemny suszony powietrznie	IV Suszony ogniowo	V Suszony na słońcu	Pozostałe			Łącznie
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Koulak	
Włochy	48 000	46 500	17 900	6 900	13 500				132 800
Grecja	30 700	12 400			15 700	26 100	22 500	19 550	126 700
Hiszpania	29 000	2 470	10 800	30					42 300
Portugalia	5 500	1 200							6 700
Francja	9 000	6 600	12 000						27 600
Niemcy	3 000	4 500	4 500						12 000
Belgia		200	1 700						1 900
Austria	30	470	100						600
	125 230	74 340	47 000	6 930	29 200	26 100	22 250	19 550	350 600

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1636/98

z dnia 20 lipca 1998 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92³ wymaga, aby Komisja złożyła wnioski na temat ustaleń dotyczących premii i kwot regulujących organizację rynku surowca tytoniowego;
- (2) obecna sytuacja rynkowa charakteryzuje się nierównowagą podaży i popytu, głównie ze względu na niską jakość wspólnotowej produkcji; sytuacja ta wymaga gruntownej reformy sektora w celu poprawy jego pozycji gospodarczej; taka reforma musi pociągać za sobą zróżnicowanie pomocy wspólnotowej stosownie do jakości produktu, większą elastyczność i uproszczenie procesu ustalania kwot, surowsze procedury kontrolne oraz poprawę przestrzegania wymogów zdrowia publicznego i ochrony środowiska naturalnego;
- (3) należy zwiększyć premie za tytoń suszony ogniowo-rurowo, jasny suszony powietrznie i ciemny suszony powietrznie uprawiany w Belgii, Niemczech, Francji i Austrii; Rada zredukuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu gwarantowane progi tych Państw Członkowskich w celu zapewnienia utrzymania neutralności budżetowej;
- (4) aby zachęcić do poprawy jakości i wartości produkcji wspólnotowej, a jednocześnie udzielać wsparcia na rzecz dochodów producentów, wypłata części premii powinna być związana z wartością wyprodukowanego tytoniu; zakres tego zróżnicowania może być różny w zależności od odmiany i Państwa Członkowskiego, w którym tytoń jest uprawiany; jeżeli zróżnicowanie to ma być efektywne, to powinno odnosić się do niektórych przedziałów; biorąc pod uwagę dużą ilość wprowadzonych zmian, powinien zostać ustanowiony okres przejściowy; system ten powinien zostać utworzony w ramach grup producentów, pozwalając jednocześnie na porównanie cen rynkowych uzyskanych

¹ Dz.U. C 108 z 7.4.1998, str. 87.

² Dz.U. C 210 z 6.7.1998.

³ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2595/97 (Dz.U. L 351 z 23.12.1997, str. 11).

przez producentów indywidualnych;

- (5) istotne jest wzmocnienie procedur kontrolnych w sektorze tytoniu; definicje „producenta”, „pierwszego przetwórcy” oraz „wstępnego przetwarzania” powinny zostać uszczegółowione, a agencje kontrolne powinny mieć dostęp do wszelkich informacji koniecznych dla ich zadania;
- (6) powinien zostać utworzony system licytacji umów kontraktacji, tak aby ceny umowne tytoniu prawdziwie odzwierciedlały warunki rynkowe; system ten powinien być fakultatywny dla Państw Członkowskich, w celu uwzględnienia ich różnych struktur;
- (7) uczestnicząc w ustalaniu ceny zakupu dostarczonego tytoniu przetwórcą odgrywa główną rolę w określaniu premii, która ma być płacona indywidualnemu producentowi; pierwsi przetwórcy bezpośrednio korzystają z pomocy wspólnotowej poprzez nabycie produktu subsydiowanego; organy krajowe powinny mieć możliwość podejmowania właściwych działań przeciw pierwszym przetwórcom nie stosującym się do reguł wspólnotowych; w tym celu jedynie zatwierdzeni pierwsi przetwórcy powinni być w stanie podpisywać umowy kontraktacji, przy czym zatwierdzenie jest wycofywane w przypadku niezgodności;
- (8) w celu uproszczenia zarządzania sektorem, grupy producentów powinny stać się odpowiedzialne za wypłatę zmiennej części premii na rzecz producentów i za przydzielanie kwot produkcyjnych swym członkom;
- (9) w celu poprawy struktur produkcyjnych powinno się zezwolić na przenoszenie kwot produkcyjnych między producentami; należy wprowadzić ustalenia dotyczące wykupu kwot produkcyjnych, aby pomóc producentom, którzy chcą opuścić sektor lecz nie znajdują nabywców na swe kwoty;
- (10) istotne jest, aby należyście uwzględniać wymogi zdrowia publicznego i ochrony środowiska; w tym celu potrącenie premii finansującej wspólnotowy fundusz na rzecz badań i informacji w sektorze tytoniowym powinno zostać podwojone, a specjalna pomoc powinna być wykorzystana nie tylko aby pomóc grupom producentów na sprawowanie nowych funkcji zarządzania, lecz również aby finansować działania mające na celu poprawę ochrony środowiska naturalnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2075/92 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Poczynając od zbiorów 1999 r. stosuje się system premii do tytoniu, jej wysokość zostaje ustalona dla wszystkich odmian tytoniu wskazanych w każdej z różnych grup.

2. Jednakże przyznaje się dodatkową kwotę do tytoniu suszonego ogniowo-rurowo, jasnego suszonego powietrznie i ciemnego suszonego powietrznie uprawianego w Austrii, w Belgii, we Francji i w Niemczech. Kwota ta wynosi 65% różnicy między

premią przyznaną dla tego tytoniu zgodnie z ust. 1 a premią stosowaną do zbiorów 1992 r.”

2. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

1. Premia składa się z części stałej, części zmiennej i specjalnej pomocy.
2. Zmienna część premii stanowi 30-45% całkowitej premii. Jest wprowadzana etapami aż do zbiorów 2001 r. Może być dostosowywana w określonym przedziale w zależności od grupy odmian i Państwa Członkowskiego.
3. Stała część premii jest wypłacana albo grupom producentów w celu jej rozprowadzenia wśród członków grupy, albo indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy.
4. Zmienna część premii jest wypłacana grupom producentów w celu rozprowadzenia każdemu członkowi proporcjonalnie do ceny zakupu płaconej przez pierwszego przetwórcę za jego uprawy.
5. Specjalna pomoc, nieprzekraczająca 2% premii całkowitej, jest wypłacana na rzecz grup producentów.”;

3. Art. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

1. Umowy kontraktacji są zawierane między pierwszym przetwórcą tytoniu a grupami producentów lub indywidualnymi producentami, którzy nie są członkami grupy.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia:
 - wyrażenie „producent” oznacza indywidualnych producentów, którzy nie są członkami grupy, indywidualnych producentów, którzy są członkami grupy lub grupy producentów, z których wszyscy dostarczają surowiec tytoniowy do pierwszego przetwórcy w ramach umowy kontraktacji,
 - „pierwszy przetwórcza” oznacza wszelkie zatwierdzone osoby fizyczne lub prawne, które dokonują wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego poprzez kierowanie - we własnym imieniu i na własny rachunek - jednym lub więcej zakładów wstępnego przetwarzania tytoniu odpowiednio wyposażonych w tym celu,
 - „pierwsze przetwarzanie” oznacza przetwarzanie surowca tytoniowego dostarczonego przez producenta na stabilny, nadający się do składowania produkt, ułożony w jednolitych balach o jakości spełniającej wymagania końcowego użytkownika (producenta).

3. Umowy kontraktacji obejmują:

- zobowiązanie pierwszego przetwórcy do zapłacenia producentowi ceny zakupu zgodnie z klasą jakości,
- zobowiązanie producenta do dostarczenia pierwszemu przetwórcy surowca tytoniowego spełniającego wymogi jakości określone w umowie.

4. Właściwy organ Państwa Członkowskiego wypłaci po przedłożeniu dowodu dostawy tytoniu i zapłacie ceny określonej w ust. 3 tiret pierwsze:

- stałą część premii grupie producentów lub indywidualnemu producentowi, który nie jest członkiem grupy,
- zmienną część premii oraz pomoc specjalną grupie producentów.

Jednakże przejściowo i w okresie nieprzekraczającym dwóch zbiorów, premia może być wypłacana poprzez pośrednika pierwszego przetwórcy.

5. Państwo Członkowskie może, jeśli umożliwiają mu to jego struktury, stosować system licytacji umów kontraktacji obejmujący wszystkie umowy określone w ust. 1, które zostały zawarte przed datą rozpoczęcia dostaw tytoniu.

Artykuł 7

Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Ich zakres obejmuje:

- wyznaczenie stref produkcyjnych dla każdej odmiany,
- wymogi jakości dostarczanego tytoniu,
- inne szczegóły umów kontraktacji oraz termin ich zawarcia,
- wszelkie wymogi dotyczące wniesienia zabezpieczenia przez producentów ubiegających się o zaliczkę oraz warunki jego dostarczenia i zwolnienia,
- określenie zmiennej części premii,
- szczegółowe warunki premii do umów kontraktacji zawartych z grupami producentów,
- działania, które mają być podjęte, jeśli producent lub pierwszy przetwórca nie spełni swych zobowiązań,
- system licytacji umów kontraktacji obejmujący opcję dopasowania ofert dla pierwszego nabywcy.”;

4. Art. 8-14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 8

Ustanawia się maksymalny całkowity gwarantowany próg dla Wspólnoty w wysokości 350 600 ton surowca tytoniowego w liściach na jeden zbiór.

W ramach tej wielkości Rada ustanawia indywidualne gwarantowane progi dla każdej grupy odmian dla trzech kolejnych zbiorów, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 9

1. W celu zapewnienia przestrzegania gwarantowanych progów nakładane są kwoty produkcyjne.

2. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przydziela dostępne ilości dla każdej grupy odmian Państwom Członkowskim na trzy kolejne zbiory.

3. Na podstawie ilości ustanowionych zgodnie z ust. 2 oraz bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 Państwa Członkowskie przydzielają kwoty produkcyjne producentom indywidualnym, którzy nie są członkami grup producentów i grupom producentów - proporcjonalnie do średniej ilości tytoniu z poszczególnych grup odmian dostarczonych w celu przetworzenia przez każdego indywidualnego producenta w ciągu trzech lat poprzedzających ostatni zbiór.

4. Przed upływem ostatecznego terminu zawarcia umów kontraktacji Państwa Członkowskie mogą być uprawnione do przeniesienia części swoich przydziałów progów gwarantowanych do innych grup odmian, zgodnie z ust. 3.

Z zastrzeżeniem trzeciego akapitu, jednotonowa redukcja przydziału dla jednej grupy odmian powoduje zwiększenie, o co najwyżej jedną tonę, przydziału dla innej grupy odmian.

Żadne przeniesienie części przydzielonych progów gwarantowanych z jednej grupy odmian do drugiej nie może spowodować dodatkowych kosztów dla EFOGR.

Ilości, na których przeniesienie zezwala się, są określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

5. Tworzy się krajowe rezerwy kwot, których reguły działania przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 10

1. Nie przyznaje się premii dla jakichkolwiek ilości przekraczających kwoty producenta.

2. Bez względu na ust. 1, producent może dostarczyć nadwyżkę produkcji do 10%

swej kwoty dla każdej grupy odmian, przy czym nadwyżka ta kwalifikuje się do premii przyznanej dla następnych zbiorów pod warunkiem, że producent ten zmniejszy odpowiednio swoją produkcję na te zbiory tak, aby stosowana była połączona kwota dla obu zbiorów.

3. Państwa Członkowskie przechowują dokładne dane dotyczące produkcji wszystkich producentów indywidualnych tak, aby w razie potrzeby kwoty produkcyjne mogły zostać im przydzielone.

4. Kwoty produkcyjne mogą być przenoszone między poszczególnymi producentami w tym samym Państwie Członkowskim.

Artykuł 11

Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

TYTUŁ III

Środki na rzecz przekształcenia produkcji

Artykuł 12

Pomoc specjalna określona w art. 4a jest wypłacana grupom producentów w celu poprawy środowiska naturalnego, podniesienia jakości produkcji, wzmocnienia zarządzania i zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi w ramach grupy.

Artykuł 13

1. Tworzy się Wspólnotowy Fundusz Tytoniowy finansowany poprzez potrącenie 2% premii.
2. Ze środków funduszu finansuje się działania w następujących dziedzinach:
 - a) zwalczanie palenia tytoniu, w szczególności informowanie opinii publicznej o niebezpieczeństwach związanych z konsumpcją tytoniu,
 - b) - badania w celu tworzenia lub rozwijania nowych odmian i metod uprawy, w wyniku których zmniejszy się niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi i które są lepiej dostosowane do warunków rynkowych oraz bardziej przyjazne dla środowiska naturalnego,
- tworzenie lub rozwijanie alternatywnego wykorzystywania surowca tytoniowego,
 - c) badania możliwości przechodzenia producentów surowca tytoniowego na uprawę innych roślin lub inną działalność,
 - d) upowszechnianie wyników uzyskanych w powyższych dziedzinach wśród władz krajowych i zainteresowanych sektorów.

Artykuł 14

1. Aby ułatwić indywidualnym producentom dobrowolne odchodzenie z sektora, tworzy się program wykupu kwot wraz z równoległą redukcją gwarantowanych progów określonych w art. 8.

2. Programy dotyczące rozwoju obszarów wiejskich w celu przekształcania regionów uprawy tytoniu doświadczających trudności na inną działalność mogą być wprowadzane w ramach wspólnotowej polityki strukturalnej.”;

5. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te obejmują:

- ustalanie kwoty specjalnej pomocy,
- określenie grup producentów uprawnionych do specjalnej pomocy,
- warunki uznawania grup,
- wykorzystanie specjalnej pomocy, w szczególności jej podział na cele określone w art. 12 ust. 1,
- ustalenie poziomu ceny wykupu kwot, który nie powinien zachęcać do nadmiernego odpływu producentów z sektora,
- definicję, na podstawie propozycji Państwa Członkowskiego, wrażliwych obszarów produkcji i/lub grup odmian o wysokiej jakości wyłączonych z systemu wykupu kwot, które nie mogą dotyczyć więcej niż 25% gwarantowanego progu każdego Państwa Członkowskiego,
- definicję okresu nieprzekraczającego czterech miesięcy między zamiarem sprzedaży kwot przez indywidualnego producenta a faktycznym wykupem; w tym okresie Państwo Członkowskie ogłasza publicznie zamiar sprzedaży tak, aby inni producenci mogli kupić kwoty zanim zostaną one faktycznie wykupione.”;

6. nagłówek tytułu V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V

Środki kontroli”;

7. Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 17*

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia i weryfikacji przestrzegania przepisów wspólnotowych dotyczących surowca tytoniowego.

2. Państwa Członkowskie wprowadzają uzgodnienia dotyczące przyznawania uprawnień pierwszym przetwórcom w celu podpisywania umów kontraktacji.

3. Uprawnienie jest wycofywane przez Państwo Członkowskie, jeśli przetwórcą celowo lub w wyniku poważnego zaniedbania nie spełnia przepisów wspólnotowych dotyczących surowca tytoniowego.

4. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne działania, aby ich organy kontrolne były w stanie weryfikować zgodność z przepisami wspólnotowymi w szczególności, aby:

- miały dostęp do pomieszczeń produkcyjnych i przetwórczych,
- mogły zapoznawać się z rachunkowością pierwszych przetwórców i ewidencją towarową oraz innymi istotnymi dokumentami oraz sporządzać ich kopie i wyciągi,
- były w stanie uzyskiwać wszelkie istotne informacje, w szczególności w celu sprawdzenia, czy dostarczony tytoń został faktycznie przetworzony,
- uzyskiwały dokładne dane liczbowe dotyczące ilości oraz ceny zakupu produkcji wszystkich indywidualnych producentów,
- sprawdzały jakość tytoniu i zapłatę ceny zakupu indywidualnemu producentowi indywidualnemu przez przetwórcę,
- sprawdzały corocznie powierzchnie nasadzeń przez producentów indywidualnych.

5. Zasady stosowania przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.”;

8. po art. 17 dodaje się tytuł w brzmieniu:

„TYTUŁ VI

Przepisy ogólne i przejściowe”;

9. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 20*

W nieprzewidywalnych okolicznościach mogą być podejmowane wyjątkowe środki wspierania rynku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Ich zakres i czas trwania są ściśle ograniczone do tego, co jest konieczne w celu wsparcia rynku”;

10. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Przed dniem 1 kwietnia 2002 r. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat funkcjonowania wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego.”;

11. w art. 27 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Jeżeli środki przejściowe okażą się konieczne w celu ułatwienia stosowania zmian do niniejszego rozporządzenia wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 1636/98^{*}, środki takie przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

^{*}Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 23.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów 1999 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lipca 1998 r.

W imieniu Rady

W. MOLTERER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 660/1999

z dnia 22 marca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 i ustalające premie oraz progi gwarancji dla tytoniu w liściach z podziałem na grupy odmian i Państwa Członkowskie dla zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, w szczególności jego art. 4 ust. 1, art. 8 i art. 9. ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji²,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

dodatkowa kwota przyznawana jest do tytoniu suszonego ogniowo, tytoniu jasnego suszonego powietrznie oraz tytoniu ciemnego suszonego powietrznie, uprawianego w Austrii, w Belgii, we Francji i w Niemczech; Rada zdecydowała podnieść tę kwotę z 50% do 65% różnicy w stosunku do zbiorów 1992 r.; podwyżka ta ma być obliczona na podstawie różnicy między premią przyznaną na te rodzaje tytoniu dla zbiorów z 1998 r., a premią stosowaną w odniesieniu do zbiorów z 1992 r.; art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 nie jest zgodny z powyższym; dlatego art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 powinien zostać zmieniony;

poziom premii powinien być ustalony z uwzględnieniem celów wspólnej polityki rolnej, w szczególności by zapewnić godne warunki życia wspólnoty rolników; kwoty premii powinny odzwierciedlać przeszłe i przewidywalne rynki zbytu dla różnych rodzajów tytoniu w normalnych warunkach konkurencji; poziom premii powinien być ustalony dla kolejnych zbiorów i powiązany z limitami produkcji ustalonymi dla trzech zbiorów w latach 1999, 2000 i 2001, aby zapewnić utrzymanie stabilności sektora;

art. 8 akapit drugi i art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 przewidują przydział progów gwarancji Państwom Członkowskim będących producentami dla każdej grupy odmian dla

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1636/98 (Dz.U. L 210 z 20.07.1998, str. 23).

² Dz.U. C 361 z 24.11.1998, str. 16.

³ Opinia wydana dnia 11 marca 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Opinia wydana dnia 5 lutego 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

trzech zbiorów poczynając od zbiorów z 1999 r.;

poziom tych progów dla trzech zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001 powinien być ustalony uwzględniając w szczególności warunki rynkowe i społeczno - gospodarcze oraz warunki rolnicze w danych strefach produkcji; ustalenie takie powinno zostać dokonane w odpowiednim czasie, aby producenci mogli zaplanować swoją produkcję w odniesieniu do rzeczonych zbiorów;

w wyniku zwiększenia dodatkowych kwot w odniesieniu do suszonego ogniowo, tytoniu jasnego suszonego powietrznie oraz tytoniu ciemnego suszonego powietrznie, uprawianego w Austrii, w Belgii, we Francji i w Niemczech, progi gwarancji dla tych Państw Członkowskich powinny zostać obniżone aby zapewnić utrzymanie neutralności budżetowej;

przy utrzymaniu potencjału produkcyjnego i przydziału kontyngentów przez Państwa Członkowskie, kontyngenty na odmiany, które mają zapewnione rynki zbytu i pociągają za sobą wyższe ceny rynkowe powinny być zwiększane stopniowo przy obniżaniu kontyngentów na odmiany, które trudno się sprzedają i pociągają za sobą niższe ceny rynkowe;

przewidziane środki powinny zostać wprowadzone najszybciej jak to możliwe,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 otrzymuje brzmienie:

„2. Tym niemniej przyznaje się dodatkową kwotę do tytoniu suszonego ogniowo, tytoniu jasnego suszonego powietrznie oraz tytoniu ciemnego suszonego powietrznie, uprawianego w Austrii, w Belgii, we Francji i w Niemczech. Kwota ta wynosi 65% różnicy między premią stosowaną do zbiorów z 1998 r. a premią stosowaną do zbiorów z 1992 r. dla tych rodzajów tytoniu.”

Artykuł 2

Dla zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001, kwoty premii dla każdej z grup surowego tytoniowego oraz kwoty uzupełniające, określone w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, odpowiadają wielkościom określonym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Dla zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001, progi gwarancji określone w art. 8 i 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, z podziałem na grupy odmian i Państwa Członkowskie, odpowiadają wielkościom określonym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 1999 r.

W imieniu Komisji

G. VERHEUGEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PREMIE NA TYTOŃ W LIŚCIACH DLA ZBIORÓW Z LAT 1999, 2000 I 2001

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
	Suszony ogniowo	Jasny suszony powietrznie	Ciemny suszony powietrznie	Ciemny	Suszony na słońcu	Basmas	Katerini	Kaba Koulak
EUR/kg	2,98062	2,38423	2,38423	2,62199	2,38423	4,12957	3,50395	3,50377

KWOTY UZUPEŁNIAJĄCE

Odmiany	EUR/kg
Badischer Geudertheimer, Pereg, Korso	0,5509
Badischer Burley E i jego hybrydy	0,8822
Virgin D i jego hybrydy, Virginia i jego hybrydy	0,5039
Paraguay i jego hybrydy, Dragon vert i jego hybrydy, Philippin, Petit Grammont (Flobecq), Semois, Appelterre	0,4112

ZAŁĄCZNIK II

PROGI GWARANCJI NA ROK 1999

	I Suszony ogniowo	II Jasny suszony powietrznie	III Ciemny suszony powietrznie	IV Ciemny	V Suszony na słońcu	Inne			Łącznie
						VI Basmas	VII Katerini	VIII Kaba Koulak	
Włochy	48 125	46 655	18 056	7 173	12 000		500		132 509
Grecja	30 700	12 400			14 800	26 100	22 250	20 407	126 657
Hiszpania	29 000	2 470	10 800	30					42 300
Portugalia	5 500	1 200							6 700
Francja	9 500	8 300	8 548						26 348
Niemcy	3 000	4 125	4 500						11 625
Belgia		191	1 662						1 853
Austria	30	446	100						576
	125 855	75 787	43 666	7 203	26 800	26 100	22 750	20 407	348 568

PROGI GWARANCJI NA ROK 2000

	I Suszony ogniowo	II Jasny suszony powietrznie	III Ciemny suszony powietrznie	IV Ciemny	V Suszony na słońcu	Inne			Łącznie
						VI Basmas	VII Katerini	VIII Kaba Koulak	
Włochy	48 500	47 000	17 900	6 965	10 100		1 500		131 965
Grecja	31 200	12 400			12 640	26 330	22 750	20 788	126 108
Hiszpania	29 000	2 470	10 800	30					42 300
Portugalia	5 500	1 200							6 700
Francja	9 500	8 300	8 548						26 348
Niemcy	3 000	4 125	4 500						11 625
Belgia		191	1 662						1 853
Austria	30	446	100						576
	126 730	76 132	43 510	6 995	22 740	26 330	24 250	20 788	347 475

PROGI GWARANCJI NA ROK 2001

	I Suszony ogniowo	II Jasny suszony powietrznie	III Ciemny suszony powietrznie	IV Ciemny	V Suszony na słońcu	Inne			Łącznie
						VI Basmas	VII Katerini	VIII Kaba Koulak	
Włochy	48 500	47 000	17 900	6 965	10 100		1 500		131 965
Grecja	31 900	12 400			11 000		23 270	20 788	125 688
Hiszpania	29 000	2 470	10 800	30					42 300
Portugalia	5 500	1 200							6 700
Francja	9 500	8 300	8 548						26 348
Niemcy	3 000	4 125	4 500						11 625
Belgia		191	1 662						1 853
Austria	30	446	100						576
	127 430	76 132	43 510	6 995	21 000	26 330	24 770	20 788	347 055

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1336/2000

z dnia 19 czerwca 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92³ przydziela producentom kwoty produkcyjne proporcjonalnie do średnich ilości dostarczonych w ciągu trzech lat poprzedzających ostatnie zbiory.
- 2) Art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi, że przed upływem ostatecznego terminu zawierania umów kontraktacji Państwa Członkowskie mogą uzyskać zezwolenie na przeniesienie części ich gwarantowanych progów przydziałów na inne grupy odmian zgodnie z ust. 3. Wyrazy „zgodnie z ust. 3” zostały przejęte z przepisu, który poprzedzał przyjęcie środka przeniesienia. Odwołanie do ust. 3 w ust. 4 powinno dlatego zostać skreślone ze względu na fakt, że przeniesienia nie mogą mieć miejsca na mocy ust. 3 bez szkodliwego oddziaływania na producentów, którzy uzyskawszy kwoty produkcyjne proporcjonalnie do średniej rocznej ilości dostaw podczas trzech lat poprzedzających ostatnie zbiory, zamierzają uprawiać inne odmiany w odpowiedzi na zapotrzebowanie rynku. Stosowanie odniesienia do ust. 3 faktycznie oznaczałoby, że przeniesione ilości byłyby przydzielone producentom proporcjonalnie do średniej rocznej ilości dostaw podczas trzech lat poprzedzających ostatnie zbiory bez uwzględnienia nabytych praw producentów wnioskujących o przeniesienie.
- 3) Powyższy środek powinien stosować się od zbiorów 1999 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 9 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 otrzymuje brzmienie:

„Przed upływem ostatecznego terminu zawierania umów kontraktacji Państwa

¹ Dz.U. C 108 z 7.04.1998, str. 87.

² Opinia wydana dnia 15 marca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999 (Dz.U. L 83 z 27.03.1999, str. 10).

Członkowskie mogą uzyskać zezwolenie na przeniesienie części ich gwarantowanych progów przydziałów na inne grupy odmian.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów 1999 r.

Niniejsze rozrządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 2000 r.

W imieniu Rady

L. CAPOULAS SANTOS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 546/2002

z dnia 25 marca 2002 r.

ustalające wysokość premii i gwarantowane progi dla surowca tytoniowego według grup odmian tytoniu oraz Państw Członkowskich dla zbiorów z roku 2002, 2003 i 2004 oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2075/92

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego⁴ przewiduje ustalenie wysokości premii i kwot dodatkowych dla każdego zbioru tytoniu, ze szczególnym uwzględnieniem przeszłych i przewidywanych możliwości zbytu różnych rodzajów tytoniu w warunkach normalnej konkurencji. W związku z powyższym należy ustalić premie i powiązać je z gwarantowanymi progami ustanowionymi na lata 2002-2004.
- 2) Zgodnie z art. 8 akapit drugi i art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, należy określić gwarantowane progi dla każdej grupy odmian i Państw Członkowskich dla zbiorów w latach 2002-2004, ze szczególnym uwzględnieniem warunków rynkowych, jak również warunków społeczno - ekonomicznych i rolnych panujących w danych obszarach produkcji. Poziomy progów powinny być określone w odpowiednim terminie, aby producenci mogli zaplanować produkcję dotyczącą danych zbiorów.
- 3) Art. 6 ust. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 zezwala Państwom Członkowskim na stosowanie systemu aukcji umów kontraktacji. Na mocy obecnie obowiązujących przepisów, w przypadku stosowania takiego systemu należy nim objąć wszystkie grupy odmian tytoniu produkowanych w Państwie Członkowskim. System ten nie został jeszcze zastosowany, ponieważ Państwa Członkowskie są przekonane, że system aukcji jest gwarantowany jedynie dla niektórych grup odmian oraz jedynie dla umów grup producentów, którzy wyrażają zainteresowanie. W celu upowszechnienia aukcji jako sposobu podniesienia handlowych cen surowca tytoniowego należy przyjąć

¹ Dz.U. nr C 51 E z 26.02.2002, str. 382.

² Opinia wydana dnia 14 marca 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 20 lutego 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 215 z 30.07.1992, str. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1336/2000 (Dz.U. nr L 154 z 27.06.2000, str. 2).

bardziej elastyczne przepisy, aby Państwa Członkowskie mogły ograniczyć ten mechanizm wyłącznie do określonych grup odmian oraz jedynie do tych grup producentów, którzy wyrażają zamiar uczestnictwa w nim.

- 4) Utworzone na mocy przepisów art. 9 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 krajowe rezerwy kwot nie spełniły zadań konwersji, czyli celów restrukturyzacji gospodarstw, dla których zostały stworzone. Stosowanie na poziomie krajowym, w szczególności kryteriów ustanowionych przez Państwa Członkowskie dla redystrybucji rezerw oraz niewielkich ilości związanych z ich utworzeniem, okazało się nieadekwatne z punktu widzenia osiągnięcia pożądanego skutku. Ponadto administracyjne rozwiązania dotyczące zarządzania krajowymi rezerwami doprowadziły do nadmiernego obciążenia pracą i znacząco skomplikowały proces zarządzania kwotami, co spowodowało poważne opóźnienia w ich dystrybucji. Należy jednak umożliwić Państwom Członkowskim odwołanie się do tego systemu w przypadku, gdy uznają go za przydatny.
- 5) Traktat wymaga, aby podczas definiowania i realizacji wszystkich wspólnotowych polityk i działań zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego. W ramach strategii trwałego rozwoju Unii Europejskiej pod uwagę należy brać ekonomiczne, społeczne i środowiskowe konsekwencje każdej polityki. W regionach produkcji surowca tytoniowego wskazane jest w konsekwencji podjęcie działań mających na celu rozwój nowych źródeł dochodu oraz nowych rodzajów działalności dla producentów tytoniu. Aby osiągnąć ten cel proponuje się, aby zmienić zakres działań Wspólnotowego Funduszu Tytoniowego i zastąpić badania agronomiczne środkami wsparcia konkretnych inicjatyw umożliwiających producentom tytoniu przejście z produkcji tytoniu na inne uprawy oraz podjęcie działań gospodarczych tworzących nowe miejsca pracy.
- 6) Wskazane jest również zwiększenie wysokości potrąceń przeznaczonych na finansowanie Funduszu do poziomu 3% w 2003 r. w celu wzmocnienia środków budżetowych dostępnych na finansowanie przedsięwzięć w zakresie informowania o szkodliwych skutkach spożywania tytoniu oraz inicjatyw dotyczących konwersji produkcji. Ten ostatni środek, będący nowym priorytetem, mógłby być wdrażany na poziomie krajowym jako część konkretnych przedsięwzięć konwersyjnych oraz towarzyszyłyby i rozwijał efekt synergii z programem skupowania kwot. W razie konieczności, w przypadku zbiorów z 2004 r. potrącenie może być zwiększone do 5% w zależności od wykorzystania środków Funduszu, na podstawie sprawozdania opracowanego przez Komisję.
- 7) Należy w związku z tym zmienić rozporządzenie(WE) nr 2075/92,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla zbiorów w latach 2002-2004 wysokości premii dla każdej z grup surowca tytoniowego oraz kwoty dodatkowe, określone w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, odpowiadają wielkościom określonym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Dla zbiorów w latach 2002-2004 gwarantowane progi, określone w art. 8 i 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, w zależności od grupy odmian i Państwa Członkowskiego odpowiadają wielkościom określonym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

W rozporządzeniu (EWG) nr 2075/92 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 6 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwo Członkowskie może, jeżeli jest to wskazane z punktu widzenia jego struktur, stosować wobec grup producentów, którzy zamierzają w nim uczestniczyć, system aukcji umów kontraktacji, określony w ust. 1, dla określonej grupy odmian, w przypadku, gdy zostanie ona zawarta przed dniem rozpoczęcia dostaw tytoniu.”

2. W art. 9 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa Członkowskie produkujące tytoń mają prawo do tworzenia krajowej rezerwy kwoty, której zasady działania przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.”

3. Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Tworzy się Wspólnotowy Fundusz Tytoniowy (zwany dalej „Funduszem”), finansowany z następujących potrąceń:

- 2% premii za zbiory w 2002 r.,
- 3% premii za zbiory w 2003 r.

Komisja przedkłada, do dnia 31 grudnia 2003 r., sprawozdanie w sprawie wykorzystania środków Funduszu, do którego może zostać dołączona, w miarę potrzeby, propozycja zwiększenia procentowej wielkości potrąceń na rzecz Funduszu do 5% dla zbiorów w 2004 r.

2. Ze środków Funduszu finansuje się działania w następujących sferach:

- a) podniesienie publicznej świadomości szkodliwych skutków wszystkich form spożywania tytoniu, w szczególności poprzez informowanie i edukację, pomoc w zakresie gromadzenia danych mających na celu określenie wzorów konsumpcji tytoniu oraz przeprowadzenie badań epidemiologicznych dotyczących nikotynizmu we Wspólnocie oraz badań nad zapobieganiem temu zjawisku;
- b) jako część programu, określonego w art. 14 ust. 1, szczególne środki mające na celu pomoc dla producentów tytoniu w przejściu na inne uprawy lub podjęcie innego rodzaju działalności gospodarczej tworzącej nowe miejsca pracy, jak również przeprowadzenie badań dotyczących możliwości, jakimi w tym zakresie

dysponują producenci tytoniu.”

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów z roku 2002.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 marca 2002 r.

W imieniu Rady

A.M.BIRULÉS Y BERTRÁN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PREMIE ZA LIŚCIE TYTONIU ZE ZBIORÓW W LATACH 2002-2004

	I Suszone w piecu	II Suszone w jasnym pomiesz- czeniu	III Suszone w ciemnym pomiesz- czeniu	IV Suszone nad ogniem	V Suszone na słońcu	VI Basmas	VII Katerini	VIII Kaba Koulak
EUR/kg	2,98062	2,38423	2,38423	2,62199	2,14581	4,12957	3,50395	2,50377

KWOTY DODATKOWE

Odmiany	EUR/kg
Badischer Geudertheimer, Pereg, Korso	0,5509
Badischer Burley E i jej mieszańce	0,8822
Virgin D i jej mieszańce, Virginia i jej mieszańce	0,5039
Paraguay i jej mieszańce, Dragon vert i jej mieszańce, Philippin, Petit Grammont (Flobecq), Semois, Appelterre	0,4112

ZAŁĄCZNIK II

GWARANTOWANE PROGI DLA ZBIORÓW W 2002 R. (w tonach)

(tony)

Państwo Członkowskie	I Suszone w piecu	II Suszone w jasnym pomieszczeniu	III Suszone w ciemnym pomieszczeniu	IV Suszone nad ogniem	V Suszone na słońcu	Pozostałe			Razem
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Kou-lak	
Włochy	49 002	49 436	16 256	6 255	9 157		498		130 604
Grecja	35 781	12 276			7 192	27 114	24 014	16 696	123 073
Hiszpania	29 472	5 748	6 622	30					41 872
Portugalia	49 81	1 066							6 047
Francja	10 650	9 602	5 359						25 611
Niemcy	4 800	2 683	3 868						11 351
Belgia		154	1 455						1 609
Austria	30	442	99						571
	134 716	81 407	33 659	6 285	16 342	27 114	24 512	16 696	340 738

GWARANTOWANE PROGI DLA ZBIORÓW W LATACH 2003 I 2004 (w tonach)

(tony)

Państwo Członkowskie	I Suszone w piecu	II Suszone w jasnym pomieszczeniu	III Suszone w ciemnym pomieszczeniu	IV Suszone nad ogniem	V Suszone na słońcu	Pozostałe			Razem
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Kou-lak	
Włochy	48 263	47 689	15 682	6 255	8 833		498		127 220
Grecja	35 242	11 842			6 938	27 114	24 014	16 696	121 846
Hiszpania	29 028	5 545	6 388	30					40 991
Portugalia	4 906	1 028							5 934
Francja	10 490	9 262	5 170						24 922
Niemcy	4 728	2 588	3 731						11 047
Belgia		149	1 404						1 553
Austria	29	426	96						551
	132 686	78 529	32 471	6 285	15 771	27 114	24 512	16 696	334 064

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2848/98

z dnia 22 grudnia 1998 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992, w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1636/96², w szczególności jego art. 7, art. 9 ust. 5, art. 11, 14a oraz art. 17 ust. 5 i art. 27,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (WE) nr 1636/98 wprowadziło zasadniczą reformę w sektorze surowca tytoniowego, w celu poprawy jego pozycji gospodarczej; reforma ta pociągnęła za sobą zróżnicowanie pomocy wspólnotowej w zależności od jakości produktu, większą elastyczność i prostotę systemu kwot, ściślejsze procedury kontrolne oraz poprawę przestrzegania wymogów zdrowia publicznego i ochrony środowiska naturalnego;

w związku z tą reformą muszą zostać przyjęte szczegółowe przepisy wykonawcze; w celu uproszczenia ustawodawstwa rolnego rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3478/92³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1578/98⁴, (EWG) nr 84/93⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 621/96⁶ oraz (WE) nr 1066/95⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1578/98, powinny zostać zastąpione jednym rozporządzeniem;

należy ustalić minimalną wielkość procentową w odniesieniu do warunków uznania grup producentów, reprezentującą stosunek procentowy między ilościami podanymi w deklaracjach kwot a progami gwarantowanymi Państw Członkowskich; w celu uznania grup producentów, Państwa Członkowskie powinny mieć na swoich terytoriach możliwość podniesienia wartości procentowych w deklaracjach kwot i określenia minimalnych wymogów dotyczących liczby producentów;

powinny zostać ustanowione warunki, które muszą spełnić grupy producentów w celu zakwalifikowania się do otrzymania takiej specjalnej pomocy;

mając na celu poszanowanie struktur rynkowych, powinno zostać ustanowione, że producent

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 210 z 20.07.1998, str. 23.

³ Dz.U. L 351 z 2.12.1992, str. 17.

⁴ Dz.U. L 206 z 23.07.1998, str. 19.

⁵ Dz.U. L 12 z 20.01.1993, str. 5.

⁶ Dz.U. L 89 z 10.04.1996, str. 8.

⁷ Dz.U. L 108 z 13.05.1995, str. 5.

może być członkiem tylko jednej grupy; w celu usprawnienia przejścia, producenci, którzy są członkami więcej niż jednej grupy powinni otrzymać możliwość wycofania się z członkostwa do dnia 31 stycznia 1999 r.;

zgodnie z celami art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, w szczególności aby zapobiec zakłóceniom konkurencji i trudnościom monitorowania, grupy producentów powinny zostać wykluczone z uczestnictwa we wstępnym przetwarzaniu;

w celu zapewnienia jednolitości procedur administracyjnych należy ustanowić reguły występowania z wnioskami o uznanie grupy, przyznawania i wycofywania tego uznania oraz monitorowania warunków uznania;

powinien zostać wprowadzony mechanizm zatwierdzania zakładów przetwórczych upoważnionych do podpisywania umów kontraktacji; takie zatwierdzenie powinno zostać wycofane w przypadku gdy nie są stosowane reguły, a także powinny zostać ustanowione szczególne zasady regulujące przetwarzanie tytoniu w Państwie Członkowskim;

do celów przyznawania premii powinny zostać ustalone uznane obszary produkcyjne na podstawie tradycyjnych obszarów produkcyjnych dla każdej z grup odmian tytoniu; mając na uwadze stosunkowo małe obszary gmin francuskich, obszary produkcyjne we Francji powinny być oparte raczej na kantonach niż na gminach; szczególnie w celu poprawy jakości powinno się zezwolić Państwom Członkowskim na limitowanie obszarów produkcyjnych;

należy wyszczególnić główne punkty, które muszą być ujęte w umowach kontraktacji; umowy te muszą być ograniczone do jednego zbioru, tak aby można było uwzględnić przyszłe zmiany na rynku; powinien zostać ustalony odpowiednio wczesny ostateczny termin zawierania i rejestracji umów, tak aby od samego początku roku zbioru można było zagwarantować zarówno stały zbyty producentom, jak i regularne dostawy przetwórcom;

aby umożliwić efektywne zarządzanie i kontrolę, po zawarciu umowy kontraktacji z grupą producentów, powinny zostać zgłoszone istotne dane szczegółowe dotyczące każdego z producentów indywidualnych;

na użytek Państw Członkowskich należy ustanowić dobrowolny system licytacji umów kontraktacji, tak aby ceny umowne mogły odzwierciedlać warunki na rynku;

surowiec tytoniowy kwalifikujący się do przyznania premii musi być solidnej właściwej jakości handlowej oraz pozbawiony niektórych cech, które uniemożliwiają jego normalny obrót;

premia zawiera część stałą, część zmienną i pomoc specjalną, a stosunek między różnymi częściami premii może zmieniać się w zależności od odmiany i Państwa Członkowskiego producenta; część stała musi zostać wypłacona zgodnie z ilością tytoniu w liściach dostarczonego przez producentów pierwszym przetwórcom, niezależnie od zróżnicowania jego jakości pod warunkiem, że zostały spełnione minimalne wymagania jakości; aby zachęcić do poprawy jakości i wartości produkcji wspólnotowej, zmienna część premii powinna być wypłacana przez grupę producentów swoim członkom po porównaniu cen rynkowych uzyskanych przez każdą partię dostarczoną przez indywidualnych członków grupy; w celu zapewnienia efektywności systemu, zerowa wartość zmiennej części premii powinna być przypisana partiom sprzedanym za cenę zawartą między ceną minimalną a ceną minimalną

plus 50% dla każdej grupy odmian;

premia powinna zostać dostosowana, gdy zawartość wilgoci dostarczonego tytoniu różni się do 4% od zawartości wilgoci ustalonej dla każdej grupy odmian, określonej na podstawie rozsądnych wymogów jakości oraz w celu uproszczenia kontroli dostaw powinny zostać ustalone wielkość i częstotliwość pobieranych próbek wraz z metodą wyliczania dostosowanej masy przy celu określaniu zawartości wilgoci;

okres dostarczania tytoniu do przetwórców powinien zostać ograniczony (w razie konieczności w różnym stopniu według grup odmian) w celu zapobieżenia oszustwom związanym z przenoszeniem tytoniu z jednego zbioru na drugi;

w celu zapobiegania oszustwom powinny zostać ustanowione warunki regulujące wypłatę premii oraz ceny zakupu; Państwa Członkowskie odpowiadają za ustalanie dalszego sposobu zarządzania i za systemy kontroli na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92;

aby zagwarantować rzeczywiste wykonanie danych działań oraz dotrzymanie ustaleń kwotowych, premie mogą zostać wypłacone dopiero po sprawdzeniu dostaw; jednakże wypłata producentom zaliczki w wysokości 50% powinna być zapewniona pod warunkiem wniesienia odpowiedniego zabezpieczenia; aby umożliwić wypłatę zaliczki grupom, które nie mogą ponieść kosztów wniesienia zabezpieczenia, powinno się zezwolić na wykorzystanie specjalnej pomocy finansowej na pokrycie tychże kosztów;

rozporządzenie (EWG) nr 2075/92 przewiduje, że Państwa Członkowskie wypłacają premię bezpośrednio producentom i że producenci mogą przenieść na następne zbiory nadwyżkę swojej produkcji, wynoszącą maksymalnie do 10% przyznanej im kwoty;

art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 wprowadza system kwot na różne grupy odmian tytoniu; terminy przyznawania kwot muszą być ustalone odpowiednio wcześniej, aby umożliwić producentom możliwie pełne uwzględnienie ustalonych kwot przy produkcji tytoniu;

na mocy art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, kwoty produkcyjne mają zostać przydzielone producentom proporcjonalnie do przeciętnej ilości tytoniu dostarczanego do przetwarzania w okresie trzech lat poprzedzających najnowsze zbiory, a ustalone w ten sposób kwoty będą obowiązywać przez trzy lata; przyznanie konkretnej ilości uprawniającej do otrzymania premii na dane zbiory nie zakłada nabycia jakichkolwiek praw w następnych latach;

w każdym Państwie Członkowskim powinno się ustalić krajowe rezerwy kwot w celu zwiększenia elastyczności ustaleń dotyczących przyznawania kwot aby zachęcić producentów do przestawiania się na inne uprawy oraz w celu ułatwienia restrukturyzacji gospodarstw rolnych w Państwach Członkowskich; tego typu rezerwy krajowe powinny być utworzone z kwot udostępnionych poprzez liniowe zmniejszenie wszystkich kwot przyznanych producentom oraz przez Państwa Członkowskie będące w stanie zastosować liniowe zmniejszenie ilości ujętych w deklaracjach kwot produkcyjnych, które zostały przeniesione na stałe wraz z kwotami, które nie zostały objęte już zawartymi umowami kontraktacji, łącznie z ilościami ujętymi w deklaracjach kwot produkcyjnych, które zostały tymczasowo przeniesione;

powinna zostać ustanowiona procedura wyliczania kwot dla producentów, którzy rozpoczęli uprawę tytoniu lub którzy powiększyli swoje kwoty;

konieczne są przepisy w celu wzięcia pod uwagę przypadków, w których tytoń jest przetwarzany w Państwach Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie w którym został on wyprodukowany; w takich przypadkach dana ilość surowca tytoniowego powinna zostać przejęta w Państwie Członkowskim w którym została wyprodukowana, z korzyścią dla producentów w tym Państwie Członkowskim;

deklaracje kwot produkcyjnych powinny być przekazywane producentom na podstawie ich dostaw tytoniu w odpowiednich latach referencyjnych; Państwa Członkowskie muszą mieć możliwość zwiększenia ilości dla uwzględnienia niektórych producentów działających w szczególnych okolicznościach;

ilości progowe mające zastosowanie do danego zbioru mogą przekroczyć ilości ustalone dla poprzednich zbiorów dla niektórych grup odmian, a jednocześnie okazać się mniejsze dla innych grup odmian; wśród zainteresowanych stron należy rozprowadzić dodatkowe ilości na podstawie obiektywnych kryteriów z uwzględnieniem niektórych priorytetów ustalanych przez Państwa Członkowskie w świetle ich sytuacji;

należy zezwolić na przeniesienie kwot produkcyjnych w obrębie pojedynczej grupy odmian, bądź to na okres roku, bądź na stałe, a między producentami należy ustanowić prawo pierwszeństwa w celu zachęcenia do przeniesienia kwot między producentami, którzy są członkami tej samej grupy producentów; podczas wyliczania kwot dla każdego producenta nie należy brać pod uwagę ilości dostarczonych jako część rocznego przeniesienia;

należy wziąć pod uwagę fakt, że jednostka produkcyjna może być wspólnie użytkowana przez członków jednej rodziny, w szczególności w odniesieniu do minimalnych ilości w deklaracjach kwot produkcyjnych i zapobiegania nadużyciom finansowym;

dobrowolne wymiany kwot produkcyjnych między producentami mogą ułatwić racjonalność produkcji;

należy ustanowić przepisy dotyczące rozwiązywania wszelkich sporów przez wspólne komitety;

należy ustalić system odkupu kwot wraz z odpowiednim zmniejszeniem progów gwarantowanych w celu ułatwienia dobrowolnego przechodzenia z sektora producentów indywidualnych; powinny zostać ustalone ilości, do wysokości których producenci będą upoważnieni bez uszczerbku dla późniejszych zmian; w celu możliwie długiego utrzymania produkcji w tym samym sektorze produkcji powinno zostać ustalone między producentami prawo pierwszeństwa do zakupu kwot oferowanych w ramach systemu odkupu;

do celów należytego zarządzania, przejrzystości i weryfikacji, producenci, którzy są członkami grup producentów muszą dostarczać cały tytoń z danej grupy odmian z tego samego zbioru do jednego przetwórcy, a wypłaty grupom producentów oraz wypłacenie ceny zakupu producentom przez pierwszych przetwórców muszą być dokonywane wyłącznie przekazem bankowym lub pocztowym na jeden rachunek związany z płatnościami dla indywidualnych producentów, a kwoty produkcyjne przyznane każdemu producentowi muszą

być podane do publicznej wiadomości;

art. 4a ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 przewiduje specjalną pomoc nieprzekraczającą 2% łącznych premii, które mają być wypłacone grupom producentów oraz przewiduje, że należy utrzymać maksymalną wartość procentową aby mieć pewność, że grupy producentów właściwie wykonują powierzone im zadania, w szczególności stosują środki dla poprawy poszanowania środowiska naturalnego;

zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, Państwa Członkowskie muszą zdecydować o środkach koniecznych do zapewnienia zgodności z przepisami wspólnotowymi dotyczącymi surowca tytoniowego; jednakże środki kontroli muszą spełniać niektóre wymagania aby zapewnić, że są jednolicie stosowane na szeroką skalę we wszystkich Państwach Członkowskich, w oparciu o zintegrowany system zarządzania i kontroli przewidziany w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiającym zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy⁸, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 820/97⁹ oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy¹⁰, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1078/98¹¹;

w kilku Państwach Członkowskich kontrole przeprowadzane są raczej w miejscach do których dostarcza się tytoń, niż w miejscach gdzie jest on przetwarzany; kontrole takie uważane są za niewystarczające; powinny zostać określone miejsca, do których tytoń musi być dostarczany oraz kontrole, które należy przeprowadzić;

należy skutecznie monitorować zgodność z przepisami dotyczącymi pomocy wspólnotowej; w związku z tym powinny zostać ustanowione szczegółowe kryteria i normy techniczne dla przeprowadzania kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu; w świetle doświadczeń zdobytych podczas przeprowadzania kontroli na miejscu należy ustanowić minimalne wskaźniki kontroli z zastosowaniem analizy ryzyka, a także wyszczególnić czynniki, jakie mają zostać uwzględnione;

zgodnie z art. 5 lit. a) i c) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, przyznanie premii wiąże się z warunkiem, że tytoń w liściach pochodzi z określonego obszaru produkcyjnego i jest dostarczany na podstawie umowy kontraktacji; w przypadku braku kontroli weryfikujących, czy na obszarze zadeklarowanym w umowie rzeczywiście uprawiano wskazaną odmianę, warunki te można łatwo obejść; należy ustanowić zarówno minimalną liczbę kontroli przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie na uprawianych obszarach, jak i konsekwencje w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości; zgodnie z zasadą proporcjonalności, konsekwencje te muszą być dostatecznie odstraszające aby zapobiegać składaniu fałszywych deklaracji;

w celu zapobiegania oszustwom, tytoń w liściach musi znajdować się pod nadzorem w momencie dostarczenia ich przez producenta do pierwszego zakładu przetwórczego; tytoń

⁸ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1.

⁹ Dz.U. L 117 z 7.05.1997, str. 1.

¹⁰ Dz.U. L 391 z 31.12.1992, str. 36.

¹¹ Dz.U. L 212 z 30.07.1998, str. 23.

musi pozostawać pod nadzorem do zakończenia jego przetwarzania i przygotowania do sprzedaży; konieczna jest także kontrola wszelkiego tytoniu w liściach przywożonego z państw trzecich, który przechodzi proces wstępnego przetwarzania i przygotowywania do sprzedaży w zakładzie przetwarzającym również tytoń w liściach pochodzenia wspólnotowego;

wszelkie dane i dokumenty przetwórców i producentów muszą być udostępniane w celu przeprowadzenia kontroli, w formie umożliwiającej ich wykorzystanie;

powinny zostać ustalone konsekwencje wszelkich stwierdzonych nieprawidłowości; konsekwencje takie muszą być odpowiednio odstraszające, aby zapobiegać wszelkim przypadkom nielegalnego wykorzystania pomocy wspólnotowej i muszą być zgodne z zasadą proporcjonalności;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. surowca tytoniowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

Definicje

Artykuł 1

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- „dostawa” oznacza wszelkie czynności mające miejsce określonego dnia, które obejmują przekazanie surowca tytoniowego przez producenta zakładowi przetwórczemu, odbywające się w ramach umowy kontraktacji,
- „grupa producentów” oznacza grupę producentów uznaną zgodnie z art. 4,
- „przeniesienie tymczasowe” oznacza przeniesienie ilości ujętych w deklaracjach kwot produkcyjnych na okres maksymalnie jednego roku, który nie może być odnowiony w czasie trzyletniego okresu przyznawania kwot,
- „przeniesienie stałe” oznacza przeniesienie ilości ujętych w deklaracjach kwot produkcyjnych na okres więcej niż jednego roku, w czasie trzyletniego okresu przyznawania kwot,
- „pierwszy podmiot skupujący” oznacza zakład odpowiedzialny za wstępne przetworzenie, który jako pierwszy podpisuje umowę kontraktacji,
- „partia” oznacza część lub całość tytoniu składającego się na dostawę dokonaną przez producenta, podzieloną tak, aby tworzyła jedną lub więcej części, odrębnych ze względu na klasę jakości, niezależnie od tego czy rzeczywiście została ona przekazana osobno czy nieposiadającą wyraźnie określoną masę i zawartość wilgoci oraz oznaczoną numerem w sposób pozwalający na zidentyfikowanie zapłaconej ceny zakupu oraz indywidualnego producenta,

- „świadectwo kontroli” oznacza dokument wydany przez właściwy organ kontrolny zaświadczające, że odpowiednia ilość tytoniu została przejęta przez pierwszego przetwórcę, że ilość ta została dostarczona zgodnie z deklaracjami kwot przyznanym producentom a także, że czynności te zostały przeprowadzone zgodnie z prawem.

TYTUŁ II

Grupy producentów

ROZDZIAŁ I

Uznanie

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie uznają grupy producentów na podstawie złożonych przez nie wniosków.
2. Grupy producentów nie mogą przeprowadzać wstępnego przetwarzania tytoniu.
3. Producenci tytoniu nie mogą należeć do więcej niż jednej grupy.

Artykuł 3

1. Grupy producentów muszą spełniać następujące wymagania:
 - a) są zakładane z inicjatywy swoich członków;
 - b) są zakładane w celu zbiorowego przyjęcia produkcji w odniesieniu do członków grup producentów, tak aby spełniała ona wymagania rynku;
 - c) przyjmują, oraz zapewniają stosowanie przez jej członków, wspólne reguły produkcji i wprowadzania swoich produktów do obrotu, w szczególności w odniesieniu do jakości produktów i stosowania metod uprawy oraz, tam gdzie stosowne, zakupu nasion, nawozów i innych środków produkcji;
 - d) działają na podstawie aktu założycielskiego, ograniczającego ich działalność wyłącznie do surowca tytoniowego. Akt założycielski zobowiązuje producentów będących członkami przynajmniej do:
 - wprowadzania do obrotu przez grupę całej swojej produkcji przeznaczonej do obrotu,
 - stosowania się do wspólnotowych reguł produkcji;
 - e) muszą posiadać deklaracje kwot odnoszące się do ilości wyrażonej w tonach, równej lub większej od wyszczególnionej w załączniku I wartości procentowej progów gwarantowanych dla danego Państwa Członkowskiego, w którym grupa została założona.

Państwa Członkowskie mogą ustalić wyższą wartość procentową oraz ustanowić minimalne warunki dotyczące liczby producentów;

- f) ich akty założycielskie zawierają przepisy zapewniające, że członkowie grupy, którzy pragną się z niej wycofać, mogą to uczynić:
- po okresie minimum jednego roku pozostawania członkiem grupy od chwili jej uznania,
 - oraz
 - pod warunkiem, że najpóźniej do dnia 31 października na piśmie powiadomią grupę o swoim wycofaniu się, z mocą od nadchodzących zbiorów. Przepisy te stosuje się bez uszczerbku dla krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych mających na celu ochronę grupy lub jej wierzycieli, w określonych przypadkach, przed skutkami finansowymi, które mogą wynikać z wycofania się członka lub w celu uniemożliwienia wycofania się z członkostwa w trakcie roku budżetowego;
- g) zarówno w formie, w jakiej zostały założone, jak i w ogólnym zakresie swojej działalności, wykluczają wszelką dyskryminację, która jest sprzeczna z funkcjonowaniem wspólnego rynku i osiąganiem ogólnych celów Traktatu oraz, w szczególności, wszelkiej dyskryminacji związanej z narodowością lub miejscem założenia:
- producentów lub grup mogących stać się członkami grup,
 - lub
 - ich partnerów gospodarczych;
- h) posiadają osobowość prawną lub zdolność prawną wystarczającą do bycia podmiotem praw i obowiązków zgodnie z prawem krajowym;
- i) utrzymują rachunkowość umożliwiającą właściwym organom przeprowadzanie pełnych kontroli z wykorzystaniem specjalnej pomocy przez grupę;
- j) nie utrzymują pozycji dominującej we Wspólnocie, chyba, że jest to niezbędne do osiągnięcia celów ustanowionych w art. 38 Traktatu;
- k) ich akty założycielskie dodatkowo zobowiązują swoich członków do stosowania się do warunków ustanowionych w lit. c) i d) najpóźniej od dnia:
- w którym wchodzi w życie akt uznania grupy
 - lub
 - w którym stają się oni członkami grupy, jeżeli ma to miejsce później niż data uznania grupy.

2. Obrót poprzez grupę w rozumieniu ust. 1 lit. d) obejmuje co najmniej następujące działania:

- zawieranie przez grupę w swoim własnym imieniu i na swoją rzecz umów kontraktacji dotyczących całej produkcji członków grupy,
- przekazywanie całej produkcji członków grupy, przygotowanej zgodnie ze normami wspólnotowymi do dostarczenia przetwórcom.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie są właściwe do uznawania grup producentów, które mają zarejestrowane główne siedziby na ich terytorium.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmuje decyzję w sprawie wniosku o uznanie w terminie 60 dni od daty złożenia wniosku pod warunkiem spełnienia wymagań art. 3.

3. Państwo Członkowskie ustala termin, w którym uznanie staje się skuteczne. Nie może on poprzedzać daty, od której grupa rzeczywiście rozpoczyna swoją działalność.

Artykuł 5

1. Corocznie, przed dniem 15 listopada, każda grupa producentów uaktualnia informacje istotne dla jej uznania oraz powiadamia Państwo Członkowskie o wszelkich zmianach jakie miały miejsce od poprzedniego okresu.

2. Grupy producentów spełniające w dniu 15 listopada warunki uznania mogą nadal być uznawane w odniesieniu do zbiorów przyszluszczonych.

3. Grupy producentów, które z dniem 15 listopada nie spełniają już warunków uznania mogą, przed ostatecznym terminem zawierania umów kontraktacji określonych w art. 10 ust. 1, złożyć wniosek o uznanie zgodnie z art. 4, aby nadal być uznawane w odniesieniu do zbiorów z danego roku.

ROZDZIAŁ II

Wycofanie uznania

Artykuł 6

1. Uznanie grupy producentów zostaje wycofane przez zainteresowane Państwo Członkowskie:

- a) jeżeli specjalna pomoc jest wykorzystywana do celów innych niż te ustanowione w art. 40 ust. 2;
- b) jeżeli warunki uznania nie są już dalej spełniane;

- c) jeżeli uznanie zostało oparte na błędnej informacji;
- d) jeżeli grupa w niewłaściwy sposób otrzymała uznanie;
- e) jeżeli Komisja zadecyduje, że art. 85 ust. 1 Traktatu stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych.
- f) jeżeli uznaje się, że mają zastosowanie przepisy art. 51.

2. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2 i 3, uznanie zostanie wycofane przez Państwo Członkowskie z mocą od daty, kiedy to warunki uznania nie są już dalej spełniane.

Pomoc wypłacona po tej dacie zostaje odzyskana wraz z odsetkami za okres od daty płatności pomocy do daty jej odzyskania. Stosowana stopa procentowa jest stopą obowiązującą w dniu dokonania czynności odzyskania na mocy prawa krajowego.

3. W przypadkach, w których uznanie zostało wycofane z powodu poważnych naruszeń, wysokość pomocy, którą należy zwrócić zostanie zwiększona o 30%.

W takich przypadkach oraz w przypadkach, w których został zastosowany art. 51, uznanie nie może zostać przywrócone przez okres 12 miesięcy od daty jego wycofania.

4. Po wycofaniu uznania grupa producentów musi ponownie wystąpić o uznanie.

TYTUŁ III

Pierwsi przetwórcy

Artykuł 7

1. Państwo Członkowskie, na którego terytorium pierwszy przetwórca ma swoją siedzibę, jest odpowiedzialne za udzielanie zgody na działalność pierwszym przetwórcom upoważnionym do podpisywania umów kontraktacji.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie decyduje w sprawie wniosku o zatwierdzenie, zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 i innymi warunkami, które samo ustanowiło, w terminie 60 dni od daty złożenia wniosku oraz ustala datę, od której zatwierdzenie wchodzi w życie, w przypadku gdy wniosek zostanie przyjęty. Zatwierdzenie pierwszego przetwórcy nie może poprzedzać daty złożenia wniosku.

3. Zatwierdzenie pierwszego przetwórcy jest wycofywane przez Państwo Członkowskie, z mocą od następnych zbiorów od daty, kiedy przynajmniej jeden z warunków takiego zatwierdzenia nie jest już dłużej spełniany, lub w przypadku przewidzianym w art. 53.

TYTUŁ IV

System premii

ROZDZIAŁ I

Obszary produkcyjne

Artykuł 8

Dla każdej z grup odmian, obszary produkcyjne określone w art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, są takie jak te ustanowione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie mogą wyszczególnić bardziej ograniczone obszary produkcyjne, w szczególności z uwagi na jakość. Ograniczone obszary produkcyjne nie mogą przekroczyć obszaru jednostki administracyjnej, lub w przypadku Francji, kantonu.

ROZDZIAŁ II

Umowy kontraktacji

Artykuł 9

1. Umowy kontraktacji określone w art. 5 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, są zawierane między pierwszym przetwórcą, z jednej strony, a grupą producentów lub producentem indywidualnym, który nie należy do grupy, z drugiej strony.

2. Umowy kontraktacji powinny być zawierane dla grup odmian. Zobowiązują one pierwszego przetwórcę do przyjmowania dostaw ilości tytoniu w liściach przewidzianych w umowie, a indywidualnego producenta, który nie jest członkiem grupy lub grupę producentów do dostarczenia tej ilości pierwszemu przetwórcy w zakresie, na jaki zezwala ich rzeczywista produkcja.

3. Umowy kontraktacji muszą zawierać co najmniej następujące dane szczegółowe:

- a) strony umowy;
- b) odniesienie do deklaracji kwot producenta;
- c) grupy odmian tytoniu objęte umową oraz, tam gdzie to właściwe, odmianę tytoniu;
- d) maksymalną ilość, którą należy dostarczyć;
- e) dokładną lokalizację miejsca produkcji tytoniu (obszar produkcyjny określony w art. 1, prowincję, gminę, dane identyfikacyjne działki zgodnie ze zintegrowanym systemem kontroli, określonym w art. 43);
- f) obszar działki branej pod uwagę, wyłączając drogi wewnętrzne i ogrodzenie;
- g) cenę zakupu według klasy jakości z wyłączeniem premii, wszelkich opłat za usługi oraz podatków;
- h) minimalne wymogi jakości ustalone dla danej klasy jakości, przy minimum trzech klasach jakości oraz zobowiązanie podjęte przez producenta do dostarczenia przetwórcy surowca tytoniowego spełniającego co najmniej takie wymogi jakości;

- i) zobowiązanie pierwszego przetwórcy do zapłacenia producentowi ceny zakupu zgodnie z klasą jakości;
- j) termin zapłaty ceny zakupu, który nie może przekroczyć 30 dni od daty dostawy;
- k) klauzulę dotyczącą umów, które mają zostać poddane licytacji, jeżeli zainteresowane Państwo Członkowskie zdecyduje się stosować art. 12.

Jeżeli Państwo Członkowskie, zgodnie z art. 6 ust. 4 tiret drugie rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, zdecydowało wypłacić premię producentom poprzez pierwszych przetwórców, umowa kontraktacji musi zawierać także zobowiązanie podjęte przez przetwórcę do zapłacenia producentowi, oprócz ceny, także sumy równej wysokości premii na ilość objętą umową i rzeczywiście dostarczoną.

4. Umowy są ważne jedynie na okres jednych zbiorów.

5. Na mocy art. 10 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 strony umowy kontraktacji mogą, w drodze pisemnej zmiany, zwiększyć ilości pierwotnie wyszczególnione w umowie, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:

- a) zmiana wyszczególnia nadwyżkę produkcji producenta w każdej grupie odmian osiągniętą w miejscach i ze zbiorów objętych umową, wynoszącą maksymalnie do 10% kwoty przyznanej producentowi na dane zbiory;
- b) zmiana jest przedkładana do zarejestrowania przez właściwy organ nie później niż dziesiątego dnia od daty ustanowionej w art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Zmiana wskazana w pierwszym akapicie podlega zarejestrowaniu przez właściwy organ z chwilą ustalenia na drodze weryfikacji, że producent nie przeniósł nadwyżek z poprzednich zbiorów.

Artykuł 10

1. Umowy kontraktacji są zawierane, za wyjątkiem przypadku siły wyższej, do dnia 30 maja roku zbiorów.

2. Za wyjątkiem przypadku siły wyższej, raz zawarte umowy kontraktacji muszą zostać przedłożone do rejestracji właściwemu organowi nie później niż 10 dni po nieprzekraczalnym terminie ustanowionym na ich zawieranie.

3. Jeżeli termin zawierania umów przewidziany w ust. 1, lub termin przedkładania umów kontraktacji przewidziany w ust. 2, zostały przedłużone na okres maksymalnie 15 dni, premia którą należy zwrócić, zostanie zmniejszona o 20%.

4. Właściwym organem jest organ tego Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ma się odbywać przetwarzanie. Jeżeli przetwarzanie ma mieć miejsce w Państwie Członkowskim innym niż państwo, w którym tytoń był uprawiany, właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym ma się odbywać przetwarzanie, niezwłocznie przesyła kopię zarejestrowanej umowy właściwemu organowi Państwa Członkowskiego producenta.

Jeżeli ten sam organ nie przeprowadza kontroli systemu premii, przesyła kopię zarejestrowanej umowy do odpowiedniej agencji kontrolnej.

Artykuł 11

W przypadkach, kiedy umowa kontraktacji zostaje zawarta między przetwórcą a grupą producentów, towarzyszy mu wykaz zawierający nazwiska zainteresowanych producentów, odpowiadające im obszary upraw, zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. e) i f) oraz dane szczegółowe dotyczące przyznanych im kwot.

Artykuł 12

1. Państwo Członkowskie najpóźniej do dnia 31 stycznia roku zbiorów decyduje czy stosować system licytacji w odniesieniu do umowy kontraktacji, który obejmuje wszystkie takie umowy podpisane na jego terytorium.

2. System licytacji w odniesieniu do umowy kontraktacji wymaga załączenia klauzuli do umów określonych w art. 9 ust. 1, zgodnie z którą producenci mogą zastąpić pierwszego przetwórcę innym pierwszym przetwórcą nie później niż 20 dni przed datą rozpoczęcia dostawy tytoniu.

Zastąpienie takie może nastąpić, jeżeli pierwszy przetwórcą, który zadeklarował że jest w stanie całkowicie przejąć umowę, przedstawi co najmniej jedną formalną ofertę. Nowe ceny, z wyłączeniem premii, wszelkich opłaty za usługi oraz podatków, muszą być co najmniej o 10% wyższe od cen wskazanych w umowie.

3. Producenci, którzy otrzymali formalne oferty informują listem poleconym pierwsze podmioty skupujące o nowych cenach, z wyłączeniem premii, wszelkich opłat za usługi oraz podatków.

4. Pierwsze podmioty skupujące nie są zastępowane w umowie, jeżeli w terminie siedmiu dni od daty otrzymania listu poleconego określonego w ust. 3, poinformują producenta, że akceptują nowe ceny wynikające z procedury licytacji. Pierwsi kupcy, którzy nie zaakceptują nowych cen, lub którzy nie odpowiedzą w wyznaczonym terminie, są zastępowani w umowie tym pierwszym przetwórcą, który formalnie zaoferował najwyższą cenę producentowi.

5. Producenci informują pierwsze podmioty skupujące oraz Państwo Członkowskie o dokonany zastąpieniu przed terminem rozpoczęcia dostawy tytoniu, wysyłając tym ostatnim uaktualnioną kopię pierwotnej umowy kontrasygnowaną przez zainteresowane strony.

6. W przypadkach, w których tytoń produkowany w Państwie Członkowskim jest przetwarzany w innym Państwie Członkowskim, system licytacji w odniesieniu do umowy kontraktacji stosuje się na podstawie przepisów przyjętych przez Państwo Członkowskie producenta.

ROZDZIAŁ III

Minimalne wymogi jakości

Artykuł 13

Tytoń dostarczony przetwórcy musi być solidnej właściwej jakości handlowej oraz pozbawiony wszelkich cech podanych w załączniku III. Umawiające się Strony mogą zgodzić się na ostrzejsze wymogi jakości.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie mogą postanowić, że spory dotyczące jakości tytoniu dostarczonego pierwszemu przetwórcy przekazywane są organowi arbitrażowemu. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące członkostwa oraz procedury decyzyjne takich organów; muszą składać się, w tej samej liczbie, z jednego lub więcej przedstawicieli producentów i przetwórców.

ROZDZIAŁ IV

Wypłata premii i zaliczek

Artykuł 15

1. Szczegółowe zasady podziału premii określone w art. 4a ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, minimalny stosunek między zmienną częścią a całością premii oraz metoda wyliczania zmiennej części premii są takie jak ustanowiono w załączniku V do niniejszego rozporządzenia. Państwa Członkowskie mogą zwiększyć stosunek między zmienną częścią premii a całą premią do maksymalnie 45%.

2. Stała część premii, która ma być wypłacona albo grupom producentów do dystrybucji w całości każdemu członkowi grupy albo indywidualnym producentom niebędącym członkami grupy, oraz ilości odpowiadające deklaracjom kwot produkcyjnych zainteresowanej strony są obliczane na podstawie masy tytoniu w liściach w odpowiednich grupach odmian, odpowiadającego minimalnym wymagom jakości, które zostały przejęte przez pierwszego przetwórcę.

Jeżeli zawartość wilgoci różni się od poziomu ustanowionego w załączniku IV dla danej odmiany, masa jest dostosowywana do każdego punktu procentowego różnicy, która może wynosić maksymalnie do 4% wilgoci.

3. Metody oznaczania zawartości wilgoci, poziomów i częstotliwości pobierania próbek oraz metoda obliczania zmodyfikowanej masy są takie jak wymieniono w załączniku VI.

4. Zmienna część premii, która ma być wypłacona na rzecz grup producentów do ponownej dystrybucji w całości dla każdego z członków jest określana dla każdej partii dostarczonej na podstawie ceny zakupu za tę partię, zapłaconej przez pierwszego przetwórcę.

Artykuł 16

1. Za wyjątkiem przypadku siły wyższej, producenci muszą dostarczyć całość swojej produkcji pierwszemu przetwórcy do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku zbiorów w przypadku grup odmian VI, VII i VIII, a w przypadku innych grup odmian, do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku zbiorów, pod groźbą utraty uprawnienia do otrzymania

premi.

Dostawa musi nastąpić bądź to bezpośrednio do miejsca, gdzie tytoń będzie przetwarzany, bądź, jeżeli Państwo Członkowskie na to zezwala, do zatwierdzonego ośrodka skupu. Właściwy organ kontrolny zatwierdza takie ośrodki skupu, które muszą posiadać właściwe urządzenia, wagi oraz pomieszczenia.

2. Do dnia 10 maja dla grup odmian VI, VII i VIII oraz do dnia 25 kwietnia dla innych grup odmian każdy producent powiadamia na piśmie właściwy organ kontrolny o wszystkich ilościach tytoniu w liściach, które nie zostały dostarczone pierwszemu przetwórcy w terminach wyszczególnionych w ust. 1, wskazując miejsce gdzie składowany jest tytoń. Właściwy organ podejmuje niezbędne kroki w celu zapewnienia, że tytoń niedostarczony pierwszemu przetwórcy w terminach wyszczególnionych w ust. 1 nie zostanie później zadeklarowany jako część następnych zbiorów.

Artykuł 17

Producenci indywidualni, którzy nie są członkami grup mogą dostarczać tytoń z danej grupy odmian pochodzący z tego samego zbioru tylko do jednego przetwórcy.

Artykuł 18

1. Właściwy organ Państwa Członkowskiego wypłaca:

- stałą część premii grupie producentów lub indywidualnemu producentowi, który nie jest członkiem grupy,
- zmienną część premii oraz specjalną pomoc grupie producentów,

na podstawie świadectwa kontroli wydanego przez właściwy organ kontrolny stwierdzającego, że tytoń został dostarczony oraz dowodu wypłacenia ceny zakupu określonej w art. 9 ust. 3 lit. i).

2. Państwa Członkowskie muszą wypłacić producentom stałą część premii oraz specjalną pomoc w terminie 30 dni od daty złożenia dokumentów przewidzianych ust. 1.

Zmienna część premii musi zostać wypłacona grupie producentów w terminie 30 dni od daty złożenia dokumentów określonych ust. 1 oraz deklaracji wydanej przez zainteresowaną grupę, zaświadczającej, że dostawy wszystkich grup odmian zostały dokonane.

3. Grupy producentów wypłacają swoim członkom stałą i zmienną część premii przekazem bankowym lub pocztowym w terminie 30 dni od daty otrzymania omawianych sum.

4. Wypłata grupom producentów sum określonych w ust. 1 i 2 oraz wypłata ceny zakupu producentom przez przetwórców może nastąpić tylko na drodze przelewu bankowego lub pocztowego na jeden rachunek, który w przypadku grupy producentów musi być powiązany z wypłatami dla poszczególnych członków grupy.

5. Bez względu na ust. 1, dowód zapłaty ceny zakupu określony w art. 9 ust. 3 lit. i) nie

jest wymagany, jeżeli udowodni się, że pierwszy przetwórca, który podpisał umowę, jest objęty postępowaniem upadłościowym lub podobną procedurą lub prawnie ogłoszono jego upadłość.

Artykuł 19

1. Państwo Członkowskie stosuje system zaliczek od premii zgodnie z ust. 2-8.
 2. Zaliczka określona w ust. 1 jest wypłacana na wniosek producenta, na podstawie zaświadczenia o kwalifikowaniu się do otrzymania zaliczki, przygotowanego przez właściwy organ kontrolny.
 3. Wnioskowi o zaliczkę muszą towarzyszyć następujące dokumenty, z wyjątkiem przypadków, gdy Państwo Członkowskie, będąc już w ich posiadaniu, stanowi inaczej:
 - a) kopia umowy kontraktacji zawarta przez producenta i wydana w jego imieniu;
 - b) kopia deklaracji kwoty wydana producentowi i objęta wspomnianą umową kontraktacji;
 - c) pisemna deklaracja zainteresowanego producenta określająca ilości tytoniu, jakie jest w stanie dostarczyć w czasie bieżącego zbioru.
 4. Zaświadczenie określone w ust. 2 wydawane jest przez organ kontrolny po zweryfikowaniu dokumentów określonych w ust. 3 oraz po otrzymaniu pisemnej deklaracji złożonej przez producenta.
 5. Wypłata zaliczki do maksymalnej wysokości 50% premii płatnej na rzecz producenta podlega wymogowi złożenia zabezpieczenia równego kwocie zaliczki plus 15%.
- Zaliczka jest wypłacana od dnia 16 października roku zbiorów i musi zostać wypłacona w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku określonego w ust. 2 oraz dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone, poza przypadkami gdy wniosek złożono przed dniem 16 września, kiedy okres ten jest przedłużony do 60 dni.
6. Jeżeli zaliczka jest przyznana grupie producentów, ale nie została wypłacona upoważnionym do tego członkom lub zwrócona Państwu Członkowskiemu w terminie 30 dni od daty jej otrzymania, pobiera się odsetki od nadal dostępnej sumy, w wysokości ustalonej przez Państwo Członkowskie. Odsetki są naliczane od daty otrzymania i zaksięgowania zaliczki przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).
 7. Wypłaconą zaliczkę odlicza się od kwoty premii wypłaconej na rzecz producenta na mocy art. 18 ust. 1, począwszy od pierwszej dokonanej dostawy.

Złożone zabezpieczenie jest zwracane po okazaniu świadectwa kontroli ilości danego tytoniu oraz dowodu, że suma równa premii została wypłacona na rzecz uprawnionego producenta. Państwa Członkowskie ustanawiają wszelkie dalsze warunki, w szczególności okresy dostaw tytoniu lub minimalne ilości, dla których można sporządzać świadectwa kontroli. Z chwilą wypłacenia 50% należnej zaliczki zwalnia się 50% zabezpieczenia. Złożone zabezpieczenie jest zwracane z chwilą odliczenia całej sumy wypłaconej zaliczki od premii do wypłaty.

8. W przypadku niewykonania przez producentów (za wyjątkiem przypadku siły wyższej) dostaw w terminie ustanowionym w art. 16 ust. 1, co umożliwi pełne odliczenie wypłaconej zaliczki od premii do wypłaty, zabezpieczenie złożone przez producentów ulega przypadkowi w stopniu równym kwocie nieodzyskanej zaliczki.

9. Państwa Członkowskie ustalają wszelkie dalsze warunki regulujące przyznawanie zaliczek, w szczególności ostateczny termin składania wniosków. Producenci nie mogą składać wniosków o zaliczkę z chwilą rozpoczęcia dostaw.

Artykuł 20

1. W odniesieniu do zbiorów z lat 1999 i 2000, Państwa Członkowskie mogą wypłacić premie producentom poprzez pierwszych przetwórców. W takich przypadkach właściwy organ Państwa Członkowskiego wypłaca przetwórcom:

- stałą część premii dla grup producentów oraz indywidualnych producentów, którzy nie są członkami grupy,
- zmienną część premii oraz specjalną pomoc dla grup producentów,

na podstawie świadectwa kontroli oraz dowodu, że cena zakupu określona w art. 9 ust. 3 lit. i) została zapłacona.

2. Państwo Członkowskie wypłaca premię pierwszemu przetwórcy w następujących terminach:

- a) stałą część premii oraz specjalną pomoc, w terminie 30 dni od daty przedłożenia dokumentów przewidzianych w ust. 1.
- b) zmienną część premii, w terminie 30 dni od daty przedłożenia deklaracji wydanej przez zainteresowaną grupę producentów oraz dokumentów przewidzianych w ust. 1.

3. Pierwszy przetwórca płaci zainteresowanemu producentowi stałą część premii oraz, tam gdzie stosowne, zmienną część premii i specjalną pomoc w terminie 10 dni od daty otrzymania rozpatrywanych sum.

4. Wypłaty sum określonych w ust. 1 można dokonać wyłącznie w drodze przelewu bankowego lub pocztowego na jeden rachunek, który w przypadku grup producentów musi być powiązany z wypłatami dla indywidualnych członków grupy producentów.

Artykuł 21

1. Premie lub ich zaliczki wypłaca Państwo Członkowskie, w którym tytoń został wyprodukowany. Są one wypłacane na rzecz producenta w walucie Państwa Członkowskiego, w którym tytoń został wyprodukowany.

2. Jeżeli tytoń podlega przetwarzaniu w Państwie Członkowskim innym niż państwo produkcji, Państwo Członkowskie przetwórcy, po dokonaniu niezbędnych kontroli, dostarcza Państwu Członkowskiemu producenta wszelkie informacje potrzebne do umożliwienia wypłaty premii lub zwolnienia zabezpieczenia.

TYTUŁ V

Kwoty produkcyjne

ROZDZIAŁ I

Przydział kwot

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przydzielają kwoty produkcyjne dla każdej grupy odmian na okres trzech kolejnych zbiorów, do wysokości gwarantowanych progów ustalonych na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grup producentów i grupom producentów, proporcjonalnie do średniej ilości tytoniu dostarczonego do przetwarzania przez każdego indywidualnego producenta lub każdą grupę producentów w okresie trzech lat poprzedzających ostatni zbiór.
2. Państwa Członkowskie mogą albo przydzielić kwoty produkcyjne bezpośrednio indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy producentów i grupom producentów, albo wymagać złożenia wniosków o przyznanie kwot produkcyjnych od indywidualnych producentów, którzy nie są członkami grupy producentów oraz od grup producentów.
3. Państwa Członkowskie wydają deklaracje kwot indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy producentów oraz grupom producentów nie później niż do dnia 31 stycznia roku danego zbioru.

Artykuł 23

Przydział kwot produkcyjnych pozostaje bez uszczerbku dla przydziału kwot w kolejnych latach.

Artykuł 24

1. Kwoty przeznaczone dla każdego producenta są równe średniej ilości, którą produkuje, wyrażonej w postaci udziału procentowego sumy wszystkich przeciętnych ilości obliczonych zgodnie z art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 oraz art. 22 i 25 niniejszego rozporządzenia, przy czym ten sam udział procentowy stosuje się do specjalnych progów gwarantowanych Państwa Członkowskiego dla danych grup odmian.
2. W przypadku grup producentów, wszyscy członkowie opuszczający grupę zachowują prawo do własnych kwot obliczonych zgodnie z ust. 1.
3. Kwoty produkcyjne producentów, którzy rozpoczynają uprawiać tytoń lub którzy zwiększyli swoje kwoty na mocy art. 29 ust. 3 muszą być obliczane następująco:
 - dla zbiorów następujących po przydziale kwot dokonany na mocy art. 29 ust. 3 i do czasu kolejnego przydziału trzech rocznych kwot produkcyjnych, zmienione kwoty pozostaną takie same,

- w przypadku, gdy kwoty zostały przydzielone, producenci otrzymują kwotę produkcyjną zgodną z ust. 1.
4. Producenci, którzy zwiększyli swoje kwoty w wyniku tymczasowego przeniesienia, jeżeli kwoty zostały przydzielone, otrzymują kwotę produkcyjną proporcjonalną do średniej ilości dostarczonego tytoniu, z wyłączeniem kwoty produkcyjnej objętej przeniesieniem.
 5. Producenci, którzy zwiększyli swoje kwoty w wyniku stałego przeniesienia, jeżeli kwoty zostały przydzielone, otrzymują kwotę produkcyjną proporcjonalną do średniej ilości dostarczonego tytoniu, łącznie z kwotą produkcyjną objętą przeniesieniem.
 6. Wartości procentowe przyznane producentom są wyrażane z dokładnością co najmniej czterech miejsc po przecinku. Kwoty są wyznaczane w kilogramach.

Artykuł 25

1. Do celów obliczania średnich ilości dostarczonych do przetwarzania, cały tytoń z danego zbioru uważa się za dostarczony w roku kalendarzowym tego zbioru. Jednakże ilości tytoniu dostarczone do przetwarzania na podstawie art. 9 ust. 5 uważa się za dostarczone w roku zbioru, w którym były uprawnione do premii. Należy brać pod uwagę jedynie tytoń rzeczywiście dostarczony i dający podstawę dla uprawnienia do ubiegania się o premię.
2. Przy obliczeniach określonych w ust. 1 nie uwzględnia się ilości tytoniu dostarczonego przez producentów znajdujących się poza obszarami produkcyjnymi uznanymi zgodnie z art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.

Artykuł 26

1. W przypadku, kiedy tytoń produkowany w jednym Państwie Członkowskim jest przetwarzany w innym Państwie, kwoty przydziela się zgodnie z ust. 2, 3 i 4.
2. Państwo Członkowskie przetwórcy powiadamia Państwo Członkowskie producenta o każdym producencie i grupie odmian oraz o ilościach surowca tytoniowego pochodzących z Państwa Członkowskiego producenta dostarczonych do przetwarzania w czasie lat referencyjnych stanowiących podstawę do obliczenia odpowiednich kwot produkcyjnych na mocy art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.
3. Informacje te przekazuje się nie później niż do dnia 15 listopada roku poprzedzającego dany zbiór.
4. Państwo Członkowskie producenta przydziela ilość odpowiadającą swojej specjalnej ilości progu gwarantowanego producentom, którzy w okresie lat referencyjnych określonych w ust. 2, dostarczyli tytoń przetwórcom posiadającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim.

Od chwili przydzielenia kwot produkcyjnych, producenci, którzy w okresie lat referencyjnych dostarczali tytoń przetwórcom posiadającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim, są traktowani w taki sam sposób jak producenci, którzy dostarczali swoją produkcję przetwórcy posiadającemu siedzibę w ich Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ II

Deklaracje kwot

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie wydają deklaracje kwot produkcyjnych dla każdej grupy odmian producentom znajdującym się na obszarach produkcyjnych uznanych zgodnie z art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 w ramach limitu swoich gwarantowanych progów.

Deklaracje kwot produkcyjnych wskazują w szczególności posiadacza świadectwa, a także grupę odmian oraz ilość tytoniu, na które są ważne.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają procedurę wydawania deklaracji kwot produkcyjnych oraz podejmują środki zapobiegające oszustwom, zgodnie z art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.

3. Państwa Członkowskie mogą ustanowić minimalne ilości wymagane do wydania deklaracji kwot produkcyjnych. Ilości te nie mogą przekroczyć 500 kilogramów.

4. W przypadkach, gdy producenci mogą udowodnić, że w wyniku wyjątkowych okoliczności jeden ze zbiorów w okresie referencyjnym był nienormalnie niski, Państwo Członkowskie, na wniosek zainteresowanej strony, ustala ilość, którą uwzględni się dla danego zbioru przy sporządzaniu deklaracji kwot; ustalona w ten sposób ilość nie może przekraczać wielkości umieszczonych w deklaracjach kwot przydzielonych producentowi na dany zbiór.

ROZDZIAŁ III

Zmiana progów gwarantowanych

Artykuł 28

1. Jeśli próg gwarantowany ustalony dla grupy odmian na konkretne zbiory i w konkretnym Państwie Członkowskim jest wyższy niż próg gwarantowany na poprzedni zbiór, ilość przekraczająca próg gwarantowany jest rozprowadzana w oparciu o obiektywne i spójne kryteria, które zostaną przyjęte i opublikowane przez Państwo Członkowskie.

W szczególności, Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że dodatkowe ilości mają zostać priorytetowo przydzielone producentom:

- a) którym zmniejszono wysokość objętej deklaracją kwoty w stosunku do poprzedniego zbioru dla innej grupy odmian;
- b) którzy mogą dokonać znacznej racjonalizacji swojej produkcji tytoniu w danej grupie odmian, jeżeli otrzymają dodatkową ilość.

2. W przypadku, w którym próg gwarantowany ustalony dla grupy odmian na dany zbiór i dla danego Państwa Członkowskiego jest niższy od progu gwarantowanego mającego

zastosowanie się do poprzedniego zbioru, obniżka ta jest przydzielana między producentów proporcjonalnie do średniej ilości tytoniu dostarczonej do przetworzenia przez każdego indywidualnego producenta przez okres trzech lat poprzedzających rok ostatniego zbioru, bez uszczerbku dla wprowadzania programu odkupu kwot przewidzianego w art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.

ROZDZIAŁ IV

Krajowe rezerwy kwot

Artykuł 29

1. W celu zachęcenia producentów do przestawienia się na inne uprawy oraz restrukturyzacji swoich gospodarstw rolnych, Państwa Członkowskie ustanawiają krajowe rezerwy kwot dla każdej z grup odmian na każdy zbiór.

2. Rezerwy te są tworzone z kwot uzyskanych na drodze liniowej redukcji wszystkich kwot przydzielonych indywidualnym producentom i grupom producentów, która zostanie ustalona przez Państwa Członkowskie między 0,5% a 2% progu gwarantowanego ustalonego każdego roku dla tej samej grupy odmian.

Dodatkowo, Państwa Członkowskie mogą zastosować:

- redukcję liniową, która ma być ustalana przez każde Państwo Członkowskie do 2% ilości zawartych w deklaracjach kwot produkcyjnych, które zostały przeniesione na stałe,

i/lub

- kwoty produkcyjne, które nie zostały objęte umową kontraktacji w terminie wyznaczonym na zawieranie takich umów.

3. Rezerwa krajowa, zgodnie z niniejszym tytułem rozdział I i obszarami produkcyjnymi, uznanymi zgodnie z art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, jest przydzielana między producentów lub osoby pragnące stać się producentami, na podstawie obiektywnych kryteriów ustalonych przez każde Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ V

Przeniesienie kwot

Artykuł 30

Kwoty mogą być przenoszone tymczasowo lub na stałe.

Artykuł 31

1. W przypadku, gdy gospodarstwo produkujące tytoń zostało z jakichkolwiek przyczyn przekazane stronie trzeciej, nowy beneficjent jest uprawniony do deklaracji kwot produkcyjnych, począwszy od daty przekazania przez cały okres referencyjny, chyba że w

obowiązującej umowie przewidziano inaczej.

2. W przypadku, gdy jedynie część gospodarstwa produkującego tytoń została przekazana stronie trzeciej, nowy beneficjent jest uprawniony do deklaracji kwot produkcyjnych proporcjonalnie do przejętych przez siebie użytków rolnych. Jednakże, zainteresowane strony mogą uzgodnić zachowanie pełnych uprawnień albo przez osobę wcześniej uprawnioną lub przez nową osobę nabywającą prawo.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1, producenci, którzy dzierżawią uprawiane przez siebie obszary zachowują swoje uprawnienia do odpowiednich kwot z chwilą wygaśnięcia dzierżawy.

4. Kilku członków jednej rodziny, którzy wspólnie prowadzą lub prowadzili gospodarstwo produkujące tytoń muszą wystąpić o jedną deklarację kwot produkcyjnych, która jest wydawana na podstawie łącznych ilości, do których są uprawnieni.

Artykuł 32

1. Z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez zainteresowane Państwo Członkowskie, producenci mogą prowadzić między sobą wymianę posiadanych praw do deklaracji kwot produkcyjnych dla danej grupy odmian, na deklaracje dla innych grup odmian.

2. Zgodnie z ust. 1, wymianę praw do deklaracji kwot produkcyjnych między zainteresowanymi producentami uznaje się za stałe przeniesienie odpowiednich wysokości, na jakie deklaracje zostały wydane.

Artykuł 33

1. W obrębie jednego Państwa Członkowskiego indywidualni producenci mogą dokonywać między sobą przeniesienia, bądź to tymczasowo bądź na stałe, całości lub części ilości przyznaných im w deklaracjach kwot produkcyjnych, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) dana deklaracja kwot nie została jeszcze objęta umową kontraktacji;
- b) beneficjent transferu jest już w posiadaniu kwoty produkcyjnej na daną grupę odmian;
- c) przeniesienie było przedmiotem pisemnego porozumienia między zainteresowanymi stronami, odnoszącego się do deklaracji kwot produkcyjnych, której całość lub część ma zostać przeniesiona;
- d) porozumienie określone w lit. c) zostało złożone do rejestracji właściwemu organowi w terminie 30 dni od daty określonej w art. 22 ust. 3;
- e) oryginał deklaracji kwot produkcyjnych, której całość lub część ilości ma zostać przekazana, musi zostać zwrócony właściwemu organowi z chwilą złożenia dokumentu o uzgodnieniu przeniesienia;
- f) jeżeli producent dokonujący przeniesienia kwot jest członkiem grupy producentów, oraz w przypadku, gdy beneficjent transferu nie jest członkiem tej grupy producentów,

przeniesienie musi zostać zatwierdzone przez grupę. Zatwierdzenie takie musi zostać udzielone przez grupę producentów, jeżeli osoba niebędąca członkiem wyrazi zainteresowanie wykorzystania kwot objętych przeniesieniem zgodnie z oferowanymi warunkami. W przypadku, gdy przeniesienie odbywa się między producentami będącymi członkami tej samej grupy, grupa musi zostać poinformowana o przeniesieniu;

g) stałe przeniesienie odnosi się wyłącznie do producentów, którzy przedstawią dowód, że w okresie ostatnich trzech lat zawarli umowy kontraktacji dla kwoty objętej przeniesieniem.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego rejestruje porozumienia określone w ust. 1 lit. c), w terminie 20 dni od ich złożenia, po sprawdzeniu, że warunki określone w ust. 1 lit. a), b), d), e), f) i g) zostały spełnione. Tego samego dnia właściwy organ Państwa Członkowskiego wydaje:

- beneficjentom transferu, dodatkową deklarację kwot produkcyjnych odpowiadającą wysokości kwot produkcyjnych, które zostały przekazane,
- producentom, którzy przekazali jedynie część ilości objętych przyznaną im deklaracją kwot, deklarację kwot produkcyjnych zastępującą poprzednią i odpowiadającą ilościom, które nie zostały przekazane.

3. Przeniesienie kwot produkcyjnych określonych w ust. 1 nie może obejmować ilości mniejszych niż 100 kilogramów.

ROZDZIAŁ VI

Odkup kwot

Artykuł 34

1. Na mocy art. 14 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 i z wyłączeniem szczególnie wrażliwych obszarów produkcyjnych i /lub grup odmian wysokiej jakości zdefiniowanych w ust. 2, wprowadza się system odkupu kwot z odpowiadającą redukcją progów gwarantowanych określonych w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, w celu usprawnienia dobrowolnego opuszczania sektora przez indywidualnych producentów

2. Na podstawie propozycji Państw Członkowskich, które należy złożyć do dnia 30 maja każdego roku zbioru, Komisja ustala, które ze szczególnie wrażliwych obszarów produkcyjnych i/lub odmian wysokiej jakości, wynoszących maksymalnie do 25% progu gwarantowanego każdego Państwa Członkowskiego, mają zostać zwolnione ze stosowania przepisów poprzedniego ustępu.

3. Ust. 1 stosuje się wyłącznie do producentów, którzy przedstawią dowód, że w okresie ostatnich trzech lat zawarli umowy kontraktacji w odniesieniu do kwot objętych programem odkupu.

Artykuł 35

1. Producenci, którzy decydują się opuścić sektor na mocy art. 34 muszą przed dniem 1 września każdego roku zbioru pisemnie poinformować o swojej decyzji właściwy organ Państwa Członkowskiego oraz, w przypadku indywidualnych producentów będących członkami grupy producentów, także swoją grupę.

2. Od dnia 1 września do dnia 31 grudnia, Państwo Członkowskie podaje do publicznej wiadomości zamiar sprzedaży, tak aby inni producenci mogli dokonać zakupu odpowiednich kwot zanim zostaną one rzeczywiście odkupione.

Indywidualni producenci należący do tej samej grupy co producent, który zdecydował się na opuszczenie sektora oraz zainteresowana grupa, jeżeli pragną dokonać zakupu kwot dostępnych w ramach programu odkupu, powinny mieć pierwszeństwo w tym względzie przed innymi producentami.

3. Po zakończeniu czteromiesięcznego okresu wszystkie kwoty, które nie zostały zakupione przez producentów powinny zostać odkupione na stałe.

4. Od zbioru roku następującego po dacie powiadomienia przez producenta o decyzji opuszczenia sektora, próg gwarantowany dla danej grupy odmian jest obniżany przez odkupioną ilość.

Artykuł 36

Przy wypłacie premii na zbiory w latach 2000, 2001 i 2002 producenci, których kwoty na zbiory roku 1999 zostały odkupione, są uprawnieni do otrzymania każdego roku następujących kwot:

- Grupa I - kwoty 0,67741 EUR/kg,
- Grupa II - kwoty 0,54187 EUR/kg,
- Grupa III - kwoty 0,54187 EUR/kg,
- Grupa IV - kwoty 0,59591 EUR/kg,
- Grupa V - kwoty 0,54187 EUR/kg,
- Grupa VI - kwoty 0,93854 EUR/kg,
- Grupa VII - kwoty 0,79635 EUR/kg,
- Grupa VIII - kwoty 0,56904 EUR/kg.

ROZDZIAŁ VII

Pozostałe przepisy

Artykuł 37

Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że spory dotyczące dystrybucji lub przeniesienia kwot

produkcyjnych są przedstawiane organowi arbitrażowemu. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady członkostwa oraz procedury podejmowania decyzji w takim organie.

Artykuł 38

1. Państwa Członkowskie tworzą komputerową bazę danych, która zawiera, dla każdego producenta oraz dla każdego przetwórcy i grupy przetwórców, informacje pozwalające na identyfikację ich przedsiębiorstwa lub gospodarstwa, kwoty lub ilości podane w przyznanych im deklaracjach kwot produkcyjnych oraz wszelkie inne informacje, które mogą okazać się przydatne w celu monitorowania systemu kwot.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- dane w komputerowej bazie danych są zachowane,
- baza danych jest wykorzystywana wyłącznie do celów opisanych w ust. 1,
- zastosowane zostały środki bezpieczeństwa w odniesieniu do danych, w szczególności zapobiegające kradzieży i ingerencji,
- osoby objęte systemem posiadają dostęp do odnoszących się do nich plików bez ponoszenia nadmiernych kosztów ani bez opóźnień;
- osoby objęte systemem mogą, tam gdzie uzasadnione, zlecić wprowadzenie zmiany dotyczących ich informacji, w szczególności okresowego kasowania danych, które nie są już przedmiotem zainteresowania.

3. Przetwórcy i producenci:

- nie mogą utrudniać tworzenia komputerowej bazy danych przez należycie wykwalifikowanych urzędników,
- muszą przekazać tym urzędnikom wszelkie informacji wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że z zastrzeżeniem krajowych praw ochrony danych osobowych, kwotę każdego indywidualnego producenta wykorzystaną do zawarcia umowy kontraktacji lub, tam gdzie stosowane, kwotę każdego producenta będącego członkiem grupy producentów, podaje się do publicznej wiadomości w taki sposób, aby była ona znana wszystkim zainteresowanym producentom z ograniczonego obszaru produkcyjnego, zdefiniowanego w art. 9 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 39

W przypadku, gdy kwota produkcyjna obejmuje grupę producentów, która sama jest producentem, Państwo Członkowskie zapewnia, że dana ilość jest przydzielana uczciwie między wszystkich członków grupy. Państwa Członkowskie muszą także posiadać do swojej dyspozycji dokładne dane dotyczące wielkości produkcji wszystkich indywidualnych producentów, tak aby w razie konieczności można było przekazać im odpowiednie kwoty produkcyjne.

W takim przypadku, w odniesieniu do dystrybucji między członkami rozdział I grupy stosuje się *mutatis mutandis*; jednakże, za zgodą wszystkich członków grupa może dokonać innego przydziału mając na uwadze poprawę organizacji produkcji.

TYTUŁ VI

Specjalna pomoc

Artykuł 40

1. Specjalna pomoc określona w art. 4a ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2075/92, wynosi 2% premii.
2. Specjalna pomoc może zostać wykorzystana przez grupy producentów do dnia 30 czerwca roku następującego po roku zbioru w przypadku grup odmian VI, VII i VIII oraz w przypadku innych grup odmian, do dnia 15 czerwca roku następującego po roku zbioru, z przeznaczeniem wyłącznie na następujące cele:
 - zatrudnienie personelu technicznego do pomocy członkom grupy w podnoszeniu jakości ich produkcji oraz większego poszanowania środowiska naturalnego,
 - dostarczanie członkom grupy, kwalifikowanych nasion i sadzonek oraz innych środków produkcji w celu poprawy jakości produkcji,
 - środki dla ochrony środowiska naturalnego,
 - wprowadzanie w życie środków dotyczących infrastruktury mających na celu podniesienie wartości produktów dostarczanych przez członków grupy, w szczególności urządzeń służących do sortowania tytoniu,
 - zatrudnienie personelu administracyjnego w celu zarządzania premią oraz zapewnienia, że grupa pozostaje w zgodzie z regułami wspólnotowymi,
 - zwrot kosztów poniesionych przy składaniu zabezpieczenia na mocy art. 42.
3. Wydatki określone w ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie są równoważne 50% łącznej wartości specjalnej pomocy.

Artykuł 41

Jeżeli specjalną pomoc wypłaca Państwo Członkowskie inne niż państwo, w którym odbyło się przetwarzanie, wówczas to ostatnie przekazuje Państwu Członkowskiemu odpowiedzialnemu za wypłatę pomocy, na jego wniosek, dowody i dokumenty uzupełniające określone w art. 18 ust. 1.

Artykuł 42

1. Państwo Członkowskie wypłaca, na wniosek, grupie producentów zaliczkę na poczet specjalnej pomocy. Wielkość zaliczki ustanowiona jest na podstawie ilości tytoniu

dostarczonego przez grupę do przetwórcy do czasu przedłożenia wniosku. Państwo Członkowskie ustanawia dodatkowe warunki wypłaty zaliczki.

2. Wypłata zaliczki na poczet specjalnej pomocy podlega warunkowi złożenia zabezpieczenia równego co najmniej wartości zaliczki plus 15%.

3. Zabezpieczenie jest zwalniane po przedstawieniu dowodów odnoszących się do specjalnej pomocy, określonej w art. 18 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

TYTUŁ VII

Kontrole i kary

ROZDZIAŁ I

Kontrole

Artykuł 43

W celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem, stosuje się następujące artykuły rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92:

- art. 6 ust. 1 w odniesieniu do skutecznej weryfikacji zgodności z warunkami przyznawania pomocy,
- art. 11 w odniesieniu do dodatkowych kar krajowych oraz siły wyższej,
- art. 12 w odniesieniu do sprawozdania z kontroli,
- art. 13 w odniesieniu do kontroli na miejscu,
- art. 15 w odniesieniu dla niewłaściwie dokonanych wypłat.

Artykuł 44

1. Państwa Członkowskie tworzą systemy kontroli, mające na celu skuteczną weryfikację zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz z rozporządzeniem (EWG) nr 2075/92, a także przyjmują dodatkowe środki konieczne w celu zastosowania tych rozporządzeń.

Ustalenia obejmują:

- a) kontrole administracyjne;
- b) kontrole na miejscu;
- c) kontrole w chwili dostarczania liści tytoniu;
- d) kontrole przeprowadzane w czasie wstępnego przetwarzania i przygotowywania tytoniu do sprzedaży.

2. Państwa Członkowskie zapewniają w miarę potrzeby pomoc wzajemną w zakresie kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, a także gdy ma między nimi miejsce obrót tytoniem w liściach.

Artykuł 45

Kontrole administracyjne obejmują kontrole przekrojowe:

- a) zadeklarowanych przesyłek tytoniu wobec bazy danych określonej w art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3508/92, aby zapobiegać niewłaściwemu podwójnemu wypłacaniu pomocy za ten sam zbiór. Wszystkie zadeklarowane przesyłki tytoniu muszą zostać sprawdzone;
- b) sprawdzające zgodność z art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Dla zbioru w 1999 r. takie kontrole przekrojowe mogą być przeprowadzane na próbie.

Artykuł 46

1. Kontrole na miejscu są przeprowadzane po analizie ryzyka. Państwa Członkowskie przeprowadzają niezapowiedziane kontrole na miejscu, w celu sprawdzenia:

- a) informacji podanych w umowach kontraktacji, w szczególności dotyczących obszaru, grupy uprawianych odmian oraz ilości składowanego tytoniu, określonych w art. 16 ust. 2.

Powierzchnia obszaru upraw ustalana jest na podstawie jakiegokolwiek z właściwych metod wyznaczonych przez właściwy organ i zapewniających dokładność pomiarów co najmniej równoważną do wymaganych w stosunku do urzędowych pomiarów wykonywanych na mocy prawa krajowego. Właściwy organ ustala poziom tolerancji, szczególnie w świetle zastosowanej metody pomiarów, dokładności dostępnej urzędowej dokumentacji, a także sytuacji lokalnej (na przykład, występowanie stoków lub kształt działek).

W odniesieniu do każdego zakładu przetwórczego, kontrole obejmują co najmniej 5% indywidualnych producentów objętych umowami zarejestrowanymi dla każdej grupy odmian; właściwy organ wybiera próbkę przeznaczoną do kontroli na podstawie, w szczególności, analizy ryzyka oraz zapewnia reprezentatywność rozmaitych wielkości objętych umowami. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o kontroli całości lub części prób w drodze teledetekcji;

- b) zgodności z art. 40 ust. 2 i 3 oraz art. 18 ust. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia.

Kontrole takie obejmują każdego roku co najmniej 30% grup producentów w każdym Państwie Członkowskim. Przy wyborze próby przeznaczonej do kontroli właściwy organ musi w szczególności zapewnić reprezentatywne objęcie kontrolą grup producentów różnych wielkości.

2. Analiza ryzyka uwzględnia:

- ilości surowca tytoniowego objętego umowami w odniesieniu do obszarów zadeklarowanych jako objęte uprawniami tytoniu,
- rezultaty kontroli przeprowadzonych w poprzednich latach,
- inne czynniki określone przez Państwo Członkowskie.

3. W przypadkach, kiedy kontrole na miejscu ujawnią istnienie poważnych nieprawidłowości w strefie produkcyjnej lub w części strefy produkcyjnej, właściwy organ przeprowadza dodatkowe kontrole w danym roku oraz zwiększa odsetek kontroli w następnym roku w tej strefie produkcyjnej lub w części strefy produkcyjnej.

Artykuł 47

1. Właściwy organ kontrolny musi sprawdzić wszystkie dostawy. Właściwy organ kontrolny musi zatwierdzić każdą dostawę, w związku z czym musi zostać z wyprzedzeniem powiadomiony o dostawie, aby mógł on ustalić datę dostawy. W trakcie sprawdzania właściwy organ kontrolny musi zweryfikować, czy daną dostawę zatwierdzono z wyprzedzeniem.

2. Jeżeli dostawy dokonuje się do zatwierzonego ośrodka skupu przewidzianego w art. 16 ust. 1 akapit drugi, nieprzetworzony tytoń, po sprawdzeniu może opuścić ośrodek skupu wyłącznie w celu przemieszczenia go do zakładu przetwórczego. Po sprawdzeniu tytoń musi zostać zebrany w odrębne ilości. Przekazanie tych ilości do zakładu przetwórczego wymaga pisemnej zgody właściwego organu kontrolnego, który musi zostać z wyprzedzeniem poinformowany, aby w każdym odrębnym przypadku można było dokładnie zidentyfikować środek transportu, trasę, czas wyjazdu i dotarcia na miejsce oraz ilości transportowanego tytoniu.

3. Z chwilą przybycia tytoniu do zakładu przetwórczego, właściwy organ kontrolny weryfikuje, w szczególności poprzez zważenie, czy oddzielne ilości sprawdzone w ośrodku skupu są ilościami rzeczywiście dostarczonymi.

Właściwy organ kontrolny ustanawia wszelkie specjalne warunki, które uważa za konieczne dla czynności sprawdzających.

Artykuł 48

1. Kontrole przeprowadzane w czasie wstępnego przetwarzania i przygotowania tytoniu do sprzedaży są przeprowadzane po analizie ryzyka. Państwa Członkowskie przeprowadzają niezapowiedziane kontrole w celu weryfikacji zgodności z art. 7, terminowości wypłaty ceny zakupu przewidzianej w art. 9 ust. 3 lit. j) oraz terminowości wypłaty sumy przewidzianej w art. 20 ust. 3.

2. Kontrole przeprowadzane w czasie wstępnego przetwarzania i przygotowania do sprzedaży muszą, w każdym sprawdzanym zakładzie umożliwiać weryfikację ilości tytoniu w liściach albo wyprodukowanego we Wspólnocie albo pochodzącego z lub przywożonego z państw trzecich, umieszczonego pod dozorem oraz zapewnić, że nadzorowany tytoń nie zostanie zwolniony przez zakończeniem procesów wstępnego przetwarzania i przygotowania do sprzedaży oraz że żaden tytoń nie został poddany sprawdzeniu więcej niż raz. Kontrole

obejmują:

- a) niezapowiedzianą kontrolę zapasów zakładu przetwórczego;
- b) kontrolę w chwili opuszczenia miejsce dozoru przez tytoń, po przejściu wstępnego przetwarzania i przygotowania do sprzedaży;
- c) dodatkowe środki kontroli uznane za konieczne przez Państwo Członkowskie, w szczególności mające na celu zapewnienie, że nie wypłacono premii za surowiec tytoniowy pochodzący lub przywożony z państw trzecich.

3. Kontrole przeprowadzone w czasie wstępnego przetwarzania i przygotowania do sprzedaży obejmują co najmniej 5% pierwszych przetwórców; właściwy organ musi wybrać próbę przeznaczoną do kontroli na podstawie, w szczególności, analizy ryzyka oraz zapewnić reprezentatywne objęcie przedsiębiorstw różnych wielkości.

4. Analiza ryzyka uwzględnia:

- wyniki kontroli przeprowadzonych w poprzednich latach,
- zmianę w porównaniu do poprzedniego roku,
- inne czynniki, które zostaną określone przez Państwo Członkowskie.

Kontrole określone w ust. 2 muszą być prowadzone w miejscu, gdzie tytoń w liściach jest przetwarzany. W terminie, który ustala Państwo Członkowskie, zaangażowane zakłady powiadamiają na piśmie właściwe organy o miejscach, w których będzie odbywać się przetwarzanie. W tym celu Państwa Członkowskie mogą ustalić, jakie informacje mają zostać dostarczone przez zakłady prowadzące wstępne przetwarzanie właściwym organom.

ROZDZIAŁ II

Kary

Artykuł 49

Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania w przypadkach siły wyższej.

Artykuł 50

1. W przypadku, kiedy indywidualni producenci nie uprawiają tytoniu, tracą wszelkie uprawnienia do premii na obecny zbiór oraz do kwoty produkcyjnej na przyszłe zbiory.

2. Jeżeli w rzeczywistości okaże się, że uprawiany obszar jest mniejszy od obszaru zadeklarowanego o ponad 10%, premia, która miała być wypłacona danemu producentowi na obecny zbiór i wszelkie kwoty, które miały zostać przydzielone temu samemu producentowi na następne zbiory, są zmniejszane o podwojoną wartość odkrytej niezgodności.

3. W przypadku zastosowania kar określonych w ust. 1 i 2 oraz, gdy indywidualny producent jest członkiem grupy producentów, kwoty produkcyjne umieszczone w deklaracji

kwot są zmniejszane o dokładne ilości objęte karą odnosząca się do kwot produkcyjnych producenta, który ma zostać ukarany w roku rozpatrywanego zbioru, bez możliwości przydzielenia ich w inny sposób między członków grupy producentów.

4. Jeżeli kontrole nie mogą zostać przeprowadzone z przyczyn, które można przypisać producentowi, dany obszar należy uznać za nieuprawiany.

Kary ustanowione w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do producentów lub przetwórców, którzy przed podjęciem kontroli pisemnie powiadomią właściwy organ o istniejących rozbieżnościach lub w przypadku, gdy rolnicy potrafią wykazać, że przeprowadzone przez nich ustalenie obszaru omawianej działki, wyłączając drogi wewnętrzne i ogrodzenia, zostało dokładnie dokonane w oparciu o informacje uznane przez właściwy organ.

5. Jeżeli właściwy organ kontrolny ustali obecność tytoniu, który nie został zgłoszony zgodnie z art. 16 ust. 2, ilość objęta deklaracją kwot, do których producent jest uprawniony na nadchodzące zbiory, zostaje zredukowana o ilość dwukrotnie większą od niezadeklarowanej ilości.

Artykuł 51

1. Jeżeli grupa producentów nie postępuje zgodnie z regułami regulującymi przyznawanie premii przewidzianymi w załączniku V, traci ona swoje uprawnienia do otrzymania jakiegokolwiek specjalnej pomocy na obecny zbiór. Grupom producentów, w odniesieniu do których po ponownej kontroli zostanie stwierdzone naruszenie cofa się uznanie.

W przypadku znalezienia błędów urzędniczych, specjalna pomoc przyznana na bieżące zbiory zostanie zmniejszona. Państwa Członkowskie ustanawiają wysokość tej obniżki w przedziale między 1% a 20% w zależności od wagi błędu. Grupa producentów musi poprawić konsekwencje wszelkich stwierdzonych błędów.

2. Jeżeli grupa producentów nie postępuje zgodnie z regułami określonymi w art. 40 ust. 2 i 3, specjalna pomoc jest zmniejszana 20%-50%, w zależności od wagi naruszenia. Grupom producentów, w odniesieniu do których po ponownej kontroli zostanie stwierdzone naruszenie cofa się uznanie.

Jeżeli członkom producentom grupy producentów nie wypłacono w okresie 30 dni od nieprzekraczalnego terminu określonego w art. 18 ust. 3, pełnej sumy stałej i zmiennej części premii, specjalną pomoc finansową zmniejsza się o 20%. Specjalną pomoc finansową zmniejsza się o kolejne 20% za każdy dodatkowy okres 30 dni zwłoki, maksymalnie do 150 dni.

3. Administratorzy grup producentów odpowiedzialni zgodnie z ust. 1 i 2, za umyślne lub spowodowane poważnym zaniedbaniem wycofanie uznania dla swoich grup, nie mogą zarządzać inną grupą producentów lub składać wniosku o uznanie w czasie trwania roku stosowania kary.

4. Uznanie cofa się zgodnie z art. 6.

Artykuł 52

Jeżeli nieprzetworzony tytoń nie został dostarczony do miejsc przewidzianych w art. 16 ust. 1 akapit drugi, lub przewoźnik przewożący oddzielne ilości tytoniu, określone w art. 47 ust. 2, od ośrodka skupu do zakładu przetwórczego nie posiada zgody na dokonanie transportu, zakład przetwórczy, który otrzymał rozpatrywany tytoń, musi zapłacić Państwu Członkowskiemu sumę pieniędzy równą premiom za ilość danego tytoniu. Kwotę tę księguje się na rzecz Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

Artykuł 53

1. Jeżeli termin wypłacenia ceny zakupu przewidziany w art. 9 ust. 3 lit. j) i termin zapłaty kwoty przewidzianej w art. 20 ust. 3, zostały przekroczone o 30 dni, pierwszemu przetwórcy cofa się wydane mu zatwierdzenie na okres jednego roku. Zatwierdzenie cofane jest na kolejny rok, a maksymalnie na okres do trzech lat, za każde dodatkowe 30 dni zwłoki.
2. Po okresie wycofania zatwierdzenia pierwszy przetwórcza musi złożyć nowy wniosek o zatwierdzenie.
3. Administratorzy pierwszych przetwórców odpowiedzialni za umyślnie lub spowodowane poważnym zaniedbaniem wycofanie zatwierdzenia, nie mogą zarządzać innym uznanym pierwszym przetwórcą lub składać wniosków o zatwierdzenie w okresie pierwszego roku stosowania danej kary.

TYTUŁ VIII

Powiadamianie Komisji

Artykuł 54

Każde zainteresowane Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o:

- a) stosowaniu art. 3 ust. 1 lit. f) akapit drugi;
- b) odmowie lub wycofaniu uznania grupie producentów, podając swoje powody odmowy lub wycofania uznania;
- c) nazwach i adresach organów odpowiedzialnych za rejestrację umowy kontraktacji i zakładów wstępnego przetwarzania, zatwierdzonych przez każde Państwo Członkowskie. Komisja opublikuje wykaz tych organów i przedsiębiorstw wstępnego przetwarzania w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*;
- d) stosowaniu art. 12 ust. 1;
- e) stosowaniu art. 20 ust. 1;
- f) decyzjach, które zamierza podjąć na mocy art. 27 ust. 4;
- g) środkach podjętych na podstawie art. 28 ust. 1;
- h) regułach tworzenia rezerwy krajowej i obiektywnych kryteriach dystrybucji rezerwy krajowej, przyjętych na mocy art. 29 ust. 2 i 3;

- i) ilościach przekazanych na stałe w odpowiednich grupach odmian na mocy art. 33;
- j) ilościach, które były przedmiotem wniosku o odkupienie kwot oraz ilościach odkupionych w odpowiednich grupach odmian na mocy art. 35;
- k) krajowych środkach podjętych w celu stosowania niniejszego rozporządzenia;
- l) innych informacjach potrzebnych Komisji do właściwego zarządzania uzgodnieniami.

Komputerowa baza danych, ustanowiona w ramach zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli jest wykorzystywana do zgłaszania informacji wyszczególnionych w niniejszym artykule.

TYTUŁ IX

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 55

Dla zbiorów roku 1999, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 lit. f) tiret drugie, producenci, którzy są członkami więcej niż jednej grupy producentów mogą na piśmie powiadomić grupę o swoim wycofaniu z członkostwa do dnia 31 stycznia 1999 r.

Artykuł 56

Rozporządzenia (EWG) nr 3478/92, (EWG) nr 84/93 oraz (WE) nr 1066/95 tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 57

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów 1999 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

**PROCENT PROGÓW GWARANTOWANYCH DLA KAŻDEGO PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIEGO LUB OKREŚLONEGO REGIONU DLA UZNANIA GRUP
PRODUCENTÓW**

Państwo Członkowskie określonego regionu utworzenia grupy producentów	Procent
Niemcy, Hiszpania (z wyjątkiem Kastylii - Leon, Nawarry i strefy Compezo w Kraju Basków), Francja (z wyjątkiem Nord – Pas – de - Calais i Pikardii), Włochy, Portugalia (z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów), Belgia, Austria	2%
Grecja (z wyjątkiem Epiru), Autonomiczny Region Azorów (Portugalia), Nord – Pas – de - Calais i Pikardia (Francja)	1%
Kastylia - Leon (Hiszpania), Nawarra (Hiszpania), strefa Compeza w Kraju Basków (Hiszpania), Epir (Grecja)	0,4%

ZAŁĄCZNIK II

UZNANE OBSZARY PRODUKCYJNE

Grupy odmian zgodne z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
I. Suszony ogniowo - rurowo	Niemcy	Szlezwik - Holsztyn, Dolna Saksonia, Bawaria, Nadrenia - Palatynat Badenia - Wirtembergia, Hesja, Saara, Brandenburgia, Meklemburgia - Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turynia
	Grecja	Tracja, Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Grecja Wschodnia, Grecja Zachodnia, Peloponez
	Francja	Akwitania, Midi - Pirénées, Owernia - Limousin, Szampania - Ardeny, Alzacja - Lotaryngia, Rodan - Alpy, Franche - Comté, Prowansja - Alpy - Wybrzeże Lazurowe, Region Loary, Centre, Poitou - Charente, Bretania, Langwedocja - Rousillon, Normandia, Burgundia, Nord - Pas - de-Calais, Pikardia, Île - de - France
	Włochy	Friuli, Wenecja, Lombardia, Piemont, Toskania, Marche, Umbria, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Kalabria
	Hiszpania	Estremadura, Andaluzja, Kastylia - Leon, Kastylia -La Mancha
	Portugalia	Beira Interior, Ribatejo Oeste, Alentejo, Autonomiczny Region Azorów
	Austria	Burgenland, Dolna Austria,

Grupy odmian zgodne z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
		Górna Austria, Styria
II. Tytoń jasny suszony powietrznie	<p>Belgia</p> <p>Niemcy</p> <p>Grecja</p> <p>Francja</p> <p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p> <p>Portugalia</p> <p>Austria</p>	<p>Flandria, Hainaut, Namur, Luksemburgia</p> <p>Bawaria, Nadrenia - Palatynat, Badenia - Wirtembergia, Hesja, Saara, Brandenburgia, Meklemburgia - Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turyngia</p> <p>Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia</p> <p>Akwitania, Midi - Pirénées, Owernia - Limousin, Alzacja - Lotaryngia, Rodan - Alpy, Franche - Comté, Region Loary, Centre, Poitou - Charente, Bretania, Burgundia, Langwedocja - Rousillon, Szampania - Ardeny, Ile – de - France</p> <p>Wenecja, Lombardia, Piemont, Umbria, Emilia - Romania, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia, Fruli, Toskania, Marche, Kalabria</p> <p>Estremadura, Andaluzja, Kastylija - Leon, Kastylija - La Mancha</p> <p>Beira Interior, Ribatejo Oeste, Entre Douro e Minho, Trás - os-Montes, Autonomiczny Region Azorów</p> <p>Burgenland, Dolna Austria, Górna Austria, Styria</p>
III. Tytoń ciemny suszony	Belgia	Flandria, Hainaut, Namur,

Grupy odmian zgodne z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
powietrznie	<p>Niemcy</p> <p>Francja</p> <p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p> <p>Austria</p>	<p>Luksemburgia</p> <p>Nadrenia - Palatynat, Badenia - Wirtembergia, Hesja, Saara, Bawaria, Brandenburgia, Meklemburgia - Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turynia</p> <p>Akwitania, Midi - Pirénées, Langwedocja - Rousillon, Owernia - Limousin, Poitou - Charente, Bretania, Region Loary, Centre, Rodan - Alpy, Prowansja - Alpy - Wybrzeże Lazurowe, Franche - Comté, Alzacja - Lotaryngia, Szampania - Ardeny, Pikardia, Nord - Pas - de - Calais, Normandia, Burgundia, Reunion</p> <p>Fruli, Trydent, Wenecja, Toskania, Lacjum, Molise, Kampania, Apulia, Sycylia</p> <p>Estremadura, Andaluzja, Kastylia - Leon, Kastylia - La Mancha, Walencja, Nawarra, Rioja, Katalonia, Madryt, Galicia, Asturia, Kantabria, obszar Compezo w Kraju Basków, La Palma (Wyspy Kanaryjskie)</p> <p>Burgenland, Dolna Austria, Górna Austria, Styria</p>
IV. Suszony ogniowo	<p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p>	<p>Wenecja, Toskania, Umbria, Lacjum, Kampania, Marche</p> <p>Estremadura, Andaluzja</p>
V. Suszony na słońcu	Grecja	Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Grecja Wschodnia, Grecja Zachodnia, Peloponez, Tracja i wyspy

Grupy odmian zgodne z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
	Włochy	Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia
VI. Basmas	Grecja	Tracja, Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Grecja Zachodnia
VII. Katerini i podobne odmiany	Grecja	Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Grecja Wschodnia, Grecja Zachodnia
VIII. Klasyczny Kaba Koulak, Elassona, Myrodata de Arginion, Zichnomyrodata	Grecja	Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Grecja Wschodnia, Grecja Zachodnia, Peloponez i wyspy, Tracja

ZAŁĄCZNIK III

Minimalne wymogi jakości

Tytoń kwalifikujący się do premii określonej w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 musi być solidnej właściwej jakości handlowej uwzględniającej typowe cechy danej odmiany, a także nie może zawierać żadnego z następujących składników:

- a) kawałków liści;
- b) liści bardzo zniszczonych przez grad;
- c) liści ze znacznymi uszkodzeniami na ponad jednej trzeciej powierzchni;
- d) liści porażonych chorobami bądź zaatakowanych przez owady na ponad 25% powierzchni;
- e) liści ze śladami pestycydów;
- f) liści niedojrzałych bądź wyraźnie zielonych;
- g) liści uszkodzonych przez mróz;
- h) liści zaatakowanych przez pleśń lub zgniliznę;
- i) liści z niewysuszonymi żyłami, wilgotnymi lub zaatakowanymi przez zgniliznę lub z mięsistymi czy też wystającymi łodygami;
- j) liści z odrostów lub pędów bocznych;
- k) liści o nienaturalnym dla danej odmiany zapachu;
- l) liści z przylegającą glebą;
- m) liści o zawartości wilgoci przekraczającą o cztery punkty zawartość wilgoci ustanowioną w załączniku IV.

ZAŁĄCZNIK IV

ZAWARTOŚĆ WILGOCI OKREŚLONA W ART. 15

Grupa odmian	Zawartość wilgoci (%)
I. Suszony ogniowo - rurowo	16
II. Jasny suszony powietrznie	
Niemcy, Francja, Belgia, Austria, Portugalia - Autonomiczny Region Azorów	22
Pozostałe Państwa Członkowskie i inne uznawane obszary produkcyjne w Portugalii	20
III. Ciemny suszony powietrznie	
Belgia, Niemcy, Francja, Austria	26
Pozostałe Państwa Członkowskie	22
IV. Suszony ogniowo	22
V. Suszony na słońcu	16
VI. Basmás	16
VII. Katerini	16
VIII. Klasyczny Kaba Koulak, Ellassona, Myrodata Agrinion, Zichnomyrodata	16

ZAŁĄCZNIK V

A. Reguły podziału premii

1. Premia składa się z:
 - specjalnej pomocy = 2% premii,
 - zmiennej części premii = procent premii dostosowany według grup odmian i Państwa Członkowskiego jak pokazano w sekcji B i zgodnie z art. 15 ust. 1.
 - stałej części premii = różnica między premią po odliczeniu wysokości potrąconej na rzecz finansowania Funduszu a sumą specjalnej pomocy i zmiennej części premii.
2. Dodatkową sumę ustanowioną w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) 2075/92 dodaje się do stałej części premii.

B. Zależność między zmienną częścią premii a premią

1999

	I Suszony ogniowo -rurowo	II Jasny suszony powie- trznie	III Ciemny suszony powie- trznie	IV Suszony ogniowo	V Suszony na słońcu	Inne		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K.Koulak
Włochy	20%	20%	20%	20%	25%			
Grecja	20%	20%			25%	15%	15%	15%
Hiszpania	20%	20%	20%	20%				
Portugalia	20%	20%						
Francja	20%	20%	20%					
Niemcy	20%	20%	20%					
Belgia		20%	20%					
Austria	20%	20%	20%					

2000

	I Suszony ogniowo -rurowo	II Jasny suszony powie- trznie	III Ciemny suszony powie- trznie	IV Suszony ogniowo	V Suszony na słońcu	Inne		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K.Koulak
Włochy	25%	25%	25%	25%	35%			
Grecja	25%	25%			35%	20%	20%	20%
Hiszpania	25%	25%	25%	25%				
Portugalia	25%	25%						
Francja	25%	25%	25%					
Niemcy	25%	25%	25%					

	I Suszony ogniowo- rurowo	II Jasny suszony powie- trznie	III Ciemny suszony powie- trznie	IV Suszony ogniowo	V Suszony na słońcu	Inne		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K.Koulak
Belgia		25%	25%					
Austria	25%	25%	25%					

2001 i kolejne zbiory

	I Suszony ogniowo- rurowo	II Jasny suszony powie- trznie	III Ciemny suszony powie- trznie	IV Suszony ogniowo	V Suszony na słońcu	Inne		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K.Koulak
Włochy	35%	35%	40%	32%	45%			
Grecja	35%	35%			45%	30%	30%	30%
Hiszpania	35%	35%	40%	32%				
Portugalia	35%	35%						
Francja	35%	35%	40%					
Niemcy	35%	35%	40%					
Belgia		35%	40%					
Austria	35%	35%	40%					

C. Zmienna część premii

Zmienna część premii wynosi:

$$[A/\text{suma} (QL \times PP)] \times (QL \times PP),$$

gdzie A jest całkowitą kwotą zmiennej części premii dostępnej grupie producentów dla grupy odmian, QL jest ilością dostarczaną w partiach a PP jest ceną zakupu każdej partii dla członka grupy producentów dla danej grupy.

Dla każdej grupy odmian, grupa producentów musi podzielić całkowitą dostępną kwotę zmiennej części premii dla danej grupy odmian przez sumę ilości dostarczanych w partiach, pomnożoną przez cenę zakupu dla każdej partii. Wynik tego działania musi zostać pomnożony przez iloczyn ilości w każdej partii i jej cenę zakupu. Zmienna część premii równa zero powinna zostać przypisana partiom sprzedanym za cenę zawartą między ceną minimalną a minimalną plus 40% dla każdej grupy odmian uprawianych przez grupę producentów.

ZAŁĄCZNIK VI

WSPÓLNOTOWE METODY OZNACZANIA ZAWARTOŚCI WILGOCI W SUROWCU TYTONIOWYM

I. METODY

A. *Metoda Beaudesson'a*

1. Aparatura

Piec suszący Beaudesson'a typu EM10

Elektryczna suszarka na ciepłe powietrze, w której powietrze przechodzi nad suszoną próbką poprzez wymuszoną konwekcję za pośrednictwem specjalnego wentylatora. Zawartość wilgoci jest określana poprzez ważenie przed i po suszeniu, gdzie równowaga jest skalowana w taki sposób, aby odczyt dla 10 g próbki odpowiadał wprost zawartości wilgoci wyrażonej w %.

2. Procedura

Próbka o masie 10 g jest ważona na szalce z perforowaną podstawą i następnie umieszczana w kolumnie suszącej, gdzie podtrzymywana jest przez spiralny pierścień. Piec włączany jest na pięć minut, podczas których ciepłe powietrze suszy próbkę w temperaturze około 100 °C. Po upływie pięciu minut, proces zatrzymywany jest automatycznie. Temperatura powietrza na koniec procesu suszenia odczytywana jest z wbudowanego termometru. Próbka jest ważona a jej zawartość wilgoci jest bezpośrednio odczytywana i poprawiana w razie konieczności poprzez dodanie lub odjęcie dziesiątej części procenta stosownie do odczytu temperatury, korzystając ze skali w aparaturze.

B. *Metoda Brabender'a*

1. Aparatura

Piec Brabender'a

Elektryczna suszarka składająca się z cylindrycznej komory termostatycznej, wentylowanej przez wymuszoną konwekcję, w którym jednocześnie umieszczone jest 10 metalowych szalek, każda zawierająca 10 g tytoniu. Szalki umieszczone są na stoliku, który jest obracany za pośrednictwem centralnego pokrętła do dziesięciu różnych pozycji, umożliwiających każdej z szalek umieszczenie po wysuszeniu w pozycji pozwalającej na ważenie w obrębie aparatu: system dźwigni umieszcza po kolei każdą z szalek na ramieniu wbudowanej wagi, bez konieczności wyciągania próbek z komory. Waga zaopatrzona jest w optyczną skalę odczytową i podaje bezpośredni odczyt dla zawartości wilgoci. Aparat zaopatrzony jest w drugą wagę, używaną wyłącznie do ważenia ilości

wstępnych.

2. Procedura

Termostat ustawiany jest na 110 °C.

Komora jest nagrzewana: minimalny czas 15 minut.

Rozważana jest ilość 10 próbek po 10 g każda.

Piec jest napełniany.

Próbki są suszone przez 50 minut.

Odczytywane są wartości wag dla zawartości wilgoci brutto.

C. *Inne metody*

Państwa Członkowskie mogą korzystać z innych metod pomiarowych, w szczególności w oparciu o określenie oporności elektrycznej bądź właściwości dielektrycznych danej partii, pod warunkiem, że wyniki są skalowane na podstawie badania reprezentatywnej próbki korzystając z jednej z metod określonych w A i B.

II. POBIERANIE PRÓBEK

Poniżej przedstawiono procedurę, według której należy pobierać próbki tytoniu w liściach do określenia zawartości wilgoci korzystając z jednej z metod określonych w pkt. IA i B.

1. Wybór próbek

Wybrać z każdej beli pewną ilość liści proporcjonalną do ich masy. Ilość wybranych liści powinna być wystarczająca by być w pełni reprezentatywną dla całej beli.

Próbka musi zawierać równe ilości liści z zewnętrznej części beli, liści ze środkowej części beli oraz liści z miejsca pośredniego.

2. Homogenizacja

Wszystkie wybrane liście są mieszane razem w plastikowej torbie a kilka kilogramów zostaje pocięte (szerokość cięcia 0,4-2 mm).

3. Pobieranie podpróbek

Po pocięciu, liście zostają całkowicie wymieszane, następnie zostaje pobrana reprezentatywna próbka.

4. Pomiar

Pomiar musi zostać przeprowadzony na całości zredukowanej próbki, przy czym należy podjąć środki zapobiegawcze zapewniające, że:

- nie występują zmiany w zawartości wilgoci (hermetyczna i wodoszczelna torba lub pojemnik)
- homogeniczność próbki nie jest zaburzona przez osiadanie odpadów.

III. POZIOMY I CZĘSTOTLIWOŚĆ POBIERANIA PRÓBEK ORAZ METODA OBLICZANIA ZMODYFIKOWANEJ MASY

- ilość próbek pobieranych do oznaczenia zawartości wilgoci surowca tytoniowego musi wynosić co najmniej trzy dla każdego producenta dla dostawy każdej grupy odmian. Producenci i pierwsi przetwórcy mogą wymagać zwiększenia ilości próbek przy dostawie,
- masa tytoniu dostarczanego dla każdej grupy odmian w ciągu tego samego dnia ma zostać zmodyfikowana w zależności od średniej zawartości zmierzonej wilgoci. Jeśli średnia zawartość wilgoci jest mniejsza niż jeden punkt ponad lub poniżej ustalonej zawartości wilgoci, masa tytoniu która kwalifikuje się do premii nie jest modyfikowana,
- masa zmodyfikowana to: całkowita masa netto tytoniu dostarczonego dla grupy odmian w ciągu tego samego dnia $\times (100 - \text{średnia zawartość wilgoci}) / (100 - \text{ustalona zawartość wilgoci dla danej odmiany})$. Średnia zawartość wilgoci musi być liczbą całkowitą otrzymaną przez zaokrąglenie w dół dla wartości dziesiętnych między 0,01 a 0,49 oraz w górę dla wartości dziesiętnych między 0,50 a 0,99.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 510/1999

z dnia 8 marca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sprawie sektora surowca tytoniowego w odniesieniu do ustalenia niektórych terminów oraz zmieniające załącznik II, w którym ustanowione są obszary produkcyjne

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1636/98², w szczególności jego art. 7 i 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

wobec braku decyzji Rady w sprawie wniosku Komisji³ ustalającego maksymalne progi gwarantowane dla zbiorów w latach 1999, 2000 i 2001, Państwa Członkowskie nie mogą w odniesieniu do zbiorów z roku 1999 dotrzymać terminów wyznaczonych na wydanie deklaracji kwot dla producentów ani terminów zawarcia umów kontraktacji zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego⁴; terminy te muszą zostać przedłużone;

zgodnie z art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, przyznanie premii następuje pod warunkiem, że tytoń w liściach pochodzi z określonego dla każdej odmiany obszaru produkcyjnego;

zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2848/98, te obszary produkcyjne ustalone są w załączniku II do tego rozporządzenia;

w wyniku wniosku Francji o włączenie Île de France do wykazu obszarów produkcyjnych grupy II zauważono, że Île de France już istnieje w szeregu wersji językowych, ale brakuje regionów Prowansja-Alpy- Côte d'Azur, Pikardia, Nord-Pas-de-Calais, Normandia i Réunion, oraz w wyniku wniosku Niemiec o włączenie „Mecklenburg-Vorpommern” do wykazu obszarów produkcyjnych grupy III bez wyrazu „westliches”, załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 2848/98, w którym wymienione są uznane obszary produkcyjne powinien zostać poprawiony;

środki te powinny zostać niezwłocznie zastosowane;

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 210 z 20.07.1998, str. 23.

³ Dz.U. C 361 z 24.11.1998, str. 16.

⁴ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 55 dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Dla zbiorów roku 1999, w drodze odstępstwa od art. 22 ust. 3, Państwa Członkowskie najpóźniej do dnia 15 kwietnia wydają deklaracje kwot dla producentów indywidualnych, którzy nie są członkami grupy i dla grup producentów.

3. Dla zbiorów roku 1999, w drodze odstępstwa od art. 10 ust. 1, umowy kontraktacji muszą zostać zawarte najpóźniej do dnia 30 czerwca, za wyjątkiem przypadku siły wyższej.”;

2. załącznik II zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

UZNANE OBSZARY PRODUKCYJNE

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
I. Suszony ognioworurowo	Niemcy	Szlezwik-Holsztyn, Dolna Saksonia, Bawaria, Nadrenia-Palatynat, Badenia-Wirtembergia, Hesja, Saara, Brandenburgia, Meklemburgia-Przedpomorze, Saksonia, Saksonia-Anhalt, Turyngia
	Grecja	Tracja, Wschodnia Macedonia, Środkowa Macedonia, Zachodnia Macedonia, Tesalia, Epir, Grecja Środkowowschodnia, Grecja Środkowozachodnia, Peloponez
	Francja	Akwitania, Midi-Pirénées, Owernia-Limousin, Szampania-Ardeny, Alzacja-Lotaryngia, Rodan-Alpy, Franche-Comté, Prowansja-Alpy-Côte d'Azur, Region Loary, Centre, Poitou-Charente, Bretania, Langwedocja-Roussillon, Normandia, Burgundia, Nord-Pas-de-Calais, Pikardia, Île-de-France
	Włochy	Friuli, Veneto, Lombardia, Piemont, Toskania, Marche, Umbria, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Kalabria
	Hiszpania	Estremadura, Andaluzja, Kastylia-Leon, Kastylia-La Mancha
	Portugalia	Beira Interior, Ribatejo Oeste, Alentejo, Autonomiczny Region Azorów
	Austria	Burgenland, Dolna Austria, Górna Austria, Styria
II. Tytoń jasny suszony powietrznie	Belgia	Flandria, Hainaut, Namur, Luksemburg
	Niemcy	Bawaria, Nadrenia-Palatynat, Badenia-Wirtembergia, Hesja, Saara, Brandenburgia, Meklemburgia-Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia-Anhalt, Turyngia
	Grecja	Wschodnia Macedonia, Środkowa Macedonia,

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
	<p>Francja</p> <p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p> <p>Portugalia</p> <p>Austria</p>	<p>Zachodnia Macedonia, Tesalia</p> <p>Akwitania, Midi-Pirénées, Owernia-Limousin, Alzacja-Lotaryngia, Rodan-Alpy, Prowansja-Alpy-Côte d'Azur, Franche-Comté, Region Loary, Centre, Poitou-Charente, Bretania, Burgundia, Langwedocja-Roussillon, Szampania-Ardeny, Pikarida, Nord-Pas-de-Calais, Normandia, Rerunion i Île-de-France</p> <p>Veneto, Lombardia, Piemont, Umbria, Emilia-Romana, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia, Friuli, Toskania, Marche</p> <p>Estremadura, Andaluzja, Kastylia-Leon, Kastylia-La Mancha</p> <p>Beiras, Ribatejo Oeste, Entre Duoro e Minho, Trás-os-Montes, Autonomiczny Region Azorów</p> <p>Burgenland, Dolna Austria, Górna Austria, Styria</p>
III. Tytoń ciemny suszony powietrznie	<p>Belgia</p> <p>Niemcy</p> <p>Francja</p>	<p>Flandria, Hainaut, Namur, Luksemburg</p> <p>Nadrenia-Palatynat, Badenia-Wirtembergia, Hesja, Saara, Bawaria, Brandenburgia,, Meklemburgia-Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia-Anhalt, Turyngia</p> <p>Akwitania, Midi-Pirénées, Langwedocja-Rousillon, Owernia-Limousin, Poitou-Charente, Bretania, Region Loary, Centre, Rodan-Alpy, Prowansja-Alpy-Côte d'Azur, Franche-Comté, Alzacja-Lotaryngia, Szampania-Ardeny, Pikardia, Nord-Pas-de-Calais, Normandia, Burgundia, Rerunion</p>

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
	Włochy	Friuli, Trentino, Veneto, Toskania, Lazio, Molise, Kampania, Apulia, Sycylia
	Hiszpania	Extremadura, Andaluzja, Kastylija-Leon, Kastylija-La Mancha, Walencja (Wspólnota autonomiczna), Nawarra, Rioja, Katalonia, Madryt, Galicja, Asturia, Kantabria, rejon Comezo w Kraju Basków, La Palma (Wyspy Kanaryjskie)
	Austria	Burgenland, Dolna Austria, Górna Austria, Styria
IV. Suszony ogniowo	Włochy	Veneto, Toskania, Umbria, Lacjum, Kampania, Marche
	Hiszpania	Extremadura, Andaluzja
V. Suszony na słońcu	Grecja	Zachodnia Macedonia, Tesalia, Epir, Grecja Środkowowschodnia, Grecja Środkowozachodnia, Peloponez, Tracja i wyspy
	Włochy	Lazio, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia
VI. Basmasy	Grecja	Tracja, Wschodnia Macedonia, Środkowa Macedonia, Zachodnia Macedonia, Tesalia, Grecja Środkowozachodnia
VII. Katerini i podobne odmiany	Grecja	Wschodnia Macedonia, Środkowa Macedonia, Zachodnia Macedonia, Tesalia, Epir, Grecja Środkowowschodnia, Grecja Środkowozachodnia
VIII. Klasyczny Kaba Koulak, Elassona, Myrodata de Agrinion, Zichnomyrodata	Grecja	Wschodnia Macedonia, Środkowa Macedonia, Zachodnia Macedonia, Tesalia, Epir, Grecja Środkowowschodnia, Grecja Środkowozachodnia, Peloponez i wyspy, Tracja

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 731/1999

z dnia 7 kwietnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sektorze surowca tytoniowego w odniesieniu do przydziału kwot na skutek przeniesienia progów gwarantowanych z jednej grupy odmian do innej oraz załącznik II ustalający obszary produkcyjne

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 7, 9 i 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 9 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 przewiduje możliwości przeniesienia części przyznanych progów gwarantowanych na inne grupy odmian; należy ustanowić przepisy zezwalające na wprowadzenie zmian w deklaracjach kwot wydanych producentom indywidualnym nie będącym członkami grup producentów oraz grupom producentów, po zezwoleniu na takie przeniesienie;

przez wzgląd na dobre zarządzanie i przejrzystość, Państwa Członkowskie powinny ustanowić i opublikować w własnym zakresie obiektywne kryteria rozdziału ilości objętych progami gwarantowanymi przeniesionych na inne grupy odmian; przy ustanawianiu takich kryteriów należy uwzględnić opinie organizacji międzybranżowych uznanych zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2077/92³, a Komisja powinna zostać powiadomiona o takich kryteriach;

zgodnie z art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, premia przyznawana jest pod warunkiem, że liście tytoniu pochodzą z obszaru produkcyjnego określonego dla danej odmiany;

na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego⁴, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 510/1999⁵, obszary produkcyjne ustanowione są w załączniku II do tego rozporządzenia;

na skutek decyzji o ustaleniu premii i progów gwarantowanych dla liści tytoniu dla zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001 według grup odmian i Państwo Członkowskie, oraz wniosku Włoch z

¹ Dz.U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. nr L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 80.

⁴ Dz.U. nr L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁵ Dz.U. nr L 60 z 9.3.1999, str. 54.

dnia 12 marca 1999 r., obszary produkcyjne dla Katerini i podobnych odmian w tym Państwie Członkowskim powinny zostać ustalone poprzez zmianę załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 2848/98;

przewidziane środki muszą stosowane możliwie szybko;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 22 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W terminie 15 dni po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* rozporządzenia przewidującego przeniesienie ilości objętych progami gwarantowanymi z jednej grupy odmian do drugiej zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, ilości umieszczone w deklaracjach kwot produkcyjnych na skutek tych przesunięć są sprawiedliwie rozdzielane między producentów indywidualnych nie będących członkami grup producentów i grupy producentów, którym wydane zostały deklaracje kwot produkcyjnych przez właściwe organy Państw Członkowskich. Ilości rozdzielane są na podstawie opublikowanych obiektywnych kryteriów, ustalonych przez Państwa Członkowskie po uwzględnieniu opinii organizacji międzybranżowych uznanych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2077/92. Właściwe organy Państw Członkowskich skorygują ilości umieszczone w deklaracji kwot produkcyjnych, jeśli w terminie określonym w ust. 3 producentom indywidualnym nie będącym członkami grup producentów i zainteresowanym grupom producentów wydane zostaną deklaracje kwot produkcyjnych.”

2. W art. 54 dodaje się literę w brzmieniu:

„m) obiektywnych kryteriach ustalonych przez Państwo Członkowskie w celu przyznania progów gwarantowanych przesuniętych do innej grupy odmian zgodnie z art. 22 ust. 4.”

3. Część VII („Katerini i podobne odmiany”) załącznika II zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów w 1999 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 kwietnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
„I. VII. Katerini i podobne odmiany	Grecja	Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Grecja Wschodnia, Grecja Zachodnia
	Włochy	Lacjum, Abruzja, Kampania, Basilicata, Apulia”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1373/1999

z dnia 25 czerwca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sektorze surowca tytoniowego i ustalające progi gwarantowane ilości, które mogą być przenoszone do innej grupy odmian ze zbioru z 1999 r.

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 7 i art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) pkt C załącznika V do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 731/1999⁴, wyłącza ze zmiennej premii partie sprzedane za cenę między ceną minimalną a ceną minimalną plus 40% dla każdej grupy odmian uprawianej przez grupy producentów;
- 2) zwrócono uwagę Komisji na fakt, że istnieje tytoń o bardzo niskiej wartości handlowej, który nie będzie uprawniony do zmiennej części premii, ustanowionych w pkt. C załącznika V do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98; ze względu na tę niską wartość handlową powinno być możliwe wyłączenie z uprawnienia do zmiennej premii innych kategorii tytoniu słabej jakości o cenie rynkowej powyżej ceny minimalnej plus 40%; wyżej wymieniony pkt C załącznika V powinien zostać zmieniony, aby umożliwić każdemu Państwu Członkowskiemu, w zakresie zbiorów 1999 r., podniesienie progu, przy jakim tytoń jest wyłączony ze zmiennej premii w celu lepszego sprostania wymogom poprawy jakości tytoniu w każdym Państwie Członkowskiem;
- 3) art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 wprowadził kwoty produkcyjne dla różnych grup odmian tytoniu; kwoty indywidualne zostały podzielone między producentów na podstawie progów gwarantowanych na 1999 r. ustalonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 660/1999; na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 Komisja może upoważnić Państwa Członkowskie do przeniesienia części swoich przydziałów progów gwarantowanych na inne grupy odmian; przeniesienia takie nie powodują

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 93 z 8.4.1999, str. 20.

zwiększenia dodatkowych kosztów dla EFOGR i nie pociągają za sobą żadnego zwiększenia przydziałów całkowitych progów gwarantowanych dla Państw Członkowskich;

- 4) niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane przed ostatecznym terminem zawarcia umów o uprawę, ustanowionym w art. 55 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2848/98;
- 5) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla zbioru za 1999 r. Państwa Członkowskie są upoważnione zgodnie z art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2848/98, do przenoszenia progów gwarantowanych ilości ustanowionych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia z jednej grupy odmian do drugiej.

Artykuł 2

W załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 pkt C dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jednak, dla zbioru za 1999 r. każde Państwo Członkowskie może, przed dniem 30 lipca, ustalić prowizję wyższą od 40% jako stawkę podwyższenia ceny minimalnej.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 czerwca 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Progi gwarantowane ilości, do przenoszenia których z jednej grupy odmian do drugiej upoważnione jest każde Państwo Członkowskie

Państwo Członkowskie	Grupa odmian, z której dokonywane jest przeniesienie	Grupa odmian, do której dokonywane jest przeniesienie
Włochy	114,6 t Katerini (Grupa VII)	114,6 t suszone ogniowo – rurowo (Grupa I)
	193 t Katerini (Grupa VII)	193 t jasne suszone powietrznie (Grupa II)
	144,4 t Katerini (Grupa VII)	144,4 t ciemne suszone powietrznie (Grupa III)
Grecja	27 t Kaba Koulak (Grupa VIII)	22,7 t suszone ogniowo-rurowo (Grupa I)
Hiszpania	3 191 t ciemne suszone powietrznie (Grupa III)	3 191 t jasne suszone powietrznie (Grupa II)
	84 t ciemne suszone powietrznie (Grupa III)	67,2 t suszone ogniowo-rurowo (Grupa I)
Portugalia	200 t jasne suszone powietrznie (Grupa II)	160 t suszone ogniowo-rurowo (Grupa I)
Niemcy	1 317 t jasne suszone powietrznie (Grupa II)	1 234 t suszone ogniowo-rurowo (Grupa I)
	196 t ciemne suszone powietrznie (Grupa III)	165 t suszone ogniowo-rurowo (Grupa I)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2162/1999

z dnia 12 października 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sektorze surowca tytoniowego i ustanawiające przepisy przejściowe w sprawie wykorzystania specjalnej pomocy oraz w sprawie stosunku między zmienną częścią premii a premią dla Grupy VII (Katerini) we Włoszech dla zbiorów z lat 1999, 2000 i 2001

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 7 i 14a oraz art. 27,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Artykuł 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1373/1999⁴, ustanawia wymogi, jakie muszą spełnić grupy producentów w celu uzyskania uznania. W celu lepszego porównania jakości tytoniu produkowanego przez poszczególne grupy producentów oraz zapewnienia, że ich członkowie otrzymują pomoc techniczną, grupom producentów powinno zezwolić się na ograniczenie swojej działalności do uznanych obszarów produkcyjnych.
- 2) W celu zapewnienia, że zmienna część premii funkcjonuje poprawnie oraz, że prowadzone są skuteczne kontrole, powinno zostać ustanowione, że cena zakupu do obliczenia zmiennej części premii musi zostać ustalona w momencie dostawy, że tytoń musi zostać przesadzony do dnia 15 czerwca każdych zbiorów oraz że niespełnienie wyżej wymienionych przepisów powinno być karalne.
- 3) Artykuł 19 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 2848/98 przewiduje wypłatę producentowi zaliczki od premii równej 50% przyznanej premii. W celu uproszczenia procedury administracyjnej w Państwach Członkowskich, maksymalna wysokość zaliczki powinna być równa stałej części premii.
- 4) Artykuł 19 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2848/98 przewiduje, że zaliczki mogą być wypłacane od dnia 16 października w roku zbiorów i musi być wypłacona w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, z wyjątkiem przypadków, kiedy wniosek

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 162 z 26.6.1999, str. 47.

został przedłożony przed dniem 16 września, kiedy to okres ten zostaje przedłużony do 60 dni. Wobec tego, że w niektórych Państwach Członkowskich zbiór rozpoczyna się dnia 1 sierpnia, okres wypłaty powinien zostać przedłużony do 77 dni.

- 5) Artykuł 31 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 stanowi, że gdy z powodu różnych przyczyn, gospodarstwo produkujące tytoń jest przekazane stronie trzeciej, nowy beneficjent jest uprawniony do deklaracji kwot produkcyjnych, począwszy od daty przekazania przez cały okres referencyjny. W celu poprawy efektywności procedur kontrolnych oraz w celu zapobiegania uchylaniu się od przestrzegania przepisów, w przypadku przeniesienia dokonanego z innych powodów niż śmierć, powinno się zezwolić Państwom Członkowskim na określenie terminu, do którego nowy beneficjent musi uzyskać uprawnienie do deklaracji kwot produkcyjnych na bieżący rok zbiorów.
- 6) Umowa kontraktacji, zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2848/98, jest zawierana między pierwszym przetwórcą, z jednej strony, a grupą producentów lub producentem indywidualnym, który nie należy do grupy, z drugiej strony, a umowa zawiera, między innymi, dokładną lokalizację miejsca produkcji tytoniu i obszar danej działki. Artykuł 40 ust. 2 tiret piąte tego rozporządzenia stanowi, że grupy mogą korzystać ze specjalnej pomocy w celu zapewnienia, że spełniają reguły wspólnotowe. Powinny zostać nałożone kary na indywidualnych producentów w przypadku, kiedy działka, na której uprawiany jest tytoń różni się od tej wykazanej w umowie kontraktacji i które powinny zostać zastrzeżone poprzez nałożenie ich nie tylko na indywidualnych producentów, ale również na grupy producentów, do których należą.
- 7) Co najmniej połowa wysokości pomocy specjalnej musi zostać wykorzystana przez grupy producentów na wydatki określone w art. 40 ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2848/98, jak przewidziano w ust. 3 tego artykułu. W świetle zmienionych warunków dotyczących uznania grup producentów z mocą od zbiorów 1999 r. powinny zostać ustanowione bardziej elastyczne przepisy dla korzystania z pomocy specjalnej w ramach dwuletniego okresu przejściowego, w celu umożliwienia grupom producentów dokonania reorganizacji mającej na celu podniesienia wartości produktów dostarczanych przez ich członków oraz zapewnienia, że grupa spełnia reguły wspólnotowe.
- 8) Rozporządzenie Rady (WE) nr 660/1999 ustanawia progi gwarantowane dla grupy VII (Katerini i podobne odmiany) we Włoszech. Zależność między zmienną częścią a premią powinna zostać ustalona dla tej grupy odmian we Włoszech przy użyciu tych samych zależności, które zostały przyjęte dla grupy w Grecji.
- 9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 1 lit. g) dodaje się wyrazy w brzmieniu:

„Jednakże, grupy producentów mogą ograniczyć swoją działalność do niektórych obszarów produkcyjnych. Jednakże w takich przypadkach, producenci indywidualni uprawiający tytoń zarówno na obszarze jak i poza obszarami produkcyjnymi mogą zostać członkami tej grupy producentów w odniesieniu do ich całkowitej produkcji, pod warunkiem, że większość ich upraw jest zbierana w ramach obszarów produkcyjnych, objętych przez grupę.

2. W art. 9 ust. 3 dodaje się lit. l) w brzmieniu:

„l) zobowiązanie producenta do przesadzenia tytoniu na danej działce do dnia 15 czerwca roku zbiorów; Jednakże, jeśli nastąpi opóźnienie przesadzenia, grupa producentów lub producent indywidualny nie będący członkiem grupy producentów muszą poinformować o tym przetwórcę oraz właściwy organ Państwa Członkowskiego listem poleconym przed upływem tego terminu podając powody opóźnienia oraz dane szczegółowe w przypadku zmiany działki”.

3. W art. 18 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do obliczenia zmiennej części premii, musi zostać użyta cena zakupu ustalona dla każdej partii w dostawie”.

4. W art. 19 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zaliczka, która nie może przewyższać stałej części premii, jest wypłacona pod warunkiem złożenia zabezpieczenia równego kwocie zaliczki plus 15%.

Zaliczka jest wypłacana od dnia 16 października roku zbiorów i musi zostać wypłacona w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku określonego w ust. 2 oraz dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone, poza przypadkami, gdy wniosek złożono przed dniem 16 września, kiedy okres ten jest przedłużony do 77 dni”.

5. W art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, gdy gospodarstwo produkujące tytoń zostało z jakichkolwiek przyczyn przekazane stronie trzeciej, nowy beneficjent jest uprawniony do deklaracji kwot produkcyjnych od dnia rejestracji przez właściwy organ. Państwa Członkowskie ustalają termin lub nieprzekraczalny termin na dokonanie rejestracji przekazania przez właściwy organ. Z wyjątkiem przypadku, kiedy przekazanie następuje w wyniku śmierci beneficjenta, gdy przekazanie zostało przedłożone właściwemu organowi w celu rejestracji po ustalonym przez Państwo Członkowskie terminie, uprawnienie do deklaracji kwot produkcyjnych staje się skuteczne od następnych zbiorów”.

6. W art. 40 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wydatki określone w ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie muszą wynosić co najmniej 30% całkowitej kwoty pomocy specjalnej na zbiór 1999 r., 40% całkowitej kwoty pomocy specjalnej na zbiór 2000 r. i 50% całkowitej kwoty pomocy specjalnej na następne lata”.

7. W art. 50 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie oraz dodaje się następujące ust. 2a i 2b:

„1. Jeśli kontrole ujawnią, że tytoń nie został przesadzony na działkę wykazaną w umowie kontraktacji do lub po dniu 15 czerwca roku zbiorów, producent indywidualny traci:

- a) 50% premii na zbiory bieżące, jeśli przesadzenie nastąpiło do dnia 30 czerwca,
- b) wszystkie uprawnienia do premii na zbiory bieżące jeśli przesadzenie nastąpiło po dniu 30 czerwca, ale do dnia 30 lipca.

Jeżeli producenci indywidualni nie zdołali wyhodować tytoniu lub jeżeli przesadzenie nastąpiło po dniu 30 lipca bieżącego roku zbiorów, producenci tracą wszystkie uprawnienia do premii na bieżące zbiory oraz do kwot produkcyjnych na następny zbiór.

2. Jeżeli w rzeczywistości okaże się, że uprawiany obszar jest mniejszy od obszaru zadeklarowanego o ponad 10%, premia, która miała być wypłacona danemu producentowi na obecny zbiór i wszelkie kwoty, które miały zostać przydzielone temu samemu producentowi na następne zbiory, są zmniejszane o podwojoną wartość odkrytej niezgodności.

2a. Z wyjątkiem przypadków stosowania ust. 2, jeżeli działka, na której uprawiany jest tytoń różni się od działki zadeklarowanej w zarejestrowanej umowie kontraktacji, premia, która ma zostać wypłacona zainteresowanym producentom na bieżące zbiory jest zmniejszana o 5%.

2b. Jeżeli kary określone w ust. 1, 2 i 2b są stosowane w stosunku do indywidualnego producenta, który jest członkiem grupy producentów, pomoc specjalna dla grupy producentów, do której ten producent należy, jest zmniejszana o sumę równą połowie obniżki mającej zastosowanie do producenta. Jeżeli kary takie są stosowane przez więcej niż dwa kolejne lata, są podwajane począwszy od trzeciego roku”.

8. W załączniku V pkt. B zastępuje się pkt. B z załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 1 stosuje się od zbiorów 1999 r., z wyjątkiem ust. 1, 2, 3, 5 i 7, które stosuje się od zbiorów 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 października 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„B. Zależność między zmienną częścią premii a premią

1999

	I (<i>Suszony ogniowo- rurowo</i>)	II (<i>Jasny suszony powietrznie</i>)	III (<i>Ciemny suszony powietrznie</i>)	IV (<i>Suszony ogniowo</i>)	V (<i>Suszony na słońcu</i>)	Pozostałe		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Koulak
Włochy	20%	20%	20%	20%	25%		15%	
Grecja	20%	20%			25%	15%	15%	15%
Hiszpania	20%	20%	20%	20%				
Portugalia	20%	20%						
Francja	20%	20%	20%					
Niemcy	20%	20%	20%					
Belgia		20%	20%					
Austria	20%	20%	20%					

2000

	I (<i>Suszony ogniowo- rurowo</i>)	II (<i>Jasny suszony powietrznie</i>)	III (<i>Ciemny suszony powietrznie</i>)	IV (<i>Suszony ogniowo</i>)	V (<i>Suszony na słońcu</i>)	Pozostałe		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Koulak
Włochy	25%	25%	25%	25%	35%		20%	
Grecja	25%	25%			35%	20%	20%	20%
Hiszpania	25%	25%	25%	25%				
Portugalia	25%	25%						
Francja	25%	25%	25%					
Niemcy	25%	25%	25%					
Belgia		25%	25%					
Austria	25%	25%	25%					

2001 i kolejne zbiory

	I <i>(Suszony ogniowo -ruowo)</i>	II <i>(Jasny suszony powietrznie)</i>	III <i>(Ciemny suszony powietrznie)</i>	IV <i>(Suszony ogniowo)</i>	V <i>(Suszony na słońcu)</i>	Pozostałe		
						VI Basmas	VII Katerini	VIII K. Koulak
Włochy	35%	35%	40%	32%	45%		30%	
Grecja	35%	35%			45%	30%	30%	30%
Hiszpania	35%	35%	40%	32%				
Portugalia	35%	35%						
Francja	35%	35%	40%					
Niemcy	35%	35%	40%					
Belgia		35%	40%					
Austria	35%	35%	40%					

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2637/1999

z dnia 14 grudnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, kwot produkcyjnych oraz przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 11 i 14a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) rozporządzenie Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2162/1999⁴, określa dzień 31 stycznia roku zbiorów jako termin, do którego muszą zostać wydane deklaracje kwot dla indywidualnych producentów, którzy nie są członkami grupy producentów oraz dla grup producentów, a także zezwala na wykorzystanie przez właściwy organ Państwa Członkowskiego okresu 20 dni na zarejestrowanie pisemnych porozumień między indywidualnymi producentami na dokonanie stałego przeniesienia kwot;
- 2) zakończenie procedur wydawania deklaracji kwot oraz rejestrowania pisemnych porozumień dotyczących przeniesienia kwot w niektórych Państwach Członkowskich wymaga więcej czasu z uwagi na konieczność przeprowadzenia kontroli administracyjnych, w szczególności na kontroli działek. Dlatego też, nieprzekraczalny termin wydawania deklaracji kwot indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy producentów oraz grupom producentów powinien zostać wydłużony o jeden miesiąc, a okres rejestracji pisemnych porozumień na dokonanie stałego przeniesienia kwot powinien zostać wydłużony o 10 dni;
- 3) art. 36 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 określa wielkość płatności, które mają zostać wypłacone producentom, których kwoty na zbiory 1999 r. zostały odkupione w ramach systemu wykupu kwot. Wielkość płatności, do której uprawnieni są producenci, których kwoty będą wykupione dla zbiorów 2000 r., powinna zostać teraz ustanowiona bez uszczerbku dla przyszłych zmian;

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.03.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 265 z 13.10.1999, str. 13.

- 4) Ilości, które były przedmiotem wniosku o wykup kwot oraz ilości wykupione według grup odmian na mocy art. 35 rozporządzenia (WE) nr 2848/98, które muszą zostać podane do wiadomości Komisji na mocy art. 54 lit. j) tego rozporządzenia, nie będą dostępne przed dniem 31 grudnia 1999 r. Dlatego też uzgodnione kwoty wykupu dla zbiorów 1999 r. powinny zostać wstrzymane dla zbiorów 2000 r.;
- 5) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 22 ust. 3 wyrazy „31 stycznia” zastępuje się „końca lutego”.
2. W art. 33 ust. 2 wyraz „dwadzieścia” zastępuje się wyrazem „trzydzieści”.
3. W art. 36 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Producenci, których kwoty zostały wykupione w odniesieniu do zbiorów 2000 r., będą uprawnieni każdego roku przy wypłacie premii dla zbiorów z lat 2001, 2002 i 2003 do ilości wskazanych w akapicie pierwszym dla zbioru 1999 r.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od zbiorów 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 531/2000

z dnia 10 marca 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, kwot produkcyjnych i przyznawania pomocy specjalnej grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 7, 9 ust. 5 i art. 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 18 ust. 4 i 20 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2637/1999⁴ stanowi, że wypłata premii na rzecz producentów i grup producentów przez Państwo Członkowskie lub przez pierwszego przetwórcę musi być dokonana w drodze przelewu bankowego lub pocztowego na jeden rachunek. Stosowanie tego przepisu nakłada problemy na grupy producentów, ponieważ system nie zezwala, aby zarządzanie funduszami zostało rozciągnięte na całe terytorium, ani na zaciągnięcie kredytu operacyjnego z banku niezarządzającego premiami. Dlatego też, powinny zostać ustanowione przepisy, przewidujące wypłatę premii na konta asygnowane do wpłaty premii oraz przepisy dotyczące numerów rachunków, które mają być przekazane do właściwego organu kontrolnego.
- (2) Na mocy art. 20 powyższego rozporządzenia, niektóre Państwa Członkowskie, przez okres dwóch lat, mogły wypłacać premie producentom za pośrednictwem pierwszego przetwórcy bez ułatwień związanych z zaliczkami. Sytuacja ta wywołała u producentów problemy gotówką, gdyż nie otrzymywali zapłaty zanim nie dostarczyli całości swojej produkcji. Dlatego też, producenci ci powinni uzyskać możliwość otrzymania zaliczek za pośrednictwem pierwszych przetwórców na takich samych zasadach, jak te ustanowione w art. 19 dla producentów otrzymujących swoje premie bezpośrednio z Państw Członkowskich.
- (3) Art. 29 tego samego rozporządzenia stanowi, że krajowe rezerwy mogą być tworzone między innymi z kwot uzyskanych w drodze liniowej redukcji w wysokości do 2% ilości, które zostały trwale przeniesione. Krajowe rezerwy mają być przydzielone do końca lutego zgodnie z art. 22 ust. 3, a termin ten nie zezwala na wykorzystanie kwot otrzymanych z trwałego przeniesienia dla tego samego roku produkcyjnego. Dlatego też

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 323 z 15.12.1999, str. 8.

powinny zostać ustanowione przepisy stanowiące, że trwale przeniesione ilości mogą być stosowane do bieżących zbiorów oraz, w tym celu, że te ilości mogą zostać przydzielone aż do upływu terminu przeznaczonego na zawarcie umów kontraktacji.

- (4) Art. 33 ust. 3 tego samego rozporządzenia stanowi, że przeniesienie kwot produkcyjnych nie może dotyczyć ilości mniejszych niż 100 kg. Aby umożliwić producentom tytoniu, których kwoty na grupy odmian są mniejsze niż 100 kg, dokonanie przeniesienia kwot w całości, przepis ten powinien zostać złagodzony.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zapłata grupom producentów sum określonych w ust. 1 i 2 oraz zapłata ceny zakupu producentom przez pierwszych przetwórców może zostać dokonana tylko w drodze przelewu bankowego lub pocztowego na asygnowane do takich płatności rachunki, których numery są przekazywane właściwemu organowi kontrolnemu i które w przypadku grupy producentów, muszą być powiązane z płatnościami na rzecz indywidualnych członków grupy producentów.”

2. Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie stosują system zaliczek na premie na rzecz producentów zgodnie z ust. 2-8.

2. Zaliczka określona w ust. 1 jest wypłacana na wniosek producenta lub - w przypadku zbiorów za rok 2000 - na wniosek pierwszego przetwórcy na podstawie zaświadczenia o kwalifikowaniu się do otrzymania zaliczki, przygotowanego przez właściwy organ kontrolny.

3. Wnioskowi o zaliczkę muszą towarzyszyć następujące dokumenty, z wyjątkiem przypadków, gdy Państwo Członkowskie będące już w ich posiadaniu stanowi z tego powodu inaczej:

- a) kopia umowy kontraktacji zawartej przez producenta wydana w jego imieniu;
- b) kopia deklaracji kwoty wydana producentowi i objęta wspomnianą umową kontraktacji;
- c) pisemna deklaracja zainteresowanego producenta określająca ilości tytoniu, jakie jest w stanie dostarczyć w czasie bieżących zbiorów.

4. Zaświadczenie określone w ust. 2 wydawane jest przez organ kontrolny po zweryfikowaniu dokumentów określonych w ust. 3 i po otrzymaniu pisemnej deklaracji złożonej przez producenta.

Jeśli chodzi o pierwszego przetwórcę, zaświadczenie jest wydawane na podstawie umowy kontraktacji przez niego zawartej i przewidywanych lub dokonanych dostaw.

5. Wypłata zaliczki do maksymalnej wysokości równej stałej części premii podlega wymogowi złożenia zabezpieczenia równego kwocie zaliczki plus 15%.

Zaliczka jest wypłacana od 16 października roku zbiorów i musi zostać wypłacona w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku określonego w ust. 2 i dowodu złożenia zabezpieczenia, z wyjątkiem przypadków, gdy wniosek złożono przed dniem 16 września, w których okres ten jest przedłużony do 77 dni.

6. Jeżeli zaliczka jest przyznana grupie producentów lub pierwszemu przetwórcy, ale nie została wypłacona członkom lub uprawnionym do tego producentom lub zwrócona Państwu Członkowskiemu w terminie 30 dni od daty jej otrzymania, od nadal dostępnej sumy pobiera się odsetki w wysokości ustalonej przez Państwo Członkowskie. Odsetki, naliczane od daty otrzymania zaliczki, są zaksięgowane na rzecz Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

7. Wypłaconą zaliczkę odlicza się od kwoty premii podlegającej wypłacie na mocy art. 18 ust. 1 lub art. 20 ust. 1, począwszy od pierwszej dokonanej dostawy.

Złożone zabezpieczenie jest zwracane po okazaniu świadectwa kontroli ilości danego tytoniu i dowodu, że suma odpowiadająca premii została wypłacona uprawnionym do tego producentom. Państwa Członkowskie ustanawiają wszelkie dalsze warunki, w szczególności okresy dostaw tytoniu lub minimalne ilości, dla których można sporządzać świadectwa kontroli.

Z chwilą wypłacenia 50% należnej zaliczki zwalnia się 50% zabezpieczenia.

Złożone zabezpieczenie jest zwalniane z chwilą odliczenia całej sumy wypłaconej zaliczki od premii podlegającej wypłacie.

8. Z wyjątkiem przypadku siły wyższej, niedokonanie dostaw w terminie określonym w art. 16 ust. 1, umożliwiającym pełne odliczenie wypłaconej zaliczki od premii podlegającej wypłacie, powoduje przepadek złożonego zabezpieczenia w stopniu równym kwocie nieodzyskanej zaliczki.

9. Państwa Członkowskie ustalają wszelkie dalsze warunki regulujące przyznawanie zaliczek, w szczególności ostateczny termin składania wniosków. Producenci nie mogą składać wniosków o zaliczkę po rozpoczęciu dokonywania dostaw.”

3. W art. 20 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wpłaty sum określonych w ust. 1 można dokonać wyłącznie w drodze przelewu bankowego lub pocztowego na asygnowane do takich płatności rachunki, których

numery są przekazywane właściwemu organowi kontrolnemu i które w przypadku grupy producentów, muszą być powiązane z płatnościami na rzecz indywidualnych członków grupy producentów.”

4. W art. 29 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Kwoty produkcyjne wynikające ze stosowania ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze mogą zostać przyznane do aż upływu terminu przeznaczanego na zawarcie umów kontraktacji.”

5. W art. 33 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przeniesienie kwot produkcyjnych określonych w ust 1 nie może obejmować ilości mniejszych niż 100 kg z wyjątkiem kwot produkcyjnych mniejszych niż 100 kg, które mają zostać przeniesione w całości. Jednakże, przeniesienie ilości mniejszych niż 100 kg musi być podane do wiadomości Komisji.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbiorów roku 2000.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 marca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI NR 909/2000

z dnia 2 maja 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w zakresie przyznania dodatkowych deklaracji kwot produkcyjnych, przeniesienia kwot oraz załącznika V określającego zasady obliczania zmiennej części premii z tytułu surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 4a, art. 7, art. 9 ust. 5, art. 11 i art. 17 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 10 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 zezwala producentom na dostarczanie nadwyżek produkcji wynoszących do 10% ich kwot. Taka możliwość może zostać poważnie ograniczona w przypadku grup odmian, dla których próg gwarantowany w odniesieniu do kolejnego roku ma zostać zmniejszony. W celu zapewnienia stosowania systemu kwot produkcyjnych w sposób wystarczająco elastyczny, w szczególności w przypadku grup odmian, do których wzywa się do zmiany upraw, powinno być możliwe korzystanie z wyprzedzeniem z niewykorzystanych kwot istniejących w rezerwach krajowych w odniesieniu do tych samych zbiorów, bez względu na termin wydania deklaracji kwot produkcyjnych i termin zawarcia umów kontraktacji ustanowionych odpowiednio w art. 22 ust. 3 i w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 531/2000⁴.
- 2) Przeniesienia kwot muszą pozwolić na zmianę upraw zgodnie z wymogami rynkowymi dla różnych grup odmian. Przeniesienia nie mogą naruszać realności ekonomicznej kwot i dlatego nie mogą zakładać do jakiegokolwiek podziału ilości.
- 3) Załącznik V pkt. C do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 przewiduje, że producenci nie mają otrzymywać zmiennej części premii przy partiach mieszczących się jedynie między ceną minimalną a ceną minimalną plus 40% dla każdej grupy odmian grupy producentów. W celu przeciwdziałania podważaniu efektywności systemu zmiennej premii przez bardzo niskie ceny, aczkolwiek płacone przy bardzo małych ilościach, i zmniejszeniu jej skuteczności jako zachęty dla poprawy jakości, Państwom Członkowskim powinno się pozwolić na podniesienie ceny minimalnej o więcej niż 40%.
- 4) W świetle zmian do rozporządzenia Komisji (WE) nr 3887/92⁵ wprowadzonych

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 64 z 11.3.2000, str. 13.

⁵ Dz.U. L 391 z 31.12.1992, str. 36.

rozporządzeniem (WE) nr 2801/1999⁶, art. 43 rozporządzenia nr 2848/98 powinien zostać dostosowany.

- 5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 29 dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli przewidziana jest redukcja progów gwarantowanych dla grupy odmian w odniesieniu do kolejnych zbiorów Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, upoważnić zainteresowane Państwa Członkowskie do przyspieszenia przydziału ilości maksymalnie do 10% progu gwarantowanego dla tej samej grupy odmian, które są dostępne w krajowej rezerwie dla danej grupy odmian zgodnie z ust. 2 akapit drugi tiret drugie.

Ilości te są rozdzielane między Państwa Członkowskie, zgodnie z kryteriami stosowanymi wobec przydziału rezerw krajowych, w formie dodatkowych kwot produkcyjnych dla tego samego zbioru, w trakcie którego ilości te pozostały niewykorzystane.”;

2. W art. 33 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) beneficjent transferu jest już w posiadaniu kwoty produkcyjnej na daną grupę odmian. Właściwy organ Państwa Członkowskiego może ograniczyć ten warunek do przypadków, w których przeniesienie odnosi się jedynie do części ilości wprowadzonych do deklaracji kwot produkcyjnych;”

3. W art. 43 tiret trzecie i czwarte otrzymują brzmienie:

„- art. 7a w odniesieniu do sprawozdania z kontroli,

- art. 7b w odniesieniu do kontroli na miejscu;”;

4. W załączniku V pkt C akapit ostatni skreśla się wyrazy „dla zbioru za 1999 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

⁶ Dz.U. L 340 z 31.12.1999, str. 29.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 maja 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1249/2000

z dnia 15 czerwca 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sektorze surowca tytoniowego w zakresie ostatecznego terminu wykorzystania specjalnej pomocy, zwrotu niewykorzystanych kwot pomocy oraz szczegółowych zasad stosowanych do zaliczek specjalnej pomocy

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 40 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 909/2000⁴, ustanawia dzień 30 czerwca roku następującego po roku zbiorów, jako ostateczny termin w którym specjalna pomoc musi zostać wykorzystana przez grupy producentów. Specjalna pomoc jest wypłacana na podstawie dostaw, które mogą być dokonane do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku zbiorów i dlatego też niektóre organizacje producentów mają trudności z wykorzystaniem specjalnej pomocy w całości w ciągu następujących dwóch miesięcy i dotrzymania nieprzekraczalnego terminu 30 czerwca. Dlatego powinien zostać ustalony dłuższy okres czasu dla wykorzystania tej specjalnej pomocy. Ponadto, w celu zapewnienia, że niewykorzystane kwoty zostaną zwrócone w podanym terminie, Państwa Członkowskie powinny być zobowiązane do odzyskania wszystkich niewykorzystanych kwot od organizacji producentów.
- (2) Art. 42 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 zezwala Państwom Członkowskim na wypłacenie organizacjom producentów zaliczek na poczet specjalnej pomocy na podstawie ilości tytoniu dostarczonego przetwórcom. Aby zezwolić na przyznanie zaliczki, wnioski o zaliczkę powinien być raczej oparty na ilościach tytoniu objętych umowami kontraktacji niż na oczekiwaniu na dostawę produktu, mając na uwadze, że zaliczka jest wypłacana pod warunkiem złożenia zabezpieczenia równego 115% tej zaliczki. Jednakże zaliczka powinna być ograniczona do 50% tych ilości.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 105 z 3.5.2000, str. 18.

ds. Tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 40 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Specjalna pomoc może zostać wykorzystana przez grupy producentów do dnia 31 lipca roku następującego po roku zbioru w przypadku grup odmian VI, VII i VIII oraz w przypadku innych grup odmian, do dnia 15 lipca roku następującego po roku zbioru i z przeznaczeniem wyłącznie do następujących celów:

- zatrudnienie personelu technicznego do pomocy członkom w podnoszeniu jakości ich produkcji oraz większym poszanowaniu środowiska naturalnego,
- dostarczanie członkom grupy kwalifikowanych nasion i sadzonek oraz innych środków produkcji w celu poprawy jakości produkcji,
- środki dla ochrony środowiska naturalnego,
- wprowadzanie w życie środków dotyczących infrastruktury mających na celu podniesienie wartości produktów dostarczanych przez członków grupy, w szczególności urządzeń służących do sortowania tytoniu,
- zatrudnienie personelu administracyjnego w celu zarządzania premią oraz zapewnienia, że grupa pozostaje w zgodzie z regułami wspólnotowymi,
- zwrot kosztów poniesionych przy składaniu zabezpieczenia na mocy art. 42.”

2. W art. 40 dodaje się ustęp 2a w brzmieniu:

„2a. Jakikolwiek kwoty niewykorzystane w całości lub w części zgodnie z ust. 2, muszą zostać zwrócone Państwu Członkowskiemu i są odejmowane od wydatków finansowanych w ramach Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.”

3. W art. 42 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od dnia 16 października roku zbiorów, Państwo Członkowskie wypłaca, na wniosek, grupie producentów zaliczkę na poczet specjalnej pomocy. Wielkość zaliczki ustanawia się na podstawie maksymalnie 50% ilości tytoniu objętego umowami kontraktacji zawartymi przez grupę w momencie złożenia wniosku. Państwa Członkowskie ustalają dodatkowe warunki wypłaty zaliczki.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 czerwca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 385/2001

z dnia 26 lutego 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sektorze surowca tytoniowego w zakresie dozwolonej zawartości wody w trakcie dostawy niektórych odmian tytoniu oraz uznanych obszarów produkcyjnych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1336/2000², w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) art. 15 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1249/2000⁴ stanowi, że ustalona część premii oraz ilości, które mają zostać ustalone w stosunku do deklaracji kwot produkcyjnych mają być obliczane na podstawie masy tytoniu w liściach. Akapit drugi tego artykułu stanowi, że w odniesieniu do danej odmiany masa ma być dostosowana na podstawie zawartości wilgoci ustanowionej w załączniku IV maksymalnie do 4%. Niektóre odmiany tytoniu z grupy II i III, suszone tradycyjnymi metodami w tradycyjnych suszarkach, produkowane są w regionach, które mogą charakteryzować się wysokim poziomem opadów atmosferycznych w okresie dostawy. W tych okolicznościach trudne jest monitorowanie zawartości wilgoci w tytoniu suszonym w tradycyjny sposób w trakcie dostawy. Dlatego maksymalna zawartość wilgoci dla tych odmian tytoniu powinna zostać zmieniona;
- 2) art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 stanowi, że obszary produkcyjne określone w art. 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 są takie jak te ustanowione w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2848/98. Portugalia zwróciła się do Komisji o włączenie regionu Beiras do wykazu tradycyjnych uznanych regionów produkcyjnych produkcji tytoniu w grupie I. Beiras jest uznany tradycyjnym obszarem produkcyjnym dla odmian z grupy II. Dlatego załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 powinien zostać zmieniony w celu włączenia tego regionu jako uznanego obszaru produkcyjnego dla grupy I;
- 3) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 154 z 27.06.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 142 z 16.06.2000, str. 3.

Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stała część premii, która ma być wypłacona albo grupom producentów do dystrybucji w całości każdemu członkowi grupy albo indywidualnym producentom nie będącym członkami grupy, oraz ilości odpowiadające deklaracjom kwot produkcyjnych zainteresowanej strony są obliczane na podstawie masy tytoniu w liściach w odpowiednich grupach odmian, odpowiadającego minimalnym wymagom jakości, które zostały przejęte przez pierwszego przetwórcę.

Jeżeli zawartość wilgoci różni się od poziomu ustanowionego w załączniku IV dla danej odmiany, masa jest dostosowywana do każdego punktu procentowego różnicy, w ramach przedziału tolerancji ustanowionego w tym załączniku.”

2. Załącznik II zastępuje się załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.
3. Załącznik III zastępuje się załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.
4. Załącznik IV zastępuje się załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II

UZNANE OBSZARY PRODUKCYJNE

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
I. Tytoń suszony ogniowo - rurowo	Niemcy	Szlazwik - Holsztyn, Dolna Saksonia, Bawaria, Rheinland - Pflalz, Badania - Wirtembergia, Hesja, Saara, Brandenburgia, Meklemburgia - Pomorze Przednie, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turynia
	Grecja	Tracja, Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Wschodnia Etolia, Peloponez
	Francja	Akwitania, Midi - Pyrénées, Auvergne, Limousin, Champagne - Ardenne, Alzacja, Lotarynia, Rodan - Alpy, Franche - Comté, Prowansja – Alpy - Wybrzeże Lazurów, Loire Region, Centre, Poitou - Charentes, Bretania, Langwedocja - Roussillon, Normandia, Burgundia, Nord-pas-de - Calais, Pikardia, Île - de – France
	Włochy	Friuli, Wenecja, Lombardia, Piemont, Toskania, Marche, Umbria, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Kalabria
	Hiszpania	Estremadura, Andaluzja, Kastylia-Leon, Kastylia - La Mancha
	Portugalia	Beiras, Ribatejo Oeste, Alentejo, Autonomous Region of the Azores
	Austria	Burgenland, Lowre Austria, górna Austria, Styria
II. Tytoń jasny suszony powietrznie	Belgia	Flandria, Hainaut, Namur,

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
	<p>Niemcy</p> <p>Grecja</p> <p>Francja</p> <p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p> <p>Portugalia</p> <p>Austria</p>	<p>Luksemburgia</p> <p>Rheinland - Pfalz, Badania - Wirtembergia, Hesse, Saara, Bawaria, Brandenburgia, Mecklenburg - Pomerania, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turyngia</p> <p>Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia</p> <p>Aquinte, Midi - Pyrénées, Langwedocja - Roussillon, Auvergne, Limousin, Poitou - Charentes, Bretania, Loire Region, Centre, Rodan - Alpy, Prowansja - Alpy - Wybrzeże Lazurowe, Franche - Comté, Alzacja, Lotaryngia, Szampania - Ardeny, Pikardia, Nord – Pas - de - Calais, Normandia - górna, Normandia-dolna, Burgundia, Reunion, Île – de – France</p> <p>Wenecja, Lombardia, Piemont, Umbria, Emilia - Romania, Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia, Friuli, Toskania, Marche</p> <p>Estremadura, Andaluzja, Kastylia - Leon, Kastylia - La Mancha</p> <p>Beiras, Ribatejo, Oeste, Entre Douro e Minho, Trás - os - Montes, Region autonomiczny Azorów</p> <p>Burgenland, dolna Austria, górna Austria, Styria</p>
III. Tytoń ciemny suszony powietrznie	<p>Belgia</p> <p>Niemcy</p>	<p>Flandria, Hainaut, Namur, Luksemburgia</p> <p>Rheinland - Pflz, Badenia - Wirtembergia, Hesse, Saara,</p>

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
	<p>Francja</p> <p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p> <p>Austria</p>	<p>Bawaria, Brandenburgia, Mecklenburg - Pomerania, Saksonia, Saksonia - Anhalt, Turyngia</p> <p>Aquinte, Midi - Pyrénées, Langwedocja - Roussillon, Auvergne, Limousin, Poitou-Charentes, Bretania, Loire Region, Centre, Rodan - Alpy, Prowansja – Alpy - Wybrzeże Lazurowe, Franche - Comte, Alzacja, Lotaryngia, Szampania - Ardeny, Pikardia, Nord – Pas – de - Calais, Normandia-górna, Normandia-dolna, Burgundia, Réunion,</p> <p>Friuli, Trentino, Wenecja, Toskania, Molise, Kampania, Apulia, Sycylia</p> <p>Estremadura, Andaluzja, Kastylia - Leon, Kastylia - La Mancha, Walencja (Region autonomiczny), Nawarra, Rioja, Katalonia, Madryt, Galicja, Asturia, Kantabria, obszar Kampenjo w Baskonii, Las Palmas (Wyspy Kanaryjskie)</p> <p>Burgenland, dolna Austria, górna Austria, Styria</p>
IV. Tytoń suszony ogniowo	<p>Włochy</p> <p>Hiszpania</p>	<p>Wenecja, Toskania, Umbria, Lacjum, Kampania, Marche</p> <p>Estremadura, Andaluzja</p>
V. Tytoń suszony na słońcu	<p>Grecja</p> <p>Włochy</p>	<p>Macedonia zachodnia, Tesalia, Epir, Wschodnia Etolia, Zachodnia Etolia, Peloponez, Tracja i wyspy</p> <p>Lacjum, Abruzja, Molise, Kampania, Basilicata, Apulia, Sycylia</p>

Grupa odmian zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (EWG) nr 2075/92	Państwo Członkowskie	Obszary produkcyjne
VI. Basmás	Grecja	Tracja, Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Zachodnia Etolia
VII. Katerini i podobne odmiany	Grecja Włochy	Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Tesalia, Epir, Wschodnia Etolia, Zachodnia Etolia Lacjum, Abruzja, Kampania, Basilicata, Apulia
VIII. Kaba Koulak Classic, Elassona, Myrodata Agrinion, Zichnomyrodata	Grecja	Macedonia Wschodnia, Macedonia Środkowa, Macedonia Zachodnia, Htessaly, Epir, Wschodnia Etolia, Peloponez i wyspy, Tracja”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

MINIMALNE WYMOGI JAKOŚCI

Tytoń kwalifikujący się do premii określonej w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2075/95 musi być solidnej właściwej jakości handlowej uwzględniającej typowe cechy charakterystyczne danej odmiany, a także nie może posiadać żadnego z następujących składników:

- a) kawałków liści;
- b) liści bardzo zniszczonych przez grad;
- c) liści ze znacznymi uszkodzeniami na ponad jednej trzeciej powierzchni;
- d) liści porażonych chorobami bądź zaatakowanych przez owady na ponad 25% powierzchni;
- e) liści ze śladami pestycydów;
- f) liści niedojrzałych lub wyraźnie zielonych;
- g) liści uszkodzonych przez mróz;
- h) liści zaatakowanych przez pleśń lub zgniliznę;
- i) liści z niewysuszonymi żyłami, wilgotnymi lub zaatakowanymi przez zgniliznę lub z mięsistymi czy też wystającymi łodygami;
- j) liści z odrostów lub pędów bocznych;
- k) liści o nienaturalnym dla danej odmiany zapachu;
- l) liści z przylegającą glebą;
- m) liści o zawartości wilgoci przekraczającej poziomy tolerancji ustanowione w załączniku IV.”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK IV

ZAWARTOŚĆ WILGOCI OKREŚLONA W ART. 15

Grupa odmian	Zawartość wilgoci (%)	Tolerancja (%)
I. Tytoń suszony ogniowo - rurowo	16	4
II. Tytoń jasny suszony powietrznie		
Niemcy, Francja, Belgia, Austria, Portugalia - Autonomiczny Region Azorów	22	4
Inne Państwa Członkowskie i inne uznane obszary produkcyjne w Portugalii	20	6
III. Tytoń ciemny suszony powietrznie		
Belgia, Niemcy, Francja, Austria	26	4
Pozostałe Państwa Członkowskie	22	6
IV. Tytoń suszony ogniowo	22	4
V. Tytoń suszony na słońcu	16	4
VI. Basmás	16	4
VII. Katerini	16	4
VIII. Kaba Koulak classic, Ellassona, Myrodata Agrinion, Zichnomyrodata	16	4”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 486/2002

z dnia 18 marca 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sprawie sektora surowca tytoniowego w odniesieniu do ustalania niektórych terminów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1336/2000², w szczególności jego art. 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Wobec braku decyzji Rady w odniesieniu do wniosku Komisji³ mającej na celu ustalenie maksymalnych progów gwarantowanych dla zbiorów 2002, 2003 i 2004 r. dla zbiorów 2002 r. Państwa Członkowskie nie mogą dotrzymać terminów dla wydania producentom deklaracji kwot produkcyjnych ani terminów zawierania umów kontraktacji ustalonych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1441/2001⁵. Dlatego terminy te muszą zostać odroczone.
- 2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 55 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 55

1. Dla zbiorów 2002 r. nie naruszając art. 22 ust. 3, Państwa Członkowskie wydają deklaracje kwot produkcyjnych indywidualnym producentom, którzy nie są członkami grupy oraz grupom producentów do dnia 30 kwietnia 2002 r.

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 154 z 27.6.2000, str. 2.

³ COM(2001) 684 końcowy.

⁴ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁵ Dz.U. L 193 z 17.7.2001, str. 5.

2. Dla zbiorów 2002 r. nie naruszając art. 10 ust. 1, umowy kontraktacji muszą być zawierane do dnia 30 czerwca 2002 r. z wyjątkiem przypadku siły wyższej.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 marca 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1005/2002

z dnia 12 czerwca 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w odniesieniu do uznawania grup producentów, systemu licytacji, rezerwy krajowej i porozumień dotyczących przeniesienia w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002², w szczególności jego art. 7, art. 9 ust. 5, art. 11 i art. 14a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 486/2002⁴, ustanawia warunki uznawania grup producentów. Na terenach wyspiarskich, na których uprawia się niewielkie ilości tytoniu oraz na odizolowanych obszarach produkcyjnych, w których produkcja tytoniu spada, w niektórych przypadkach może się zdarzyć, że nie zostaną osiągnięte minimalne progi wymagane w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 do założenia grupy producentów. Dlatego należy wprowadzić alternatywne kryterium dla terenów wyspiarskich i powinna zostać zredukowana minimalna wartość procentowa wymagana do uznania grup producentów, aby zainteresowani producenci mogli mieć dostęp do zmiennej części premii.
- (2) Art. 6 ust. 5 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 zostały zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002. Dlatego odpowiednie zasady stosowania przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 powinny zostać odpowiednio dostosowane.
- (3) Art. 33 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 2848/98 przewiduje, że do celów przeniesienia kwot porozumienie między stronami musi zostać zarejestrowane przez właściwy organ w terminie 30 dni od ostatecznego terminu wydania deklaracji kwot produkcyjnych. Aby przyspieszyć i uprościć procedurę, bieg terminu rejestracji porozumienia powinien rozpoczynać się od dnia faktycznego wydania deklaracji kwot produkcyjnych.

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 84 z 28.3.2002, str. 4.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 76 z 19.03.2002, str. 9.

- (4) Rozporządzenie (WE) nr 2848/98 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3 ust. 1 lit. e) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na terenach wyspiarskich grupa producentów, która nie osiąga wymaganej minimalnej wartości procentowej może zostać uznana pod warunkiem, że członkowie grupy stanowią co najmniej 70% ogólnej liczby producentów na tym terenie.”;

2. Art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie do dnia 31 stycznia roku zbiorów decydują o tym, czy stosować system licytacji w odniesieniu do umowy kontraktacji, który obejmuje wszystkie takie umowy podpisane na jego terytorium. System ten obejmuje umowy z grupami producentów wyrażającymi gotowość do uczestniczenia w nim.”;

3. Art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zachęcenia producentów do przestawienia się na inne uprawy oraz restrukturyzacji swoich gospodarstw, Państwa Członkowskie mogą ustanowić krajową rezerwę kontyngentową dla każdej z grup odmian na każdy zbiór”;

4. Art. 33 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) porozumienie określone w lit. c) zostało złożone do rejestracji właściwemu organowi w terminie 30 dni od daty wydania deklaracji kwot produkcyjnych”

5. Załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

**PROCENT PROGÓW GWARANTOWANYCH DLA KAŻDEGO PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIEGO LUB OKREŚLONEGO REGIONU DLA UZNANIA GRUP
PRODUCENTÓW**

Państwo Członkowskie lub określony region utworzenia grup producentów	Procent
Niemcy, Hiszpania (z wyjątkiem Kastylii - Leon, Nawarry i strefy Campezo w Kraju Basków), Francja (z wyjątkiem Nord - Pas - de - Calais i Picardii), Włochy, Portugalia (z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów), Belgia, Austria	2%
Grecja (z wyjątkiem Epiru), Autonomiczny Region Azorów (Portugalia), Nord - Pas - de - Calais i Picardia (Francja)	1%
Kastyliia - Leon (Hiszpania), Nawarra (Hiszpania), strefa Campezo w Kraju Basków (Hiszpania), Epir (Grecja)	0,3%”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1501/2002

z dnia 22 sierpnia 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 dotyczące szczegółowych zasad stosowania programu odkupywania kwot w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. dotyczące wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002², w szczególności jego art. 14a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 35 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 dotyczącego systemu premiowego, kwot produkcyjnych i szczególnej pomocy, jaka ma być udzielana grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1005/2002⁴, przewiduje, w ramach części procedury odkupywania kwoty, że w okresie od dnia 1 września do dnia 31 grudnia, Państwo Członkowskie upublicznia intencje producentów dotyczące sprzedaży ich kwot, tak aby inni producenci mogli je kupić, zanim zostaną nieodwracalnie odkupione.
- 2) Doświadczenie wykazało, że ten czteromiesięczny okres jest zbyt długi i powinien być skrócony do połowy, tym samym przyspieszając procedurę odkupywania i czyniąc ją bardziej atrakcyjną dla producentów, jako że okres niepewności co do zakończenia procedury sprzedaży zostaje również skrócony .
- 3) W związku z faktem, że okres, który ma być zmieniony, rozpoczyna się 1 września, niniejsze rozporządzenie musi niezwłocznie wchodzić w życie.
- 4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 35 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 84 z 28.03.2002, str. 4.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 153 z 13.06.2002, str. 3.

- a) w ust. 1 i 2 datę „1 września” zastępuje się datą „1 listopada”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie

„3. Z chwilą zakończenia dwumiesięcznego okresu ustanowionego w pierwszym akapicie ust. 2, wszelkie kwoty, które nie zostały kupione przez producentów, są nieodwracalnie odkupywane.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 sierpnia 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1983/2002

z dnia 7 listopada 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2848/98 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania programu wykupu kontyngentów w sektorze surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002², w szczególności jego art. 14 i 14a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 36 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w odniesieniu do systemu premii, kontyngentów produkcyjnych oraz specjalnej pomocy, która ma być przyznana grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1501/2002⁴, określa kwoty przysługujące producentom, których kontyngenty zostały wykupione w ciągu zbioru plonów w latach 1999-2001 i następnych, w ramach programu wykupu kontyngentów.
- 2) Od czasu zastosowania środka w odniesieniu do zbiorów plonów z 1999 r., tylko niewielkie ilości kontyngentów zostały wykupione w odniesieniu do każdej grupy odmian. Zgodnie z aktualnie obowiązującymi zasadami dotyczącymi tego mechanizmu, nie było możliwości osiągnięcia wytyczonych celów w zakresie racjonalizacji produkcji, ponieważ producenci w dalszym ciągu napotykają na ogromne trudności w sprzedaży swojej produkcji w niektórych grupach odmian tytoniu, za które mogą uzyskać jedynie bardzo niskie ceny.
- 3) By mechanizm był bardziej atrakcyjny, należy, począwszy od zbiorów plonów z 2002 r., znacznie podnieść ceny wykupu dla grup III i V oraz, w mniejszym stopniu, dla pozostałych grup, jak również wydłużyć okres, w którym wypłacane są kwoty z tytułu wykupu.
- 4) Ponadto, Państwa Członkowskie będące producentami powinny być zobowiązane do szerokiego rozpowszechnienia informacji na temat warunków wykupu, należy również ustanowić termin płatności kwot z tytułu wykupu na rzecz producentów.

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 84 z 28.03.2002, str. 4.

³ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁴ Dz.U. L 227 z 23.08.2002, str. 16.

- 5) Większość plantatorów tytoniu dysponuje bardzo małymi kontyngentami produkcyjnymi, a prawdopodobieństwo, że uprawa będzie ekonomicznie opłacalna jest niewielkie, zwłaszcza w przypadku gatunków tytoniu sprzedawanych po bardzo niskich cenach. Należy dołożyć starań, by program był bardziej atrakcyjny dla małych producentów, wprowadzając ceny wykupu dostosowane do wielkości kontyngentów produkcyjnych, celem wsparcia tych producentów w przestawieniu się na inną produkcję.
- 6) Ponieważ producenci zainteresowani sprzedają swoich kontyngentów na zbiory plonów z 2002 r., powinni mieć wystarczającą ilość czasu na podjęcie decyzji o opuszczeniu sektora, należy zmienić termin powiadomienia o decyzji w odniesieniu do zbioru plonów z 2002 r.
- 7) W związku z tym należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 2848/98.
- 8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2848/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 36 otrzymuje brzmienie

„Artykuł 36

1. Producenci, których kontyngenty zostały wykupione w trakcie zbioru plonów 1999 i 2000 r., są uprawnieni, gdy wypłacane są premie, do otrzymania kwot podanych w załączniku VII pkt A w każdym roku za trzy zbiory następujące po roku, w którym miał miejsce wykup ich kontyngentów.

Producenci, których kontyngenty zostały wykupione w roku 2001, są uprawnieni, gdy wypłacane są premie, do otrzymania, w każdym roku za trzy zbiory następujące po roku, w którym miał miejsce wykup ich kontyngentów, kwoty odpowiadającej procentowi premii, określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, stosującemu się do surowca tytoniowego wyprodukowanego w danym roku zbioru plonów. Stosowne wartości procentowe podano w załączniku VII pkt B.

Bez uszczerbku dla zmian wprowadzanych w przyszłości, producenci, których kontyngenty są wykupione w trakcie zbioru plonów z 2002 i 2003 r. są uprawnieni do otrzymania kwoty odpowiadającej procentowi premii, podanemu w tabeli załącznika VII pkt C, za każdy rok w ciągu pięciu lat zbioru plonów następujących po roku, w którym miał miejsce wykup kontyngentu. Kwoty, o których mowa, są wypłacane przed dniem 31 maja każdego roku.

2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, producenci, których kontyngenty zostały wykupione w trakcie zbioru plonów z 2001 i 2002 r., a którzy dysponowali tymi kontyngentami wyłącznie począwszy od zbiorów odpowiednio z 2001 i 2002 r., są

uprawnieni do otrzymania za kolejne trzy zbiory plonów takich samych kwot jakie obowiązują w odniesieniu do zbiorów z 1999 r.

3. Państwa Członkowskie rozpowszechnią informacje na temat warunków wykupu kontyngentów.”

2. W art. 55 dodaje się następujący ustęp:

„3. W odniesieniu do zbiorów z 2002 r., w drodze wyjątku od art. 35, ostateczny termin 1 listopada 2002 r., określony w ust. 1 i 2, zostaje wydłużony do dnia 1 grudnia 2002 r., oraz okres dwóch miesięcy, o którym mowa w ust. 3 zostaje skrócony do jednego miesiąca.”

3. Załącznik do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik VII.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 listopada 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK VII

A. Kontyngenty wykupu na zbiory plonów z 1999 i 2000 r.

— Grupa I – kontyngenty	EUR 0,67741/kg
— Grupa II – kontyngenty	EUR 0,54187/kg
— Grupa III – kontyngenty	EUR 0,54187/kg
— Grupa IV – kontyngenty	EUR 0,59591/kg
— Grupa V – kontyngenty	EUR 0,54187/kg
— Grupa VI – kontyngenty	EUR 0,93854/kg
— Grupa VII – kontyngenty	EUR 0,79635/kg
— Grupa VIII – kontyngenty	EUR 0,56904/kg

B. Kontyngenty wykupu na zbiory plonów z 2001 r.

	Rok		
	1-wszy	2-gi	3-ci
Grupa I – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa II – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa III – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa IV – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa V – kontyngenty	75 %	75 %	50 %
Grupa VI – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa VII – kontyngenty	25 %	25 %	25 %
Grupa VIII – kontyngenty	25 %	25 %	25 %

C. Kontyngenty wykupu na zbiory plonów z 2002 i 2003 r.

Producenci dysponujący kontyngentem produkcyjnym poniżej 10 ton					
	Rok				
	1-wszy	2-gi	3-ci	4-ty	5-ty
Grupa I – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15%	10 %
Grupa II – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15%	10 %
Grupa III – kontyngenty					
— zbiór plonów 2002	40 %	40 %	25 %	25 %	20 %
— zbiór plonów 2003	75 %	75 %	50 %	25 %	25 %
Grupa IV – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15%	10 %

Producenci dysponujący kontyngentem produkcyjnym poniżej 10 ton

	Rok				
	1-wszy	2-gi	3-ci	4-ty	5-ty
Grupa V – kontyngenty	100 %	100 %	75 %	50 %	50 %
Grupa VI – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15 %	10 %
Grupa VII – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15 %	10%
Grupa VIII – kontyngenty	25 %	25 %	25 %	15 %	10%

Producenci dysponujący kontyngentem produkcyjnym wynoszącym 10 ton lub większym, lecz nie wyższym niż 40 ton

	Rok				
	1-wszy	2-gi	3-ci	4-ty	5-ty
Grupa I – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10 %
Grupa II – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10%
Grupa III – kontyngenty					
— zbiór plonów 2002	35 %	35 %	20 %	20 %	20 %
— zbiór plonów 2003	75 %	50 %	40 %	20 %	20 %
Grupa IV – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10%
Grupa V – kontyngenty	90 %	90 %	50 %	50 %	50 %
Grupa VI – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10 %
Grupa VII – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10 %
Grupa VIII – kontyngenty	25 %	25 %	20 %	10 %	10%

Producenci dysponujący kontyngentem produkcyjnym wynoszącym 40 ton i wyższym

	Rok				
	1-wszy	2-gi	3-ci	4-ty	5-ty
Grupa I – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10%
Grupa II – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10 %
Grupa III – kontyngenty					
— zbiór plonów 2002	30 %	30 %	20 %	15 %	15%
— zbiór plonów 2003	65 %	65 %	20 %	20 %	20 %
Grupa IV – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10%
Grupa V – kontyngenty	75 %	75 %	40 %	40 %	40 %
Grupa VI – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10 %

Producenci dysponujący kontyngentem produkcyjnym wynoszącym 40 ton i wyższym

	Rok				
	1-wszy	2-gi	3-ci	4-ty	5-ty
Grupa VII – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10 %
Grupa VIII – kontyngenty	20 %	20 %	20 %	10 %	10 %

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2636/1999

z dnia 14 grudnia 1999 r.

w sprawie przekazywania informacji dotyczących tytoniu począwszy od zbiorów w 2000 r. oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1771/93

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 660/1999², w szczególności jego art. 21,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) należy określić informacje, które mają być przekazywane na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 oraz przepisów przyjętych w celu jego wykonania;
- (2) w interesie sprawnej administracji powinno się pogrupować te informacje i ustanowić harmonogram ich składania;
- (3) wymagane informacje w sprawie sektora surowca tytoniowego były przekazywane przez Państwa Członkowskie na podstawie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1771/93³ w sprawie przekazywania informacji dotyczących tytoniu począwszy od zbiorów w 1993 r. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do rozporządzeń zastąpionych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy, grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2162/1999⁵; dlatego rozporządzenie (EWG) nr 1771/93 powinno zostać uchylone;
- (4) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przekazują informacje wymienione w załącznikach I-III zgodnie z terminami w nich podanymi.

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 10.

³ Dz.U. L 162 z 3.7.1993, str. 13.

⁴ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁵ Dz.U. L 265 z 13.10.1999, str. 13.

Informacje są przekazywane dla każdego zbioru plonów i każdej grupy odmian.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że zainteresowane podmioty gospodarcze dostarczą im wymagane informacje w odpowiednich terminach.

Artykuł 3

Informacje dotyczące zapasów będących w posiadaniu przedsiębiorstw dokonujących wstępnego przetworzenia są przekazywane zgodnie z załącznikiem III.

Artykuł 4

Rozporządzenie (EWG) nr 1771/93 traci moc począwszy od zbiorów 2000 r.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od zbioru 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Informacje do przekazania Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca roku danego zbioru.

Zbiór:

Zgłaszające Państwo Członkowskie:.....

Grupa odmian:

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>
<p>1. UMOWY KONTRAKTACJI</p> <p>1.1. Liczba zarejestrowanych umów kontraktacji</p> <p>1.2. Ilość tytoniu (w tonach) o zawartości wilgoci określonej w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2848/98, objęta umowami</p> <p>1.3. Całkowity obszar objęty umowami (w hektarach)</p>				
<p>2. PRODUCENCI</p> <p>2.1. Łączna liczba producentów</p> <p>2.2. Liczba producentów należących do grupy producentów uznanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2848/98</p>				

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>
3. PRZEDSIĘBIORSTW A WSTĘPNEGO PRZETWORZENIA 3.1 Liczba przedsiębiorstw wstępnego przetworzenia zawierających umowy kontraktacji				
4. CENY 4.1. Maksymalna cena za kilogram uzgodniona w umowach kontraktacji w odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać jakość referencyjną 4.2. Minimalna cena za kilogram uzgodniona w umowach kontraktacji w odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać ilość referencyjną	(w walucie krajowej)			

¹ Dla umów między dwoma Państwami Członkowskimi podać walutę, w której zostały zawarte.

ZAŁĄCZNIK II

Informacje do przekazania Komisji co miesiąc począwszy od dnia 30 września roku danego zbioru

Skumulowane dane liczbowe dla danego zbioru.

Podsumowanie do przekazania Komisji najpóźniej do dnia 30 czerwca roku następującego po roku zbioru.

Zbiór: Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Grupa odmian:

Sytuacja w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego niniejszy komunikat Miesiąc:

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>
1. Dostarczone ilości (w tonach)				
1.1. Całkowita ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci określonej w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2848/98				
1.2. Ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci określonej w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 dostarczona przez grupy				

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>	Państwo Członkowskie produkcji <i>Nazwa:</i>
producentów do przedsiębiorstw wstępnego przetworzenia				
2. Rzeczywista ilość surowca tytoniowego (w tonach) o minimalnej normie jakości dostarczona przed dostosowaniem masy na podstawie zawartości wilgoci				
3. Szacunkowa ilość pozostała do dostarczenia (w tonach)				
4. Średnia cena (za kg) z wyłączeniem podatków i innych opłat płaconą przez przedsiębiorstwa wstępnego przetworzenia	(w walucie krajowej)	1	1	1

¹ Dla umów między dwoma Państwami Członkowskimi podać walutę, w której zostały zawarte.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1639/2000

z dnia 25 lipca 2000 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2636/1999 w sprawie przekazywania informacji dotyczących tytoniu począwszy od zbiorów w 2000 r.

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1336/2000², w szczególności jego art. 21,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2636/1999 z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie przekazywania informacji dotyczących tytoniu począwszy od zbiorów w 2000 r. oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) 1771/93³ zawiera informacje które Państwa Członkowskie przekażą Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca roku danego zbioru. Dotyczy to w ppkt. 1.2 ilości tytoniu (w tonach) o zawartości wilgoci określonej w załączniku IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1249/2000⁵, objęte umowami.
- (2) Art. 9 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2848/98 stanowi, że zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, strony zawierające umowy kontraktacji mogą drogą zmiany pisemnej, zwiększyć ilości pierwotnie określone w umowie; zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego, może to nastąpić po dniu 31 lipca roku zbioru plonów. Dlatego też, Państwa Członkowskie powinny być upoważnione do dokonania zmiany w informacjach wymaganych do dnia 30 czerwca roku następującego po roku zbioru, w celu uwzględnienia ilości surowca tytoniowego objętych zmianami umów.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 154 z 27.6.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 323 z 15.12.1999, str. 4.

⁴ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.

⁵ Dz.U. L 142 z 16.6.2000, str. 3.

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2636/1999 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lipca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Informacje do przekazania Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca danego roku zbioru

Zbiór:..... Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Grupy odmian:

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:
1. UMOWY KONTRAKTACJI				
1.1. Liczba zarejestrowanych umów kontraktacji				
1.2. Ilość tytoniu (w tonach) o zawartości wilgoci, określonej w załączniku IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 objęta umowami ¹				
1.3. Całkowity obszar objęty umowami (w hektarach)				
2. PRODUCENCI				
2.1. Łączna liczba producentów				
2.2. Liczba producentów należących do grupy producentów uznanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2848/98				
3. PRZEDSIĘBIORSTWA WSTĘPNEGO				

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:
PRZETWORZENIA				
3.1. Liczba przedsiębiorstw wstępnego przetworzenia zawierających umowy kontraktacji				
4. CENY				
4.1. Maksymalna cena za kilogram uzgodniona w umowach kontraktacji, odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać jakość referencyjną.	(w walucie krajowej)	2	2	2
4.2. Minimalna cena za kilogram uzgodniona w umowach kontraktacji, odpowiedniej walucie z wyłączeniem podatków i innych opłat. Wskazać ilość referencyjną.				

¹ Niniejsza informacja może zostać zmieniona przed dniem 30 czerwca roku następującego po zbiorze w celu uwzględnienia ilości objętej zmianą do umowy, przeprowadzoną zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2848/98.

² Dla umów zawartych między Państwami Członkowskimi podać walutę, w której zostały zawarte.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 384/2001

z dnia 26 lutego 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2636/1999 w zakresie wymiany danych dotyczących średnich cen dla każdej grupy odmian surowca tytoniowego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1336/2000², w szczególności jego art. 21,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do celów właściwego zarządzania, od Państw Członkowskich należy wymagać, aby przekazywały dane dotyczące średniej ceny faktycznie płaconej przez przedsiębiorstwa pierwszego przetworzenia, ważonej przez ilości surowca tytoniowego dostarczonego partiami.
- (2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Surowca Tytoniowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2636/1999³ zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2001 r.

¹ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.

² Dz.U. L 154 z 27.6.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 323 z 15.12.1999, str. 4.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przekazywać Komisji co miesiąc począwszy od 30 września roku danego zbioru

Skumulowane dane liczbowe dla danego zbioru.

Podsumowanie, które należy przekazać Komisji najpóźniej do 30 czerwca roku następującego po roku zbioru.

Zbiór: Zgłaszające Państwo Członkowskie:

Grupa odmian:

Sytuacja w ostatnim dniu miesiąca Miesiąc:
poprzedzającego niniejszy komunikat

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:
1. Dostarczone ilości (w tonach)				
1.1 Całkowita ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci określonej w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 dostarczona do przedsiębiorstw pierwszego przetworzenia				
1.2. Całkowita ilość surowca tytoniowego o minimalnej normie jakości i zawartości wilgoci				

	Państwo Członkowskie produkcji (zgłaszające)	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:	Państwo Członkowskie produkcji Nazwa:
określonej w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2848/98 dostarczona do przedsiębiorstw pierwszego przetworzenia przez grupy producentów				
2. Rzeczywista ilość surowca tytoniowego (w tonach) o minimalnej normie jakości dostarczona przed dostosowaniem masy na podstawie zawartości wilgoci				
3. Szacunkowa ilość pozostała do dostarczenia (w tonach)				
4. Średnia cena (za kg) ważona ² przez dostarczone ilości, z wyłączeniem podatków i innych opłat, płacona przez przedsiębiorstwa pierwszego przetworzenia	(w walucie krajowej)	1	1	1

¹ Dla umów między dwoma Państwami Członkowskimi podać walutę, w której zostały zawarte.

² Metoda obliczenia: $(\sum (QL \times PP)) / QT = \text{średnia cena ważona}$.

QL oznacza ilości dostarczone w partiach a PP - cenę kupna każdej partii danej grupy. QT jest całkowitą ilością grup odmian dostarczonych do przedsiębiorstw pierwszego przetworzenia.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2182/2002

z dnia 6 grudnia 2002 r.

**ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92
w odniesieniu do Funduszu Tytoniowego Wspólnoty**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku tytoniu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002², w szczególności jego art. 14a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 546/2002 zmieniło art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, w odniesieniu do ustanowienia Funduszu Tytoniowego Wspólnoty. Zmiany dotyczą obszarów działalności Funduszu. W rezultacie, należy uchwalić szczegółowe zasady stosowania tego przepisu.
- 2) Należy, z jednej strony, wspierać środki, których celem jest zniechęcanie do palenia, w szczególności dla poprawy powszechnej świadomości niebezpieczeństw wynikających z palenia tytoniu, a z drugiej strony należy zapewnić finansowanie na wdrożenie szczególnych środków, które mają zachęcić producentów tytoniu do przestawienia produkcji, we współpracy z programem wykupu kontyngentów oraz na badania możliwości zachęcenia producentów do przestawienia produkcji na inne zboża lub inne rodzaje działalności.
- 3) Finansowanie należy podzielić odpowiednio pomiędzy dwa główne cele Funduszu, którymi są dostarczenie informacji i zachęcenie producentów do przestawienia produkcji. Jednakże, w przypadku, gdy fundusze przeznaczone na jeden z tych celów nie zostaną w pełni wykorzystane, należy dostosować podział wstępnego przydziału funduszy pomiędzy oba cele.
- 4) Fundusz Tytoniowy jest finansowany przez odliczenia od premii przyznawanych producentom tytoniu. A zatem, zasadne jest zaproponowanie, aby wszelka pomoc publiczna na środki finansowane w ramach Funduszu była świadczona z zasobów własnych Wspólnoty w Funduszu.
- 5) Jeśli chodzi o programy informacyjne, różne propozycje przedstawione w ramach przyjętych procedur należy oceniać zgodnie z kryteriami, które zapewnią najlepszy możliwy wybór. Należy także opracować przepisy dla projektów, które będą prowadzone z inicjatywy i w imieniu Komisji. W tym celu, najbardziej odpowiednim

¹ Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 70.

² Dz.U. L 84 z 28.03.2002, str. 4.

trybem postępowania wydaje się rozpoznanie zaproszenia do składania propozycji, lub, o ile to właściwe, zaproszenie do składania ofert w przetargu publicznym.

- 6) Należy ustanowić kryteria kwalifikujące dla osób fizycznych lub prawnych, które mogą prezentować propozycje w ramach programów informacyjnych.
- 7) W celu zapewnienia rzetelnego administrowania programami informacyjnymi, projekty zatwierdzone przez Komisję powinny być wykonane w określonym terminie. W wyjątkowych wypadkach może okazać się, że trudno jest dotrzymać pierwotnie przewidywanego terminu. A zatem, należy wprowadzić przepis o przedłużeniu tego terminu w niektórych warunkach.
- 8) W celu dokonania jak najlepszego wyboru projektów finansowanych w kontekście programów informacyjnych i zapewnienia prawidłowego wdrażania zatwierdzonych projektów, należy postanowić, że w wyborze projektów Komisji pomagać będzie Komitet Naukowo - Techniczny. Przy ocenie projektów Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z usług niezależnych ekspertów.
- 9) W celu zagwarantowania prawidłowego wdrożenia każdego projektu finansowanego w kontekście programów informacyjnych, warunki wdrożenia muszą być włączone do umów zawieranych z Komisją. W przypadku, gdy wniosek został złożony z wyprzedzeniem, kontrahenci muszą złożyć zabezpieczenie na rzecz Komisji na warunkach ustanowionych w tytule III rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń finansowych na produkty rolne³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1932/1999⁴.
- 10) Odnośnie programów informacyjnych, należy wprowadzić przepisy zapobiegające nieuzasadnionej kumulacji środków dla tego samego projektu i umożliwiające, w niektórych przypadkach, odzyskanie płatności, zwłaszcza w przypadku nieprawidłowości.
- 11) Odnośnie szczególnych środków wspierania przestawienia produkcji, należy ustanowić indywidualne środki wspierania przestawienia produkcji, jak również środki leżące w interesie ogólnym. Należy wspierać badania nad możliwościami przestawienia przez producentów tytoniu produkcji na takie linie, które są uprawnione do finansowania przez Fundusz. Należy także określić beneficjentów dla każdego z rodzajów środków.
- 12) W celu zapewnienia dostatecznej efektywności środków wspierania przestawienia produkcji, należy ustalić dla wszystkich środków intensywność pomocy, jaka ma być przyznana na każdy środek i całkowitą kwotę pomocy na jednego producenta. Intensywność pomocy na każdy środek powinna być ustalona na wystarczająco atrakcyjnym poziomie, aby zachęcić producentów do skorzystania z możliwości przestawienia produkcji, z uwzględnieniem najważniejszych zmian w organizacji ich holdingów, jakie wiążą się z tym przestawieniem.
- 13) Fundusz musi zagwarantować pomoc dla producentów w przestawieniu produkcji w całej Wspólnocie. Fundusz zobowiązany jest działać we współpracy z programem

³ Dz.U. L 205 z 3.08.1985, str. 5.

⁴ Dz.U. L 240 z 10.09.1999, str. 11.

wykupu kontyngentów. W tym celu, podział finansowania w ramach Funduszu należy ustalić dla każdego Państwa Członkowskiego produkującego tytoń. W celu uwzględnienia sytuacji przedsiębiorstw wycofujących się z produkcji tytoniu w każdym Państwie Członkowskim, należy także wprowadzić przepisy dotyczące drugiego podziału finansowania, na podstawie otrzymanych wniosków o pomoc.

- 14) W celu zagwarantowania, że pomoc przyznana na wspieranie przestawienia produkcji przez producentów tytoniu zostanie wdrożona w prawidłowych ramach, każde produkujące Państwo Członkowskie zobowiązane jest opracować odpowiedni program. W związku z tym należy ustalić treści programów, zwłaszcza jeśli chodzi o priorytety i kryteria selekcji projektów, a także nałożyć na Państwa Członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji o prowadzonym monitorowaniu corocznych postępów w realizacji programów.
- 15) Należy unikać ryzyka nakładania się finansowania dla tego samego projektu z Funduszy Tytoniowego i innych programów pomocowych. Ponadto, należy ułatwić producentom tytoniu podjęcie wszelkich decyzji o wycofaniu się z produkcji tytoniu. Należy ustalić warunki akceptacji wniosku o przyznanie pomocy z Funduszu Tytoniowego oraz zapewnić możliwość sfinansowania projektu z innego programu, w przypadku braku możliwości dalszego finansowania w ramach Funduszu Tytoniowego. Trzeba także ustalić rodzaj prowadzonych kontroli i nakładanych kar.
- 16) Aby dać Państwom Członkowskim wystarczającą ilość czasu na sporządzenie planów finansowania środków przestawienia produkcji na rok 2003, należy odroczyć przypadający w tym roku nieprzekraczalny termin powiadomienia Komisji o tych planach, i, w związku z tym, nieprzekraczalny termin ostatecznego podziału zasobów między Państwa Członkowskie.
- 17) Należy w związku z tym uchylić i zastąpić innym rozporządzeniem rozporządzenie Komisji (WE) nr 1648/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w odniesieniu do Funduszu Tytoniowego Wspólnoty⁵. Jednakże, przepisy tego rozporządzenia należy nadal stosować wobec projektów zatwierdzonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- 18) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. tytoniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki finansowania przez Fundusz Tytoniowy Wspólnoty, zwany dalej „Funduszem”, działań w dwóch obszarach określonych w art. 13 ust.

⁵ Dz.U. L 189 z 27.07.2000, str. 9.

2 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92 w formie programów informacyjnych i środków wspierania przestawienia produkcji.

Artykuł 2

Wydatki Funduszu w każdej z dwóch kategorii środków określonych w art. 1 mogą wynosić maksymalnie 50% całkowitej kwoty Funduszu.

Jednakże, w przypadku gdy kwota dostępna dla jednej z tych kategorii nie zostanie w pełni wykorzystana, Komisja przeniesie pozostałą kwotę do drugiej kategorii pod warunkiem, że w tej drugiej kategorii są kwalifikujące się projekty nadal wymagające finansowania.

ROZDZIAŁ II

PROGRAMY INFORMACYJNE

Artykuł 3

1. Celem programów informacyjnych finansowanych przez Fundusz jest poprawa powszechnej świadomości zagrożeń, jakie stwarzają wszelkie formy konsumpcji tytoniu.
2. Programy składać się będą z projektów obejmujących informację i edukację, gromadzenie danych i badania. Projekty te koncentrować się będą w szczególności na:
 - a) podnoszeniu wśród społeczeństwa świadomości szkodliwości skutków konsumpcji tytoniu, włącznie z biernym paleniem;
 - b) poprawa przydatności i skuteczności rozpowszechnianych informacji o szkodliwych skutkach konsumpcji tytoniu, jak również metod używanych komunikatów (językowych i wzrokowych);
 - c) zapobieganie paleniu i zaprzestanie palenia;
 - d) rozpowszechnienie rezultatów wśród władz krajowych i odpowiednich sektorów, w obszarach określonych w lit. a)-c).

Artykuł 4

1. Komisja, z pomocą Komitetu Naukowo - Technicznego, odpowiadać będzie za zarządzanie Funduszem w zakresie programów informacyjnych.
2. Komitet Naukowo - Techniczny składać się będzie z dziewięciu członków mianowanych przez Komisję. Komitetowi przewodniczy Komisja. Komisja zapewni niezależność członków Komitetu w zakresie przedłożonych im projektów.

Artykuł 5

W stosownych przypadkach, projekty będą przedmiotem zaproszenia do składania propozycji lub zaproszenia do składania ofert przetargowych, zgodnie z odpowiednimi przepisami,

opublikowanymi w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*, w terminie określonym w zawiadomieniu.

Artykuł 6

1. Propozycje projektów może złożyć każda osoba fizyczna lub prawna prowadząca działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty, która:

- a) posiada uznane kompetencje i co najmniej pięć lat doświadczenia zawodowego w dziedzinie, której dotyczy projekt;
- b) zobowiąże się wnieść z zasobów własnych wkład w postaci co najmniej 25% całkowitego finansowania projektu. Jednakże, projekty prowadzone z inicjatywy i na rzecz Komisji będą finansowane przez Fundusz według stawki do wysokości 100% kosztu całkowitego;
- c) zobowiąże się zrealizować proponowany program w ustanowionym terminie;
- d) zobowiąże się składać regularne sprawozdania z postępów prac;
- e) zobowiąże się udostępnić swoje księgi rachunkowe oraz inne dokumenty towarzyszące dotyczące wydatków do weryfikacji przez Komisję;
- f) zaakceptuje warunki ustanowione w art. 9-11.

2. Projekty mogą być prowadzone w cyklu rocznym i mogą być wznawiane, jednakże ich łączna długość nie może przekroczyć pięciu lat od daty podpisania Umowy.

Jednakże, termin realizacji projektu może być przedłużony, jeżeli strona zainteresowana złoży do Komisji wniosek o jego przedłużenie i dostarczy dowód świadczący o tym, że z uwagi na wyjątkowe okoliczności pozostające poza kontrolą tej strony, Strona nie jest w stanie dotrzymać początkowo ustalonego terminu.

Artykuł 7

1. Projekty złożone w odpowiedzi na zaproszenie do składania propozycji oceni grupa niezależnych ekspertów wybranych przez Komisję. Przy ocenie należy wziąć pod uwagę następujące czynniki:

- a) prace muszą być wykonane na zasadzie współpracy przez osoby fizyczne lub prawne prowadzące działalność gospodarczą w kilku Państwach Członkowskich;
- b) projekty muszą zwracać szczególną uwagę na kulturową i językową specyfikę Państw Członkowskich, zwłaszcza w przypadku kampanii informacyjnych skierowanych ku szeroko pojętemu społeczeństwu i grupom ryzyka;
- c) z projektów musi wynikać, że mają one metodologię i mocne podstawy naukowe. Muszą być one nowatorskie i uwzględniać dotychczas przeprowadzone prace oraz doświadczenia nabyte w toku realizacji poprzednich lub obecnych programów

krajowych lub wspólnotowych, tak aby uniknąć prawdopodobieństwa zdublowania przydziału funduszy Wspólnoty;

- d) w miarę możliwości, projekty muszą przyczyniać się w sposób obiektywny i skuteczny do poprawy powszechnej świadomości szkodliwości skutków używania tytoniu dla zdrowia, gromadzenia i analizy odpowiednich danych epidemiologicznych lub do błyskawicznego wdrożenia praktycznych środków zapobiegawczych;
- e) kontrahenci muszą zapewnić, że rezultaty ich projektów zostaną rozpowszechnione w uznanych czasopismach naukowych i / lub zaprezentowane na konferencjach międzynarodowych;
- f) priorytet zostanie nadany projektom obejmującym swym zasięgiem całe terytorium Wspólnoty, złożonym przez organizacje zdrowia publicznego, które są powszechnie uznawane i / lub wyraźnie wspierane przez krajowe lub regionalne władze ochrony zdrowia.

2. Na podstawie oceny, Komisja przedstawi wykaz projektów zatwierdzonych do finansowania Komitetowi Naukowo - Technicznemu określone w art. 4. Komitet wyda opinię na temat wykazu.

3. W ramach procedury zamówienia publicznego, projekty, które mają być realizowane z inicjatywy i na rzecz Komisji, zatwierdzone do finansowania, zostaną również przedłożone przez Komisję Komitetowi Naukowo-Technicznemu określone w art. 4. Komitet wyrazi opinię na temat tych projektów.

4. Na podstawie art. 5 ust. 4 decyzji nr 646/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁶, Komisja poinformuje Komitet określony w art. 5 tej decyzji, które projekty zostały zatwierdzone do finansowania, i przedstawi mu opinię Komitetu Naukowo - Technicznego określonego w art. 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

1. Na podstawie opinii określonych w art. 7 ust. 2 i 3, Komisja wybierze projekty i zadecyduje o ich finansowaniu przez Fundusz. Komisja może zadecydować, iż żaden z tych projektów nie będzie realizowany.

2. Projekty zaakceptowane do finansowania przez Fundusz będą przedmiotem umowy zawartej przez Komisję. Wykaz finansowanych projektów zostaje opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Komisja będzie monitorować wdrażanie projektów zaakceptowanych do finansowania przez Fundusz. Komisja będzie regularnie informować Komitet Zarządzający ds. tytoniu o zawartych kontraktach i postępach prac.

Artykuł 9

⁶ Dz.U. L 95 z 16.04.1996, str. 9.

1. Kontrakty będą oparte na właściwej standardowej umowie sporządzonej przez Komisję i będą odzwierciedlać, w miarę potrzeb, różne rodzaje działalności. Kontrakty określać będą w szczególności:

- a) możliwość wypłaty zaliczki przez Fundusz, w terminie dwóch miesięcy od podpisania umowy;
- b) charakter dokumentów prezentujących rezultaty projektu, jakie należy złożyć, aby otrzymać kolejne płatności, które będą realizowane w stopniowo wypłacanych ratach odzwierciedlających postęp w pracach, na podstawie faktur i właściwych dokumentów towarzyszących;
- c) nieprzekraczalny termin złożenia wniosków o wypłacenie różnicy po zakończeniu wdrażania środków przewidzianych w umowie, wraz z załączonymi dokumentami prezentującymi rezultaty projektu, które powinny obejmować co najmniej streszczenie przeprowadzonych prac, właściwe dokumenty towarzyszące oraz ocenę otrzymanych wyników i możliwy sposób ich wykorzystania;
- d) maksymalny okres realizacji wypłat z Funduszy, który wynosi 60 dni od daty zatwierdzenia przez Komisję dokumentów prezentujących wyniki projektu. Płatność może zostać wstrzymana przez Komisję w celu przeprowadzenia dodatkowych weryfikacji.

2. Wypłata zaliczki przez Fundusz jest uzależniona od złożenia przez kontrahenta, na rzecz Komisji, zabezpieczenia w kwocie równej 110% zaliczki, wniesionej zgodnie z warunkami ustanowionymi w tytule III rozporządzenia (EWG) nr 2220/85. Jednakże, instytucje publiczne mogą zostać zwolnione z tego wymagania.

3. Zabezpieczenie zostanie zwolnione pod warunkiem zapłaty różnicy udziału tytułem danych środków.

4. W przypadku, gdy zaliczka przekracza należną kwotę, zabezpieczenie podlega częściowej stracie w wysokości równej błędnie wpłaconej kwocie.

Artykuł 10

Projekty zaakceptowane do finansowania przez Fundusz nie mogą otrzymać finansowania przez Wspólnotę z innych źródeł.

Artykuł 11

1. W przypadku, gdy fundusze dla projektu wypłacono niesłusznie, Komisja odzyska kwoty wypłacone na rzecz beneficjentów wraz z odsetkami, które zostaną naliczone od daty wypłaty do dnia odzyskania.

Stopą procentową, jaka zostanie użyta, będzie stopa stosowana przez Europejski Bank Centralny w operacjach w euro, opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w pierwszym dniu roboczym każdego miesiąca.

2. Odzyskane kwoty wraz z odsetkami zostaną wypłacone na rzecz Komisji i odliczone od wydatków sektora tytoniowego finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej.

ROZDZIAŁ III

ŚRODKI WSPIERANIA PRZEJŚCIA NA INNĄ PRODUKCJĘ

Artykuł 12

Środki wspierające przejście na inną produkcję, finansowane przez Fundusz, składać się będą ze szczególnych środków indywidualnych i środków podejmowanych w interesie ogólnym w celu zachęcenia producentów tytoniu do przejścia na uprawę innych zbóż lub na inną działalność gospodarczą tworzącą nowe miejsca pracy, oraz do wspierania badań nad możliwościami przejścia producentów tytoniu na uprawę innych zbóż lub na inny rodzaj działalności.

Artykuł 13

Środki indywidualne mające na celu zachęcenie producentów tytoniu do przejścia na inny rodzaj produkcji obejmują:

- a) przejście na inne zboża i poprawę jakości innych produktów rolnych poza tytoniem, jak również dostarczenie holdingom bodźców do zróżnicowania ich działalności;
- b) szkolenia dla producentów zmuszonych przejść na produkty rolne inne niż tytoń;
- c) ustanowienie infrastruktury dla marketingu dobrej jakości produktów innych niż tytoń, jak również usługi dla gospodarki wiejskiej i ludności wiejskiej oraz zróżnicowanie rolniczej lub półrolniczej działalności w celu stworzenia szeregu rodzajów działalności zwiększających alternatywne zatrudnienie i dochód, w szczególności promujących turystykę i rzemiosło.

Artykuł 14

Środki podejmowane w interesie ogólnym i badania nad możliwościami przejścia producentów tytoniu na inny rodzaj produkcji obejmują:

- a) badania, których celem jest poszerzenie możliwości przejścia producentów tytoniu na uprawę innych zbóż lub inny rodzaj działalności;
- b) wskazówki i usługi doradcze dla producentów, którzy podejmą decyzję o wycofaniu się z produkcji tytoniu;
- c) prowadzenie nowatorskich eksperymentów w celach pokazowych.

Środkom tym mogą towarzyszyć środki podejmowane w celu upowszechniania i promowania rezultatów.

Artykuł 15

1. Beneficjentami środków określonych w art. 13 będą producenci tytoniu, którzy uczestniczą w programie wykupu przewidzianym w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2075/92 od zbioru plonów w 2002 r., i których nieodwołalnie wykupiony kontyngent stanowi ilość równą 500 kg lub większą.

Beneficjanci mogą ubiegać się o pomoc z Funduszu jedynie w pierwszym roku, w którym nie przydzielono im kolejnej kwoty.

2. Beneficjentami środków wymienionych w art. 14 są:

- a) władze publiczne w obszarach produkcji;
- b) państwowe instytucje badawcze specjalizujące się w agronomii i / lub gospodarce wiejskiej, wyznaczone przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 16

1. Maksymalna łączna wartość pomocy wspólnotowej, którą można przyznać na mocy niniejszego rozdziału jest równa:

- 75% kwalifikujących się wydatków, w przypadku środków określonych w art. 13 lit. a) i c);
- 100% kwalifikujących się wydatków, w przypadku środków określonych w art. 13 lit. b) i art. 14.

2. Całkowitą kwotę pomocy wspólnotowej na jednego producenta na wszystkie środki określone w art. 13 ustala się jak następuje:

- a) trzykrotna kwota premii rocznej dla ilości tytoniu (rośliny) objętego kontyngentem do 10 ton włącznie, za który producent zapłacił w ramach programu wykupu;
- b) dwukrotna kwota premii rocznej dla ilości tytoniu (rośliny) objętej kontyngentem wynoszącym 10-40 ton, za który producent zapłacił w ramach programu wykupu;
- c) kwota premii rocznej za ilości tytoniu (rośliny) objętej kontyngentem wynoszącym powyżej 40 ton, za który producent zapłacił w ramach programu wykupu.

3. Całkowita kwota pomocy wspólnotowej na jednego producenta dla wszystkich środków określonych w art. 13 nie może przekroczyć 300 000 EUR. Jednakże, dla środków nie obejmujących produkcji, wprowadzania do obrotu lub przetwarzania produktów, określonych w załączniku I do Traktatu, całkowita kwota pomocy wspólnotowej na jednego producenta nie może przekroczyć 100 000 EUR.

Artykuł 17

1. Wkład Wspólnoty obejmuje wszystkie publiczne udziały na rzecz środków określonych w art. 13 i 14.

2. Każdego roku do dnia 15 lutego, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92, Komisja opracuje wstępny podział finansowania w ramach Funduszu pomiędzy Państwa Członkowskie na środki określone w art. 13 i 14 niniejszego rozporządzenia, kierując się następującymi kryteriami:

- 90% na podstawie ilości nieodwołalnie wykupionych w ramach kontyngentów;
- 10% na podstawie krajowego progu gwarancji.

Komisja, w świetle swoich doświadczeń, przeanalizuje przydziały wyrażone w procentach, przewidziane w akapicie pierwszym.

3. Do dnia 31 marca każdego roku, Państwa Członkowskie opracują i notyfikują Komisji ich przewidywane plany finansowania środków, dla których wystąpiły o pomoc.

4. W przypadku, gdy na podstawie informacji określonej w ust. 3 postanowiono, że część finansowania przydzielona co najmniej jednemu Państwu Członkowskiemu nie zostanie udostępniona z powodu braku wniosku o pomoc, Komisja sporządzi, do dnia 31 maja każdego roku, definitywny podział tego finansowania między Państwa Członkowskie, które otrzymały wnioski o pomoc na łączną kwotę większą niż ich budżety ustalone zgodnie z ust. 2. Definitywny podział będzie proporcjonalny do wstępnego podziału ustanowionego w ust. 2 powyżej.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie opracują programy związane ze środkami określonymi w art. 13 i 14.

Programy obejmować będą:

- a) opis aktualnej sytuacji w sektorze tytoniowym pod względem ilościowym, wytycznych dotyczących środków wspierania przejścia na inną produkcję i dotkniętych tym problemem holdingów oraz sytuacji społeczno - gospodarczej w obszarach produkcji, zwłaszcza w zakresie zatrudnienia i możliwości rozwoju;
- b) opis proponowanej strategii, jej celów w zakresie ilości oraz wybranych priorytetów przejścia z produkcji tytoniu na inną produkcję;
- c) analizę przewidywanego wpływu w kategoriach gospodarczych, środowiskowych i społecznych, zwłaszcza w zakresie zatrudnienia;
- d) ogólną wstępną tabelę finansową;
- e) opis przepisów prawa krajowego zastosowanych do wdrożenia programów, w szczególności ustalenia dotyczące kontroli;
- f) określenie kryteriów selekcji dla projektów, w przypadku których złożono wnioski o przyznanie pomocy.

2. Państwa Członkowskie uchwalą niezbędne przepisy prawa krajowego w celu wdrożenia programów określonych w ust. 1, włącznie z procedurą zatwierdzenia projektów, a następnie wyznaczą władze krajowe odpowiedzialne za wdrożenie programów.

3. Każdego roku, do dnia 31 marca, Państwa Członkowskie prześlą Komisji obszerne sprawozdanie z postępów w realizacji programów w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia ubiegłego roku.

Artykuł 19

1. Wnioskujący o pomoc na mocy art. 13 i 14 muszą podpisać zobowiązanie, że nie będą składać wniosków o finansowanie tego samego projektu w ramach innych programów pomocy. Jednakże, zostaną oni zwolnieni z tego zobowiązania w przypadku, gdy wniosek o finansowanie ich projektu w ramach Funduszu zostanie definitywnie odrzucony.

2. Niedotrzymanie zobowiązania określonego w ust. 1 pociąga za sobą:

- utratę praw dotyczących programu wykupu kontyngentów przewidzianego w art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92; oraz
- utratę zdolności kwalifikacyjnej w przypadku pomocy przy finansowaniu środków określonych w art. 13 i 14 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie, zgodnie z wspólnymi regułami, które zostaną ustalone przez Komisję, założą skomputeryzowane katalogi zawierające wszelkie informacje dotyczące projektów finansowanych na mocy niniejszego rozdziału. Dane te zostaną udostępnione Komisji.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby informacje zebrane zgodnie z ust. 1 zostały udostępnione władzom odpowiedzialnym z wdrażanie innych wspólnotowych lub krajowych programów pomocy strukturalnej.

3. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne kroki w celu skutecznego sprawdzenia, czy beneficjenci przestrzegają przepisów niniejszego rozdziału, zwłaszcza poprzez prowadzenie kontroli administracyjnych i inspekcji u beneficjentów. Środki te zapewnią, w szczególności, aby projekty finansowane na mocy niniejszego rozdziału nie otrzymały finansowania w ramach innego programu pomocowego.

4. Środki kontroli określone w ust. 3 obejmują wszystkie projekty finansowane przez Fundusz.

Artykuł 21

Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadomią Komisję o środkach, jakie przyjęły na mocy art. 18, 19 i 20.

Artykuł 22

1. Projekty będą realizowane w ciągu dwóch lat od daty powiadomienia beneficjenta przez Państwo Członkowskie o zatwierdzeniu projektu.
2. Pomoc zostanie wypłacona po sprawdzeniu, że dany projekt jest realizowany i nie później niż w ciągu trzech lat od daty, w której Państwo Członkowskie powiadomiło beneficjenta o zatwierdzeniu projektu.
3. Bez względu na ust. 2, Państwo Członkowskie może zapewnić, aby pomoc została wypłacona zaliczkowo, pod warunkiem, że:
 - a) rozpoczęto wdrażanie projektu;
 - b) beneficjent wniósł zabezpieczenie równe 120% zaliczki. Jednakże, instytucje publiczne mogą zostać zwolnione z tego wymagania.

W celach rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, beneficjenci muszą zapewnić w tym przypadku, że projekt zostanie wdrożony w okresie określonym w ust. 1 powyżej.

Artykuł 23

Najpóźniej w ostatniej deklaracji wydatków za dany rok, Państwa Członkowskie notyfikują Komisji wszystkie wydatki faktycznie poniesione w ciągu bieżącego roku budżetowego w związku ze środkami wspierania przejścia na inny rodzaj produkcji, określonymi w art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96⁷.

Artykuł 24

W stosunku do każdego Państwa Członkowskiego, kwoty faktycznie poniesionych wydatków notyfikowanych Komisji w deklaracjach za dany rok zostaną sfinansowane zgodnie z art. 23, pod warunkiem, że suma tych kwot nie przekroczy kwoty przeznaczonej dla Państwa Członkowskiego na mocy art. 17.

Artykuł 25

Państwa Członkowskie przechowywać będą informacje zaksięgowane zgodnie z niniejszym rozdziałem przez co najmniej dziesięć lat od roku ich zaksięgowania.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 26

W drodze odstępstwa od przepisów art. 17 ust. 3, nieprzekraczalny termin powiadomienia o planach finansowania środków, w przypadku których wystąpiono o pomoc w ramach programu odkupu dla zbioru plonów w 2002 r. zostaje przeniesiony z 31 marca 2003 r. na 31 maja 2003 r. W związku z tym, w drodze odstępstwa od przepisów art. 17 ust. 4, nieprzekraczalny termin zostaje przeniesiony z 31 maja 2003 r. na 30 czerwca 2003 r.

⁷ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

Artykuł 27

Kwota premii, która zostanie zapłacona producentom i kwota zwrotu, jakiego dokonają Państwa Członkowskie przetwórcom, zgodnie z art. 18 i 20, odpowiednio, rozporządzenia Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady zastosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie planu premii, kwot produkcyjnych i szczególnej pomocy, jaka zostanie przyznana grupom producentów w sektorze tytoniowym⁸, zostaną zmniejszone, w momencie wypłaty, o odliczenia określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2075/92.

Kwota w ten sposób zmniejszona zostanie zgłoszona przez Państwa Członkowskie jako wydatki w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.

Artykuł 28

Rozporządzenie (WE) nr 1648/2000 traci niniejszym moc. Jednakże, jego przepisy nadal mają zastosowanie do projektów zatwierdzonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

⁸ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 17.